

ДОВІДНИК
З УЧНІВСТВА

УДК 274/278
ББК 86.376

Довідник з учнівства : Пер. з рос. — Київ :
Джерело життя, 2017. — 288 с.

УДК 274/278
ББК 86.376

© Навчальний центр церковного комітету Мічиганської
конференції Церкви адвентистів сьомого дня, 2015
© Томас Нельсон, Inc. 1982
© Видавництво «Джерело життя», 2017
Переклад на українську мову, оформлення.

ЗМІСТ

Вступ.....	9
------------	---

РОЗДІЛ 1. УЧНІВСТВО

Розділ 1. Бути схожим на Ісуса.....	12
-------------------------------------	----

РОЗДІЛ 2. ДУХОВНЕ ЖИТТЯ

Розділ 2. Дух і життя.....	18
Розділ 3. Свідчення Ісуса.....	23
Розділ 4. Особиста молитва.....	30
Розділ 5. Дивлячись на Господа.....	36
Розділ 6. Сімейний вітвар.....	41

РОЗДІЛ 3. ОСОБИСТЕ СВІДЧЕННЯ

Розділ 7. Наша місія.....	48
Розділ 8. Покликані свідчити.....	54

РОЗДІЛ 4. ЦЕРКОВНЕ ЖИТТЯ

Розділ 9. Святі зібрання.....	62
Розділ 10. Особливі види служіння.....	68
Розділ 11. Бог порядку.....	76
Розділ 12. Боятися лише одного.....	84
Розділ 13. Розкажи про це світу.....	94

РОЗДІЛ 5. ХРИСТІЯНСЬКИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

Розділ 14. Дещо краще.....	106
Розділ 15. День радості.....	111
Розділ 16. Побійтеся Бога.....	119
Розділ 17. Скарб на Небесах.....	125
Розділ 18. Вісім законів здоров'я.....	134

Розділ 19. Краса скромності.....	142
Розділ 20. Чисті серцем.....	151
Розділ 21. Любов у домі.....	161

РОЗДІЛ 6. ЦИКЛ БЛАГОВІСТЯ

Розділ 22. Послав робітників.....	172
Розділ 23. Підготовка ґрунту.....	177
Розділ 24. Сіяння зерна.....	183
Розділ 25. Підтримка росту.....	191
Розділ 26. Збір урожаю і його збереження.....	201

ДОДАТОК А

План читання Біблії та праць Духа пророцтва.....	212
Розділ 1. Біблія: Від Творіння до царя Давида.....	215
Розділ 2. Біблія: Від Соломона до кінця Старого Завіту.....	229
Розділ 3. Біблія: Від народження Ісуса до Його повернення на небо.....	243
Розділ 4. Біблія: Від першоапостольської Церкви до новоствореної Землі.....	261

ДОДАТОК Б

Електронні ресурси Церкви АСД.....	278
------------------------------------	-----

Підготовка «Довідника з учнівства»

Протягом багатьох років Мічиганська конференція прагнула розвивати культуру активного учнівства. У 2010 році директор Відділу особистого служіння Ройс Сніман і євангеліст Стів Вейл запропонували програму, зосереджену на навчанні членів місцевої церкви й учнівстві. Окрім цих зусиль, під керівництвом і за підтримки служителів конференції був створений навчальний центр. Він розробив ряд посібників, щоб допомогти місцевим церквам стати навчальними центрами для посвячених християнських працівників.

Джим Ховард був головою комітету й основним автором цього посібника. Йому допомагали Камерон де Вашер, Марк Ховард і Стейсі Остерман. Редакторами були Джефф Акенбергер, Джин Холл, Том Хаббард, Джастін Рінгстаф, Еллен Томас, Емілія де Вашер, Соня Ховард. Кентон Роджерс розробив обкладинку і макет книги, а Стефані Ховард координувала друк. Багато адміністраторів, директорів відділів, пасторів і рядових членів Церкви надавали допомогу корисними порадами. Кожному з них ми висловлюємо нашу щиру подяку.

Про «Довідник з учнівства»

Практичний і лаконічний зміст цього «Довідника з учнівства» стане великим благословенням як для нових, так і для досвідчених членів Церкви. Мічиганська конференція розробила цей посібник, щоб сприяти зростанню членів Церкви та спонукати їх до особистого євангелізму. Саме це радять робити Святе Письмо і Дух пророцтва.

«Під керівництвом Святого Духа цей важливий "Довідник з учнівства" і "Керівництво наставника" в поєднанні з багатьма іншими чудовими посібниками, розробленими Церквою, допоможуть виконати велике Боже доручення "іти... і навчити" (Матв. 28:19). Яка перевага бути співучасниками виконання цього Великого доручення, проповідуючи вічне Євангеліє в контексті вістки трьох ангелів! (Об'явл. 14). Цей довідник втілює чудову пораду вісниці Божої: "Робота Бога на цій Землі не може бути завершена доти, доки чоловіки і жінки, члени нашої Церкви, не налаштуються на роботу і не об'єднують свої зусилля із церковними служителями та працівниками" (Свідчення для Церкви, т. 9, с. 117). Ісус незабаром прийде! Тож давайте високо підніmemo цей прапор і розкажемо про Того, Хто подарував нам спасіння і Хто скоро повернеться, щоб забрати нас додому! Маранафа!»

*Тед Вільсон, президент Генеральної Конференції Церкви
адвентистів сьомого дня*

«Сьогодні одна з найбільших потреб адвентистів сьомого дня у сфері євангелізму полягає у вихованні та зрощуванні новонавернених членів Церкви. Велике доручення "навчити" не означає лише хрестити. Без добре продуманої стратегії учнівства новонавернені будуть духовно слабнути, а пізніше залишати Церкву. "Довідник з учнівства" є практичним керівництвом для новонавернених. Він навчає, як зростати в Христі, і розповідає про життя й культуру Церкви АСД. Це керівництво для новонавернених закладає біблійний фундамент, щоб вони стали сильнішими у вірі та були сповненими Духом свідками Христа. Я рекомендую його для пасторів та євангелістів і планую дарувати його на наших євангельських зустрічах новонаверненим».

*Марк Фінлі,
євангеліст*

«Постійне зростання у вірі — це перевага віруючих. "Довідник з учнівства" сприятиме вашому зростанню як учня Христа, відкриваючи вам могутні принципи Слова Божого. Посібник допоможе вам у налагодженні близьких стосунків з Ісусом».

*Джон Бредшоу,
керівник біблійних курсів «Так написано»*

«"Довідник з учнівства" та "Керівництво наставника" — це чудові інструменти для виконання євангельського доручення щодо учнівства. Вони збалансовані, практичні і, сподіваюся, стануть доступними для Всесвітньої церкви, щоб допомогти її керівникам і рядовим членам виконати доручення Господа».

*Джеррі Пейдж, секретар Пасторської асоціації
Генеральної Конференції Церкви адвентистів сьомого дня*

ВСТУП

Немає вищого покликання, ніж бути учнем Христа. Ніщо не може зрівнятися з пізнанням Бога та слідуванням за Спасителем світу. Знати Господа означає любити Його. Однак на шляху слідування за Христом зустрічається чимало пасток, поставлених дияволом, які можуть збити нас зі шляху, що веде на Небеса. Якби диявол міг, то кожний християнин поринув би в духовний сон, збочив би на шляхи, заборонені Господом. Тому недостатньо бути просто хрещеним християнином. Кожна дитина Божа повинна постійно зростати, укріплюючись духовно, стаючи активним учнем Спасителя.

«Довідник з учнівства» буде корисним для кожного, хто захоче пережити такий досвід з Ісусом. Цей посібник розглядається в поєднанні з «Керівництвом наставника» в межах шестимісячного курсу учнівства для членів Церкви АСД. «Довідник з учнівства» містить двадцять шість щотижневих зустрічей членів Церкви й наставника. За цей період будуть сформовані необхідні духовні звички. Без практичного застосування цих життєво важливих компонентів християнського життя ми ризикуємо стати такими, «які мають вигляд благочестя, але сили його відреклися» (2 Тим. 3:5). «Довідник з учнівства», якщо вивчати його зі щирим і відкритим серцем, є інструментом, який допоможе підтримувати вогонь любові Христової, щоб присвятити життя для служіння іншим. У цьому полягає головна мета цього навчального посібника.

РОЗДІЛ 1.

УЧНІВСТВО

РОЗДІЛ 1. БУТИ СХОЖИМ НА ІСУСА

«Учень не вищий за вчителя, але, вдосконалившись, кожний стане, як його вчитель» (Луки 6:40). У цих словах – зміст усього християнського життя.

Мета кожного справжнього учня – бути схожим на Ісуса. Коли Спаситель кликав учнів, Він говорив: «Іди за Мною». Христос просив іти не за словами чи вченням, але наголошував: «Іди за Мною». Ми не можемо по-справжньому виконувати повеління Господа, якщо відділені від Нього. Огляд земного служіння Ісуса показує, що учні були поряд з Ним скрізь, куди б Він не пішов. Вони навчилися молитися, слухаючи, як Ісус молиться. Вони дізналися про важливість Святого Письма, спостерігаючи, як Ісус покладався на Слово Боже. Вони навчилися любити, бачачи любов, явлену в житті та служінні Христа. Господь сказав: «З того дізнаються всі, що ви – Мої учні, коли любов матимете між собою» (Івана 13:35). Іншими словами, коли люди побачать, що ви робите так, як чинив Спаситель, вони пізнають, що ви Христові учні.

Учнівство – це процес перетворення на образ Христа. І відбувається це завдяки проведенню часу з Ісусом. Не буває учнівства без наставника. Релігійний формалізм також не зробить вас учнями. Це можливо лише через особисті відносини між учнем і вчителем.

Ціна учнівства

Стосунки з Ісусом приносять людям велику радість. Однак Христос говорить і про ціну слідування за Ним, про те, що означає бути Його учнем. «Тоді Ісус сказав Своїм учням: Коли хто хоче йти за Мною, нехай зречеться самого себе, візьме свій хрест і йде за Мною. Бо коли хто хоче спасти свою душу, той погубить її, а хто погубить свою душу заради Мене, той знайде її» (Матв. 16:24, 25). «Так ото й кожний з вас, хто не

відречеться від усього свого майна, не може бути Моїм учнем» (Луки 14:33).

Спаситель говорить, що справжнє учнівство неможливе без самозречення й жертви. Воно не для тих, хто шукає популярності чи керується корисливими прагненнями. Ісус сказав: «Але вузькі ті ворота й тісна та дорога, що ведуть до життя, – і мало є тих, хто їх знаходить» (Матв. 7:14). Він також нагадує нам: «Якщо світ вас ненавидить, знайте, що Мене він раніше від вас зненавидів» (Івана 15:18). Істинний учень обов'язково зустрінеться з протидією, коли вирішить вибрати шлях Христа.

Переконлива любов

Чому ж, незважаючи на таку ціну, ми хочемо слідувати за Ісусом? Відповідь проста: тому що любимо Його! Ми зробимо все, щоб іти за Спасителем, тому що знайшли «дорогоцінну перлину» (Матв. 13:46). Наші серця змінилися завдяки безумовній любові розп'ятого Христа. «Адже любов Христа охоплює нас, коли ми думаємо так: [якщо] один помер за всіх, то й усі померли» (2 Кор. 5:14). «Ми любимо [Його], бо Він перший полюбив нас» (1 Івана 4:19).

«Коли людина приходить до Христа, у її серці відразу з'являється бажання розповісти всім, якого дорогого Друга вона знайшла в Ісусі: істина, що спасає та освячує, не повинна залишатися прихованою в серці. Якщо ми зодягнулись у праведність Христа і сповнені радістю від присутності Його Духа, то не зможемо мовчати» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 59).

Справжні християни радісно сліднують за Ісусом, тому що, як стверджує Павло, Господь полюбив нас і віддав Себе за нас (Гал. 2:20). Ця велика любов значно більша, ніж будь-які кошовності цього світу.

Коли Ісус запитав про таку високу ціну учнівства, Петро відповів за кожного учня протягом віків: «Господи, до кого ми підемо? Ти маєш слова вічного життя» (Івана 6:68). Спаситель обіцяв: «Немає нікого, хто залишив би дім, або братів,

або сестер, або матір, або батька, [або дружину], або дітей, чи поля – заради Мене й заради Євангелія – і при цьому не одержав би в сто разів більше вже тепер, у цей час, в умовах переслідувань, – і домів, і братів, і сестер, і матерів, і дітей, і поля, а в майбутньому віці – вічне життя!» (Марка 10:29, 30). Переваг від слідування за Спасителем значно більше, ніж утрат. Проте справжній учень слідує за Ісусом не заради золотих вулиць чи безсмертя, а щоб перебувати разом з Христом і мати спокій. Як Господь запевнив Авраама, так і тепер Він говорить нам: «Нагорода твоя вельми велика» (Бут. 15:1).

Під впливом Святого Духа

Ісус навчав, що «найперша і найбільша заповідь» Закону записана у П. Зак. 6:5: «І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!». Відразу ж після цієї поради ми знаходимо секрет переможного життя віруючої людини: «І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх» (П. Зак. 6:6-9). Недостатньо було просто уникати ідолопоклонства та вчинків навколишніх народів. Божий народ повинен був охороняти свої серця, звертаючись до Закону Божого. Істинне слідування за Ісусом вимагає більшого, ніж просто віддалення від гріховного. Воно має включати в себе і духовний аспект. «Адже тілесні задуми – то смерть, а задуми Духа – то життя і мир» (Римл. 8:6). «Думайте про горішнє, – не про земне» (Колос. 3:2). Ми ніколи не зможемо бути такими, як Ісус, якщо зосереджуємо свою увагу на світському. Як учні були з Ісусом майже весь час, так і ми повинні відкрити себе більше для духовного впливу, ніж для земного. Нам потрібно вести духовно активне життя, у якому ми будемо зосереджені на горішньому. Потрібно пам'ятати, що гріховна природа лю-

дини слабка, і учням Христа потрібно діяти, довіряючи силі Божій. Розвиток духовних звичок – це запорука зростання духовної сили.

Практичне застосування

Ось перелік восьми духовних звичок, які потрібні для учня Христа:

1. Щоденна особиста молитва.
2. Щоденне особисте вивчення Біблії.
3. Щоденне сімейне поклоніння вранці та ввечері.
4. Щотижневе відвідування уроку Суботньої школи.
5. Щотижневе відвідування церкви.
6. Щотижневе молитовне зібрання або відвідування Малої групи з вивчення Біблії посеред тижня.
7. Регулярне особисте свідчення.
8. Регулярна участь у служінні місцевої церкви.

«Адже де є скарб ваш, там буде й ваше серце» (Луки 12:34). Якщо ви приділяєте більше часу спілкуванню з Ісусом, з Його народом, звершуючи Його працю, то ваше серце буде чутливим до впливу Спасителя. Тільки тоді може бути реалізована мета учнівства – бути схожим на Ісуса. Якщо ви продовжите вивчати цей посібник, то дізнаєтеся ще багато важливих речей про християнське життя. Та насамперед розвивайте духовні звички, які змінять ваше життя.

З якими перешкодами ви зустрічаєтеся при формуванні наведених вище звичок? Які зміни ви могли б зробити у своєму графіці? Що необхідно забрати з вашого життя, щоб внести в нього молитву, дослідження, спілкування та служіння – усе те, що звершував Спаситель?

РОЗДІЛ 2.

ДУХОВНЕ ЖИТТЯ

РОЗДІЛ 2. ДУХ І ЖИТТЯ

Ісус не просто знав Святе Письмо, Він жив ним. Христос говорив про нього не просто як про щось корисне, а як про те, що має життєво важливе значення для всіх людей. Коли втома й голод мучили Його в пустелі, а диявол спокушав Його, Ісус не керувався Своїми почуттями. Він не покладався на докази розуму чи Свої знання. Було тільки одне, чому Він міг довіряти. І тому Господь відповів дияволу словами зі Святого Письма: «Так написано... написано...» (Матв. 4:4, 7, 10). Слово Боже було для Христа не просто мотивацією, воно було життєво важливою складовою Його життя на Землі. «Написано: Не самим хлібом житиме людина, але кожним словом, що виходить з Божих уст» (Матв. 4:4).

Ісус переміг, опираючись на Слово Боже. Так само буде і з нами. У нас має бути сила й мудрість Бога, щоб встояти в бурях і спокусах повсякденного життя. Цю силу і мудрість можна знайти тільки в Біблії – Слові Божому.

Джерело духовного життя та сили

«Якщо не будете їсти тіла Сина Людського і не будете пити Його крові, не будете мати в собі життя» (Івана 6:53). Ця заява стала переломним моментом у служінні Спасителя. Невдовзі після цих слів «багато хто з Його учнів відійшов геть і вже не ходив з Ним» (Івана 6:66). Але що Ісус хотів сказати цими словами? Їх потрібно розуміти не буквально, а духовно. Ісус пізніше пояснив: «Слова, які Я вам сказав, є дух і життя» (Івана 6:63).

Слово Боже – це джерело життя та сили християнина. Ісус говорив, що без регулярного «споживання» Його Слова ви «не будете мати в собі життя» (Івана 6:53). Біблія розповідає про історичні події, показує шлях спасіння та підвалини християнського життя, попереджає про майбутнє, а також відкриває

характер Божий. Та навіть цей опис лише коротко передає основну ціль Слова Божого для учня Христа. У чому ж вона полягає? У тому, щоб дати духовне життя. Без «споживання» Слова Божого в нас немає духовного життя.

Давайте розглянемо наступні біблійні тексти: «Слова, які Я вам сказав, є дух і життя» (Івана 6:63); «Адже Слово Боже – живе і діяльне» (Євр. 4:12). «Не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина» (П. Зак. 8:3; Матв. 4:4); «Бо відроджені... Божим Словом» (1 Петра 1:23). Ці тексти показують, що Біблія – це більше, ніж просто керівництво для життя; вона творить духовне життя. У Слові Божому є творча сила.

Коли Бог сказав: «Хай станеться світло!» – і стало світло. «Бо сказав Він – і сталося, наказав – і з'явилося» (Псал. 33:9). Читання Слова Божого може прищепити любов до духовного в душі, у якій раніше не було нічого. Ми відроджені «Божим Словом» (1 Петра 1:23). Так само, як ми отримуємо нове життя від Слова, ми можемо підтримувати це життя, живлячись від цього Слова. «Отже, як ви прийняли Господа Ісуса Христа, так і ходіть у Ньому» (Колос. 2:6). «Якщо ви будете перебувати в Моєму слові, тоді справді будете Моїми учнями» (Івана 8:31). Ми повинні продовжувати пити «чисте духовне молоко», щоб «зрости для спасіння» (1 Петра 2:2).

Духовне життя

Нам потрібна Біблія для підтримки духовного життя, а тому не можна пускати це питання на самоплив. Потрібно зробити щоденне читання Біблії духовною звичкою в нашому житті. Якщо спочатку ми не розуміємо її або не відчуваємо благословення, читаючи Біблію, не потрібно втрачати надії. Якщо ми залишаємося послідовними у вірі, Бог виконає Свою обітницю: «Вхід у слова Твої світло дає, недосвідчених мудрими робить» (Псал. 118:130). Щоденне читання Біблії разом зі щоденною особистою молитвою – це і є духовне життя.

Ми можемо відвідувати церкву, добре ставитися до інших і давати милостиню, але без регулярного посвячення часу Слову Божому не буде особистого духовного життя. Спокуси переможуть нас, і омана зробить нас легкою мішенню. «Сатана добре знає, що всі ті, кого йому вдасться схилити до занедбання молитви і дослідження Святого Письма, будуть переможені. Тому він вишукує будь-які можливі шляхи, аби опанувати розумом людей» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 519).

Практичне застосування

Біблія навчає, що «усе Писання богонатхнене» (2 Тим. 3:16). Богонатхнене Святе Письмо кожного ранку насичує наше духовне життя. Біблія і твори Еллен Уайт є найкращими для нашого щоденного духовного читання. Ці книги були написані під особливим натхненням Святого Духа. Решту літератури можна читати в інших випадках з великою користю, але книги, які ми читаємо щодня в наш духовний час, повинні бути натхнені Богом. Нам необхідно читати те, що є голосом Господа.

У кінці цього довідника є план читання, який допоможе нам прочитати Біблію. Пообіцяйте собі проводити не менше тридцяти хвилин на день у молитві й дослідженні Слова Божого. Коли ми робимо духовне життя перевагою, то розуміємо, що його істини є «духом і життям».

Після Свого воскресіння Ісус пояснював Святе Письмо двом учням дорогою в Емаус. Пізніше вони сказали: «Хіба не палало наше серце, коли Він говорив нам у дорозі та пояснював нам Писання?» (Луки 24:32). Яка перевага є в нас! Ми можемо молитися про настанови Святого Духа щоранку перед читанням Біблії. Тоді Бог відкриє нам Своє Слово так, як Своім учням, і наші серця також будуть «палати». Сьогодні Ісус запрошує кожного з нас спілкуватися з Ним через живе Слово Боже.

Принципи ефективного вивчення Біблії

Ефес. 6:17. «Духовний меч» – це «Слово Боже». Завжди порівнюйте поради, які ви отримуєте від інших, або особисті роздуми, з Біблією. І якщо вони не узгоджуються зі Словом Божим, то ви можете їх відкинути. «Дух і Слово знаходяться у злагоді» (Е. Уайт. Віра і діла, с. 88).

1 Кор. 2:13. Порівнюйте «духовне з Духовним». Нехай Біблія сама себе тлумачить. Порівнюйте тексти з іншими уривками зі Слова Божого.

1 Кор. 2:14. Духовні речі «досліджуються духовно». Моліться та просіть керівництва Святого Духа, перш ніж досліджувати Біблію.

Ісаї 28:10. «Заповідь на заповідь». Читайте все, що є по темі, і будуйте свої переконання на висновках, підкріплених доказами.

2 Тим. 4:3, 4. «Бо настане час, коли не слухатимуть здорового вчення». Не нехуйте Біблією, коли її слова не збігаються з вашими звичками та способом життя.

2 Тим. 3:16. «Усе Писання богонатхнене». Довіряйте Біблії повністю. Не виривайте з контексту те, що вам підходить.

Івана 7:17. «Якщо хто хоче чинити Його волю», той пізнає істину. Будьте готові йти за істиною, коли вона відкривається.

Метод для особистого вивчення Біблії

1. Дотримуйтеся щоденного плану читання (див. Додаток А).

2. Коли будете читати, ставте запитання, щоб зосередитися на тексті й узяти практичні уроки для свого життя. Ось декілька запитань, які ви можете поставити:

Що?

- Про що розповідається в уривку?
- Що цей уривок говорить мені про Ісуса?
- Що цей уривок говорить про допомогу, яку надає Бог?
- Чому цей уривок важливий?

- Чи переконує мене цей уривок в тому, що Бог очікує визнання вчинених мною гріхів?

Що тепер?

- Чи описує цей уривок, що я можу змінити у своєму житті згідно з волею Божою?
- Чи є тут приклад, який потрібно наслідувати?
- Чи є в цьому уривку обітниця, на яку я можу покладатися?

3. Запишіть в зошит хоча б один урок, який ви взяли з цього уривка. Опишіть, чого навчає вас Бог і як ви будете застосовувати це у своєму житті.

4. Помоліться, розкажіть Богу те, про що ви дізналися, попросіть Його допомогти вам втілити це в життя.

5. Протягом дня роздумуйте над прочитаним і поділіться з кимось отриманою інформацією.

РОЗДІЛ 3. СВІДЧЕННЯ ІСУСА

Після гріхопадіння Бог спілкувався з людиною через пророків (Луки 1:70). Пророк – це не лише той, хто передбачає майбутнє. Він представляє Творця, передаючи Його вістку. Хоч гріх розділив Бога з людиною, милостивий Господь бажає, щоб люди були Його вісниками, повідомляли Його волю (Ісаї 59:2; 2 Петра 1:21).

У біблійні часи пророки активно застерігали, викривали, радили та настановляли, передаючи слова Божі. Багато пророків не залишило жодних письмових свідчень, наприклад, Ахія, Єда, дружина Ісаї та чотири дочки Пилипа (2 Хронік 9:29; Ісаї 8:3; Дії 21:9). Проте вони передавали Божому народу авторитетні й такі необхідні вістки в критичні періоди історії. Інші пророки залишили книги, які Ісус і Павло називають «Писаннями пророків» (Матв. 26:56; Римл. 14:25). Біблія – це вісті, дані Богом пророкам, які звершували служіння від днів Мойсея до періоду Ранньої церкви.

Пророчий дар продовжує проявлятися

Багато людей вважає, що після написання біблійних книг уже немає потреби в пророках. Такі люди відразу відкидають будь-кого, хто претендує на прояв Дару пророцтва в наш час. Однак Божий народ все одно потребує настанов, викриття та розради від Господа, Який звертається до людей через пророків. Тому до переліку духовних дарів, які необхідні Церкві в останній час, Павло вносить Дар пророцтва (Ефес. 4:11; Римл. 12:3-8; 1 Кор. 12:4-11). Ці дари, серед яких є також дари апостольства та вчительства, дані «аж поки всі досягнемо єдності віри й пізнання Божого Сина, досконалого змужніння, міри зрілості – повноти Христа» (Ефес. 4:13). Дар пророцтва, як і дар учительства, даний

Церкві, тому що ми ще не досягли «міри зрілості – повноти Христа».

У Святому Письмі наведені інші докази того, що Дар пророцтва існуватиме і після біблійних часів. Один із них можна знайти в уривку Йоїла 3:1-4. Бог обіцяє, що «ваші сини й ваші дочки» «пророкуватимуть», коли Святий Дух вилється перед приходом «великого та страшного» Господнього дня. Цей уривок показує, що люди «бачити будуть видіння» і декому «будуть снитися сни» перед Другим приходом Христа. Один з найпереконливіших біблійних доказів існування пророчого дару в сучасну епоху записаний у книзі Об'явлення та характеристиках Божої Церкви Останку.

Дар пророцтва в Церкві Останку

В Об'явл. 12:17 написано: «Тож змій розлютився на жінку і пішов воювати з рештою її нащадків, які зберігають Божі заповіді й мають свідчення Ісуса». Жінка символізує Церкву (див. Єрем. 6:2; 2 Кор. 11:2). «Решта її нащадків» уособлюють вірну Божу Церкву в останній час. Вона дотримується Божих Заповідей, у тому числі й заповіді про суботу, сьомий день тижня, і має «свідчення Ісуса». Також в Об'явленні написано, що «свідчення Ісуса – це дух пророцтва» (Об'явл. 19:10), а тих, які мають свідчення Ісуса, називають «пророками» (Об'явл. 22:9). Пророки є вісниками Бога, вони передають не власну вістку, а «свідчення Ісуса».

Текст Об'явл. 12:17 передбачає, що Церква Останку володітиме унікальними характеристиками. Вона буде виконувати всі Заповіді Божі та мати Дар пророцтва, який направлятиме її. Церква адвентистів сьомого дня вірить, що служіння Еллен Уайт є проявом Дару пророцтва в останній час.

Характеристики Церкви Останку – це Божі Заповіді та свідчення Ісуса, тобто це «закон і пророки». Вони не є новими для дослідника Біблії. Протягом усієї історії Бог ви-

користовував їх, щоб настановляти Свій народ (Псал. 78:5; Ісаї 8:16, 20). Та коли народ Божий бунтував проти Його Закону та відкидав свідчення, дане пророкам, які були послані до них (Неем. 9:26), Він перестав посилати видіння та сни (Пл. Єрем. 2:9).

Те саме відбулося і в Ранняхристиянській церкві. Після смерті апостолів у Церкву проникли лженауки, і в результаті компроміс призвів до того, що день поклоніння був змінений із суботи на неділю. Пророк Даниїл передбачив це, зауваживши, що ворожа сила «буде думати позмінювати свята та права» (Дан. 7:25). Вона представлена у вигляді малого рогу, який « кине правду на землю, і зробить, і матиме успіх » (Дан. 8:12). Протягом періоду, коли істину про суботу відкинули, не було жодного пророка, посланого для того, щоб вести невірну церкву. Коли « немає навчання Закону », « пророки її не знаходять видіння від Господа » (Пл. Єрем. 2:9).

Але « закон і пророки » будуть відновлені. Після закінчення пророчого періоду 2300 років (Дан. 8:13, 14) Закон Божий знову перебуватиме в центрі уваги. Усі повеління цього Закону, у тому числі й істина про суботу, будуть знову проголошуватися. І станеться це завдяки пророчому служінню. Бог не тільки відновив істину Свого Закону, яким знехтували, але також знову явив Дар пророцтва, коли дав Еллен Уайт її перше пророче видіння в грудні 1844 року.

Еллен Уайт пише: « Закон Божий і Дух пророцтва йдуть поряд, щоб направляти та настановляти церкву. І кожного разу, коли церква визнавала це, підкоряючись Його Закону, Дух пророцтва керував нею на шляху правди... Коли у світі з'явилася вістка третього ангела, яка є відкриттям Закону Божого для церкви у всій її повноті й силі, пророчий дар одразу ж був відновлений. Цей дар грав важливу роль у поширенні цієї вістки » (Вісті Лома Лінди, с. 33).

Перевірка істинності пророка

Біблія навчає: «Духа не вгашайте, пророцтвом не нехтуйте, усе досліджуйте і доброго держіться» (1 Сол. 5:19-21). Церква не вважає пророком кожного, хто стверджує, що він пророк. Ісус попереджає: «Стережіться лжепророків, які приходять до вас в овечих шкурах, а всередині – хижі вовки» (Матв. 7:15). Існують певні критерії, які допомагають з'ясувати, чи істинний пророк. Розглянемо їх:

Має сповідувати Ісуса Христа (1 Івана 4:1-3). Твори Еллен Уайт говорять про Христа як про Спасителя світу, Сина Божого.

Повинен перебувати у згоді із «законом і пророками (Ісаї 8:20; 1 Кор. 14:32). На відміну від поширеного релігійного досвіду її днів, Еллен Уайт навчала вірності всьому Божому Закону, а не вибраним заповідям. Вона постійно вказувала на Біблію як на істинне мірило віри та життя: «Господь хоче, щоб ви вивчали Біблію. Він дав додаткове світло не для того, щоб воно витіснило Його Слово. Це світло має привести збентежений розум до Його Слова» (Вибрані вісті, т. 3, с. 29).

Пророцтва мають збуватися (П. Зак. 18:22; Єрем. 28:9). Пророцтва, виголошені Еллен Уайт, збувалися та продовжують збуватися. Наприклад, вона бачила видіння про Громадянську війну в США за три місяці до її початку, землетрус у Сан-Франциско 1906 року за два дні до події та єдність, яка сьогодні формується між протестантизмом і католицизмом.

Життя та вчинки повинні бути узгоджені з біблійним ученням (Матв. 7:20). Життя та служіння Еллен Уайт повністю узгоджуються зі Святим Письмом. Її твори й поради навернули багато людей до Христа.

Істинний пророк отримує від Бога видіння або сни (Числ. 12:6). За час свого сепидесятилітнього служіння Еллен Уайт отримала від Бога близько двох тисяч видінь і

снів. Під час видінь вона переживала, як і біблійні пророки, так званий «фізичний феномен», перестаючи дихати, отримуючи надприродну силу (Дан. 10:17-19).

Біблія і тільки Біблія

Але постає запитання: «Якщо ми вивчаємо Біблію, то навіщо нам вивчати ще щось? Невже Святого Письма недостатньо?». Сама Біблія відкриває, що «закон і пророки» об'єднані однією метою протягом всієї історії. Святе Письмо закликає нас висувати певні вимоги до пророчого дару і говорить нам, що Дар пророцтва буде характеристикою Церкви Останку.

Важливо підкреслити, що пророк не є заміною Біблії. Той самий Дух, Який надихає сучасних пророків, надихав і пророків давнини. «А оскільки Дух Божий надихав письменників Біблії, то неможливо, щоб вчення Духа в чому-небудь суперечило вченню Слова. Дух не був даний з метою замінити Собою Біблію, бо Писання ясно говорить про те, що Слово Боже є мірилом, яке випробовує будь-яке вчення» (Е. Уайт. Велика боротьба, vii).

Сумна реальність полягає в тому, що інколи люди, які висувують претензії щодо слідування Його Словоу, жили, порушуючи його ясне вчення. Основна ціль служіння пророків Божих – повернути народ до Бога і до Його Слова, не замінити, а піднести Слово Боже. Еллен Уайт пише: «Я рекомендую тобі, дорогий читачу, Слово Боже як керівництво у вірі й у житті. За цим Словом ми будемо судимі. У цьому Слові Бог обіцяв дати видіння в "останній час" – і не заради нових принципів віри, але щоб утішити Свій народ і навернути тих, хто відійшов від біблійної істини» (Ранні твори, с. 78).

Духовна проникливість для небезпечного часу

Апостол Павло описує період, який буде передувати Другому приходу Христа, як «тяжкі часи» (2 Тим. 3:1). Ісус

попередив, що в цей період «навіть вибрані» (Матв. 24:24) можуть бути обмануті, тому що диявол діє «з усякою силою, ознаками, фальшивими чудесами» (2 Сол. 2:9). «В останній вирішальній битві з народом Божим сатана озброїться усією своєю майстерністю, підступністю... виробленою ним протягом усіх століть боротьби» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 9). Для того щоб зустріти цю кризу, Бог дав нам особливий прояв Дару пророцтва в служінні Еллен Уайт.

Потрібно пам'ятати, що без служіння Святого Духа ми ніколи не зможемо правильно зрозуміти істину (1 Кор. 2:14). Цей Утішитель, Якого Ісус обіцяв людям, буде направляти нас до істини (Івана 16:13). Один з основних способів, через які Він діє, – це Дар пророцтва. Щоб нами керував Дух Божий, ми повинні дослухатися до порад пророків, яких Він надихає.

У той час, коли диявол докладає всіх зусиль, щоб ввести в оману якомога більше людей, коли світ переповнився великою кількістю вчень і богословських теорій, Бог дав Своему народу ясний і авторитетний голос, щоб утвердити кожного в істині Слова. Віровчення Церкви АСД підтверджує нашу впевненість в тому, що цей голос можна почути в працях Еллен Уайт.

Практичне застосування

Як вже згадувалося в попередньому розділі, існує багато книг, що надихають, читаючи які, можна отримати багато корисного. Але ми не повинні задовольнятися читанням лише таких книг. Важливо приділяти час книгам, на написання яких авторів надихнув Бог. Праці Еллен Уайт є плодом Божественного натхнення. Вони спеціально дані Богом церкві, щоб підготувати нас до Другого приходу. Ці настанови викривають обман ворога й утверджують читача в істинах Святого Письма. Однак «багато хто чинить наперекір тому світлу, який Бог дав Своему народу, тому що не читають книги, які містять у собі світло і знання у вигляді

попереджень, застережень і викриттів» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 681).

Зверніться до плану читання Біблії і творів вісниць Божої, які розміщені в кінці Довідника. Проводьте принаймні тридцять хвилин у молитві та дослідженні, використовуючи цей план. Читайте праці Еллен Уайт разом з Біблією та відкрийте для себе, як вони покращують ваше розуміння Святого Письма, утверджують в істині та поглиблюють відносини з Богом. «Віруйте в Господа, вашого Бога, і будете запевнені, вірте пророкам Його, і пощаститься вам!» (2 Хронік 20:20).

РОЗДІЛ 4. ОСОБИСТА МОЛИТВА

Молитва присутня в житті кожної віруючої людини. Вона розуміє, що потрібно дякувати Господу, а також висловлювати свої прохання. Однак для багатьох людей молитва здається чимось незначним, формальним, тим, чим можна часто знехтувати, враховуючи швидкий темп нашого життя. Звичайно, багато хто молиться перед їжею або в церкві, але зазвичай це відбувається на ходу, поспішаючи, без усвідомлення того, що робиш. Інші люди не наважуються молитися, оправдовуючи це своїм невмінням. Однак учні Христа також переживали дещо подібне. У Луки 11 ми читаємо, що апостоли підійшли до Спасителя й попросили Його навчити їх молитися. «Учні Христа були дуже вражені Його молитвами і звичкою постійно спілкуватися з Богом. Одного дня після недовгої відсутності їхнього Господа вони знайшли Його заглибленим у молитву. Здавалося, Він не усвідомлював їхньої присутності, продовжуючи молитися вголос. Серця учнів були глибоко зворушені. Коли Він закінчив, вони вигукнули: “Господи, навчи нас молитися!”» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 140).

Модель молитви

У відповідь на прохання учнів Ісус дав нам приклад молитви (Луки 11:2-4). Християни протягом усієї історії Церкви просто дослівно повторювали молитву Господню, таку красиву у своїй простоті, хоч її мета полягає не лише в дослівному промовлянні. Спаситель дав нам у ній важливі аспекти особистої молитви.

«*Отче наш, що на небі*». Спаситель закликає нас звертатися до Господа як до Отця, Котрий існує понад усе.

«*Нехай святиться Ім'я Твоє*». Наближайтеся до Бога з благоговінням.

«Нехай прийде Царство Твоє». Вірте у швидкий Прихід Христа.

«Нехай буде воля Твоя». Довіртеся та підкоріться волі Божій.

«Хліб наш насущний дай нам щодня». Дякуйте та визнавайте свою цілковиту залежність від Бога.

«І прости нам гріхи наші». Признавайтеся в конкретних гріхах і проявляйте віру в жертву Христа для вашого прощення.

«Як і ми самі прощаємо». Відпустіть гіркоту, ревність, ненависть і гордість.

«І не введи нас у спокусу». Визнайте свої слабкі сторони та шукайте чистоти, уникаючи спокуси.

«Але визволи нас від лукавого». Благайте про перемогу над гріхом.

Якщо ми віримо, що молитва Господня дає нам лише ті слова, які потрібно говорити, щоби Бог почув нас, то нам не вистачатиме взаємовідносин з Господом, які будуються на основі відкритого спілкування. «У молитві ми відкриваємо серця Богу як Другу» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 93).

Практичні уроки особистої молитви

Разом з молитвою Господньою Ісус залишив нам інші практичні настанови та приклади:

Моліться в тихому місці щоранку. Ісус не тільки навчав про важливість проведення часу з Богом, Він Сам високо цінував цей час спілкування: «А вставши вранці, ще вдосвіта, Він вийшов і попрямував у пустинне місце й там молився» (Марка 1:35). Найкраще молитися ще до того часу, як починається ваш робочий день, і в місці, де ви зможете знаходитися в спокої і вас нічого не відволікатиме. Ми повинні робити це щодня. «Зневажайте вправлінням у молитві або моліться метушливо зараз і потім, як вдасться, і ви втратите вашу надію на Бога» (Е. Уайт. Молитва, с. 12).

Під час особистої молитви станьте на коліна, якщо вам дозволяють фізичні можливості. Христос «упав на коліна й молився» (Луки 22:41). Молитва на колінах глибше торкається вашого серця, дає краще розуміння смирення перед Богом.

Моліться вголос. «Учні Христа... знайшли Його заглибленим у молитву. Здавалося, Він не усвідомлював їхньої присутності, продовжуючи молитися вголос» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 140). Молитва вголос, нехай навіть і пошепки, укріплює вашу віру й допомагає зосередити розум на спілкуванні з Богом.

Моліться щиро. «Перебуваючи у великій тривозі, Він ще ревніше молився» (Луки 22:44). Ми не можемо припустити, що Господь відповість на формальні молитви. Еллен Уайт застерігає: «Наші мляві, позбавлені життя молитви залишаються без відповіді. Нам потрібно наполегливо молитися про наші потреби. Будьте щирі. Шукайте Бога всім серцем» (Молитва, с. 75). У нас є впевненість у тому, що «має велику силу ревна молитва праведного» (Якова 5:16).

Моліться постійно. «Просіть – і дасться вам; шукайте – і знайдете; стукайте – і відчинять вам» (Матв. 7:7). Коментуючи цей текст, Еллен Уайт пише: «Моліться, не переставайте молитися, вірте, що вже отримали те, що просите, і ви отримаєте це. Я дам вам відповідь» (Молитва, с. 71). Проявляти наполегливість у молитві не означає заспокоїти або переконати Бога, але підготувати свої серця для відповіді. Переконлива, наполеглива молитва змінює ваше серце.

Моліться з вірою. Коли ми молимося, то повинні вірити, що Бог чує й відповідає на молитви, бо Він люблячий і мудрий. «Тому Я кажу вам: Усе, про що молитесь і просите, – вірте, що одержите, і сповниться вам» (Марка 11:24). З вірою ми можемо представити перед Богом обітниці Його Слова. «Кожна обітниця в Слові Божому повинна стати предметом для наших молитов» (Е. Уайт. Нагірна проповідь Христа, с. 133).

Моліться за чистоту душі. «У ревній гарячій молитві покликуйте про чистоту душі» (Е. Уайт. Молитва, с. 13). Ми можемо силою волі змінити свою поведінку, але тільки спілкування з Богом може очистити думки та мотиви серця.

Моліться про керівництво Святого Духа. Моліться, щоб Господь навертав вашу душу кожного дня. Особливо просіть Святого Духа. «Як ніколи раніше, ми повинні молитися про те, щоб Дух Святий ще більшою мірою зливався на нас» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 288). Ми можемо покладатися на обітницю Ісуса: «Отже, якщо ви, будучи злими, умієте добрі дари давати вашим дітям, то наскільки більше Небесний Отець дасть Святого Духа тим, які в Нього просять?» (Луки 11:13). Дух Святий може нагадати нам про що ще потрібно молитися. «Отак і Дух допомагає нам у наших немочах, адже не знаємо, за що і як маємо молитися, але сам Дух заступається [за нас] невимовними зітханнями» (Римл. 8:26).

Моліться за інших. Ісус сказав Петру: «Я ж благав за тебе, щоб не забракло тобі віри; і ти, коли навернешся, зміцни своїх братів!» (Луки 22:32). Ми повинні молитися за наші сім'ї, друзів, членів Церкви, її керівників, за тих, з ким ми ділимося Словом Божим. Зверніть увагу на ту впевненість, з якою Павло міг писати віруючим у Римі: «І свідком мені є Бог, Якому служу своїм духом у Євангелії Його Сина, що завжди про вас пам'ятаю» (Римл. 1:9).

Знайдіть час, щоб помолитися. «А вставши вранці, ще вдосвіта, Він вийшов і попрямував у пустинне місце й там молився» (Марка 1:35). Ми повинні присвятити достатньо часу для молитви, щоб випробувати її силу та здатність змінювати життя. «Працівник не зможе досягнути успіху, якщо він поспішно виголошує свої молитви і біжить на роботу, переживаючи, щоб співробітники нічого не забули і не пропустили» (Свідчення для Церкви, т. 7, с. 243). Якщо ми відведемо більше часу молитві, це допоможе вийти за межі простого перерахування потреб і відкриє наші серця Богу.

Продумуйте ваші молитви. Ми не тільки повинні молитися, але й жити, очікуючи відповіді від Бога. «Напрацюйте свої особисті молитви, і ви зрозумієте, що співпрацюєте з Христом» (Ознаки часу, 6 листопада 1901 р.). Життя Ісуса минало між усамітненням на горі та спілкуванням з великою кількістю людей, між молитвою і служінням людям. «Однак хто нічого не робить, а лише молиться, незабаром перестане молитися або ж його молитва перетвориться на формальність. Коли люди ухиляються від громадського життя, відмовляються виконувати свої християнські обов'язки і нести свій хрест; коли вони перестають старанно працювати для Господа, Який невтомно трудився для них, — то вони вже не матимуть про що молитись; у них зникне будь-яке бажання до святого життя» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 101).

Моліться, навіть якщо ви не відчуваєте, що вам це подобається. Ісус навчав «завжди молитися і не занепадати духом» (Луки 18:1). Бути непостійними в молитві — це фатальна помилка, як і молитися тоді, коли ми відчуваємо близькість з Богом чи особливу потребу. Навпаки, «коли ми відчуваємо, що згрішили, і не можемо молитися, саме тоді настає час для молитви» (Е. Уайт. Молитва, с. 298). Регулярне молитовне життя не приходить само собою. Воно потребує віри, часу і посвячення. Якщо ми розчаруємося і станемо непостійними в молитвах, то відкриємо двері ворогу. «Людей, які нехтують молитвою, огортає темрява диявола» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 94). Відповідальність дуже велика, і ми не можемо дозволити собі нехтувати особистою молитвою.

Практичне застосування

Другий і третій розділи Довідника пропонують вам проводити принаймні тридцять хвилин кожного дня в живому спілкуванні з Богом. Потрібно привчити себе хоч би ще п'ятнадцять хвилин виділяти для особистої молитви, у якій ви за-

стосуєте на практиці уроки, описані в цьому розділі. Складіть молитовний список, укажіть імена тих людей, про кого ви хочете молитися щодня. Тримайте цей список у своїй Біблії.

Спілкування з Богом – це необхідність і перевага. Хоч це вимагає зусиль і дисципліни, воно підкріплене дорогоцінною обітницею: «Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні Всемогутнього мешкає» (Псал. 91:1).

РОЗДІЛ 5. ДИВЛЯЧИСЬ НА ГОСПОДА

Сила духовного життя полягає в тому, що ми стаємо схожими на Ісуса, коли проводимо з Ним час. «Ми ж усі з відкритим обличчям, мов у дзеркалі, оглядаємо Господню славу і перетворюємося в той самий образ від слави в славу, як від Господнього Духа» (2 Кор. 3:18). Ми стаємо схожими на того, на кого дивимося. Якщо споглядаємо славу Господа – Його характер, ми будемо «перетворюватися в той самий образ».

Для цього потрібно значно більше, ніж просто мимовільний погляд. Квапливі, формальні молитви і читання Біблії на ходу, духовні обов'язки, виконані просто як пункти в нашому щоденнику, – усе це не викличе перетворення, яке приходить від споглядання. Мета посвяченого життя – не просто задовольнити вимоги Бога, прочитати цікаві історії в Біблії. Вона полягає у зміні нашого серця, щоб наш характер відображав характер Ісуса. Нам потрібно більше, ніж просто інформація. Ми потребуємо перетворення!

Вплив христоподібного характеру

Христоподібний характер дає силу вістці, яку ми проповідуємо. «Якби ми упокорили себе перед Богом, були добрі, чемні, ніжні та співчутливі одне до одного, то там, де сьогодні наvertsється та приймає істину одна людина, наvertsалися б сотні» (Е. Уайт. Служіння благодійності, с. 86). Занадто багато християн на ділі є перешкодою для поширення Євангелія, тому що, сповідуючи віру в Ісуса, вони не живуть так, як Він. Замість того щоб бути добрими та ввічливими, вони холодні, байдужі й люблять сперечатися. Така поведінка буде відштовхувати, а не приваблювати інших. «Нікому ще не вдавалося докорами й осудом переконати людей відмовитися від омани, але багато хто через це зовсім відходив від Христа і

назавжди закривав серце для Святого Духа» (Е. Уайт. Нагірна проповідь Христа, с. 128).

Наскільки ж краще мати христоподібний характер! Покора і любов повинні бути очевидними у всіх наших відносинах з іншими людьми. Сказано, що «Ісус ніколи не вагався сказати правду, однак висловлював її завжди з любов'ю. У спілкуванні з людьми Він був надзвичайно тактовним, уважним і люб'язним. Він ніколи не був грубим, без потреби не докоряв, не завдавав зайвого болю чутливим душам. Спаситель не засуджував людські слабості» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с.12).

Коли ми потребуємо доброти, лагідності й терпіння, також не слід нехтувати такими чеснотами, як мужність і наполегливість. Ісус не був пасивним у ділі спасіння. Керуючись любов'ю, Він був активним і діяльним. Наш Спаситель прожив життя неухильної чесноті, чистоти й вірності істині. Маючи лагідність ягняти, Він також володів мужністю лева. Він не боявся говорити істину, навіть коли вона була непопулярною, однак промовляв її завжди з любов'ю.

Якщо істина, яку ми сповідуємо, не робить нас схожими на Ісуса, вона втратить свою привабливість незалежно від того, якою б логічною вона не була. З іншого боку, «відкриття Христа у вашому характері буде перетворюючою дією на всіх, хто поряд з вами» (Е. Уайт. Нагірна проповідь Христа, с. 128).

Сила для боротьби

Перетворення характеру може бути здійснене тільки Духом Господа (2 Кор. 3:18). Тут міститься важливий аспект духовного життя. Спілкування з Богом дає нам силу, щоб протистояти спокусам ворога. «Хоч би ворог, як ріка, наступив, – прожене його подих Господень» (Ісаї 59:19 – *переклад І. Пулюя*). О, як ми потребуємо Духа Божого! Тільки тоді плід Духа – «любов, радість, мир, довготерпіння, ласкавість, доброта, віра, лагідність, стриманість. На таких немає Закону!» (Гал. 5:22, 23) – буде проявлятися в нашому житті й характері.

У той час як Святий Дух буде викликати в нас «за Своєю доброю волею... і бажання, і дію» (Фил. 2:13), нам потрібно усвідомлювати, що перетворення характеру є досвідом, що вимагає зусиль. «Шляхетний, всебічно розвинутий характер не успадковується. Він не приходить до нас випадково. Шляхетний характер виховується особистими зусиллями, завдяки заслугам і благодаті Христа. Бог дає нам таланти і розумові здібності, а ми формуємо характер. Він здобувається у тяжкій, суворій боротьбі з власним „я“» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 331).

«Навіть Бог не може облагородити наш характер або зробити корисним наше життя, якщо ми не станемо Його співробітниками. Усі, що уникають боротьби, як правило, втрачають сили і радість перемоги» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 487). З допомогою Святого Духа ми можемо здобути перемогу, але ми не повинні опускати руки.

Думки і почуття

Характер визначається не тільки нашою поведінкою, але «думки і почуття у їхньому взаємозв'язку формують характер і звички людини» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 310). Для того щоб наше життя було по-справжньому приємним Богу, ми повинні очистити наші думки і вчинки. Давид писав: «Ото, полюбив еси правду в глибинах» (Псал. 51:8). Розвиток справжнього характеру потребує зусиль, благословенних Духом, щоб змінити наші думки, коли в нас буде спокуса ступити на заборонені шляхи. «Уява дана вам не для того, щоб дозволяти їй переступати всі межі та виходити з-під контролю; ви не маєте права бути бездіяльними, при цьому не докладаючи жодних зусиль, щоб стримувати і дисциплінувати себе» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 310).

Те, що ми не чинимо зла під впливом неправильних думок, не робить нас кращими в очах Божих. Ісус навчав, що гнів (Матв. 5:22) проти нашого брата може засудити нас. А «хто погляне на жінку, щоби пожадати її» (Матв. 5:28), – це пере-

люб у серці. Якщо ми потураємо гріховним думкам, вони в результаті знищать нас. Тому Ісус робить, здавалося б, радикальну заяву: «Якщо ж твоє праве око спокушає тебе, – вийми його і кинь геть від себе, бо краще для тебе, щоби пропав один із твоїх членів, аніж щоб усе твоє тіло було вкинуте до геєни [вогняної]» (Матв. 5:29).

Ми не повинні сприймати ці слова Ісуса буквально, проте вони закликають нас докладати зусиль, щоб захиститися від потурання спокусам. Якщо рекламна листівка, отримана в універмазі, наповнює ваші думки користолюбством, викиньте її. Якщо соціальні мережі пробуджують у вас заздрість, то видаліть свій аккаунт. Якщо телевізор та Інтернет ведуть вас у вир аморального вмісту, відключіть їх.

Важливо пам'ятати, що сказати гріху «ні» – це лише півсправи. Ми повинні щодня наповнюватися спілкуванням з Богом, для того щоб отримати перемогу над гріховними думками. Дивлячись на Христа, ми змінюємося. Апостол Павло радить: «Думайте про горішнє, – не про земне» (Колос. 3:2). «Тому що ті, котрі за тілом, думають про тілесне, а ті, які за Духом, – про духовне» (Римл. 8:5).

Практичне застосування

Будьте чесні з Богом. Скажіть у молитві: «Випробуй, Боже, мене, – і пізнай моє серце, досліди Ти мене, – і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Псал. 139:23, 24). Відмовтеся від усього, що може перешкодити вашим відносинам з Господом. «Відаючи себе Богові, ми неодмінно повинні відмовитися від усього, що могло б розділити нас із Ним» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 44).

Під час молитви та дослідження Слова Божого реагуйте на спонування Святого Духа. «Будьте виконавцями Слова, а не лише слухачами, які обманюють самих себе» (Якова 1:22). Якщо ви читаєте Божі обітниці про прощення, прийміть їх, прощаючи інших. Якщо ви читаєте про Божу доброту і спів-

чуття, відгукніться на це, змінивши своє власне ставлення і вчинки. Якщо ви читали, що жадібність – це ідолопоклонство, позбудьтеся цього ідола. Кожний день Святий Дух буде показувати вам шляхи, як краще відображати життя й характер Ісуса. Ідіть за Ним, куди б Він не повів вас.

Пам'ятайте, що розвиток характеру, «освячення – це справа не однієї миті, години чи дня, а всього життя» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 560).

Не засмучуйтеся, якщо ви будете продовжувати бачити недоліки у своєму характері. Насправді це доказ того, що Святий Дух працює у вашому житті. «Чим ближче ви до Ісуса, тим більше недоліків ви помічатимете у власному характері, адже ваш духовний зір загострюється. Порівняно з Його досконалістю ваші хиби стають помітнішими. Це є доказом того, що підступи сатани втратили силу, натомість животворний вплив Божого Духа пробуджує вас» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 64).

Знати Ісуса й розвинути христоподібний характер – це не тільки мета учнівства, але й наша підготовка до Небес. Єдиний спосіб стати схожими на Ісуса – це проводити час з Ним. Дивлячись на Його славу, ми змінюємося від «слави в славу», від одного ступеня розвитку христоподібного характеру до іншого. Одного разу ми будемо відображати Його повністю. «Улюблені! Тепер ми – Божі діти, але ще не виявилося, що будемо. Знаємо, що коли Він з'явиться, ми будемо подібні до Нього, адже побачимо Його таким, який Він є» (1 Івана 3:2). Яка чудова обітниця!

РОЗДІЛ 6. СІМЕЙНИЙ ВІВТАР

«Для цього я схиляюся на свої коліна перед Отцем [Господа нашого Ісуса Христа], від Якого має ім'я кожна родина на небесах і на землі» (Ефес. 3:14, 15). Християни є частиною «кожної родини на небесах і на землі» – великої родини, яка включає чоловіків, жінок, ангелів небесних, які схилюлися перед нашим Творцем. Яка неймовірна думка! Церква є Божою родиною на Землі та чекає дня, коли ми будемо возз'єднані з нашою Небесною сім'єю. Бог, наш Отець, створив Усесвіт на основі концепції люблячої сім'ї.

З того часу як гріх увійшов у світ, диявол намагався зруйнувати сім'ї. Не можна сказати, що ми не цінуємо своїх батьків і домівку, де вирости, але сьогодні неблагополучні сім'ї стали швидше нормою, аніж винятком. І вихід із цього становища тільки один – ми потребуємо миру Христового в наших сім'ях.

Союз із Христом

«Причиною незгоди й відсутності єдності в родинах і в Церкві є розділення з Христом. Наблизитися до Христа – означає наблизитися одне до одного. Таємниця справжньої єдності в Церкві й сім'ї полягає не в дипломатії, не в управлінні, не в надлюдських зусиллях, спрямованих на подолання труднощів, якими б великими вони не були, а в єдності з Христом» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 179).

Як члени сім'ї наближаються до Христа через особисте спілкування з Ним, так само вони будуть наближатися одне до одного. Тільки союз із Христом може дати нам смирення та благодать, які нам потрібні для того, щоб жити в гармонії з іншими людьми! Завдяки цьому союзу ми можемо створити атмосферу любові й гармонії в родині.

Сімейні богослужіння

Одним з найкращих способів відновлення союзу з Христом у наших сім'ях є проведення сімейного богослужіння. Біблія наводить нам приклад патріарха Авраама. «Бо вибрав Я його, щоб він наказав синам своїм і домові своєму по собі. І будуть вони дотримуватися дороги Господньої, щоб чинити справедливість та право, а то для того, щоб Господь здійснив на Авраамові, що сказав був про нього» (Бут. 18:19). Це слова схвалення, висловлені Самим Господом щодо сімейного керівництва Його слуги Авраама.

Він і його сім'я подорожували з місця на місце, і Авраам не нехтував правилом будувати жертівник Господу скрізь, де він бував (Бут. 12:7, 8; 13:18). На цьому вівтарі Авраам і його рідні здійснювали жертвоприношення Господу двічі на день. «Де б він не розкидав свого намета, поруч споруджував жертівника і прикликав ім'я Господнє. Його життя було життям молитви» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 128).

Як ранкові й вечірні жертви мали приноситися в старозавітні часи, так і час сімейного богослужіння повинен бути часом благословення нашої домівки щоранку і щовечора. «Якщо мав би прийти той час, коли кожний дім стане домом молитви, то цей час настав. Батьки і матері, якнайчастіше підносять свої серця до Бога в покірних молитвах за себе та своїх дітей. Нехай батько як священик родини приносить на жертівник Божий поранню і вечірню жертву, а дружина й діти приєднуються до нього в молитві та славослів'ї. У такому домі перебуватиме Ісус» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с.144).

«Надто багато родин нехтують молитвою. Батьки не мають часу для вранішнього і вечірнього богослужіння. Вони не можуть приділити навіть декілька хвилин, щоб подякувати Богові за Його велике милосердя; за благословенні промені сонця та краплі дощу, завдяки яким усе пишно зростає; за охорону святих ангелів. Вони не знаходять часу попросити в молитві Божественної допомоги і керівництва, постійної при-

сутності Ісуса в їхній родині. Вони беруться за роботу, як це зробив би віл або кінь, – без єдиної думки про Бога, про Небеса» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 143).

Сімейне поклоніння є таким самим важливим для сім'ї, як і особисте спілкування з Богом для людини. Час сімейного поклоніння є можливістю виразити подяку за отримані благословення та спонуканням для кожного члена сім'ї «шукати перш за все Царства Божого і Його праведності» (Матв. 6:33).

Якщо члени сім'ї об'єднані Христом, то вони наближатимуться й одне до одного. Регулярне сімейне поклоніння запрошує святих ангелів охороняти будинок, створює духовну атмосферу й об'єднує сім'ю. Наступні поради, взяті з книги «Керівництво з виховання дитини» (с. 519-521), допоможуть зміцнити ваш намір проводити сімейні богослужіння:

Відокремлений час для поклоніння. «У кожній сім'ї має бути чітко визначений час для ранкового і вечірнього поклоніння».

Час вранці та ввечері. «У кожній родині нехай звершується молитва і вранці, і в час заходу... Уранці та ввечері Небо отримувє повідомлення про кожну сім'ю, що молиться».

Молитва за сім'ю. «Перед тим як піти з дому на роботу, вся сім'я має зібратися разом; і батько або мати (у разі відсутності батька) повинні гаряче благати Бога, щоб Він захищав їх протягом дня».

Забезпечте захист ангелів. «Приходьте в смиренні, з серцем, повним ніжності, і з почуттям усвідомлення випробувань і небезпек для себе та своїх дітей; з вірою, що просить Господа захистити вас. Ангели охоронятимуть дітей, які таким чином посвячені Богу».

Проводьте коротко й цікаво. «Нехай час сімейного поклоніння буде коротким і динамічним. Нехай члени вашої сім'ї не бояться нудних служінь. Коли читається довгий розділ і підноситься довга молитва, служіння втомлює, а коли воно закінчується, люди відчують полегшення».

Складові сімейного поклоніння. «Нехай батько вибере частину Біблії, яка цікава й легка для розуміння; декількох віршів буде досить, щоб засвоїти урок, який можна застосувати на практиці протягом дня. Можна поставити запитання, зробити кілька цікавих зауважень, проілюструвати біблійний уривок випадком із життя. Можна заспівати будь-який гімн, а молитва має бути короткою і конкретною. Той, хто молиться, не повинен перераховувати все, а виражати свої потреби в простих словах і славити Бога».

Незалежно від обставин. «Сімейне богослужіння не мають регулювати обставини. Ви не повинні молитися іноді, а коли у вас великий обсяг роботи, нехтувати служінням. Чинячи так, ви спонукаєте своїх дітей вважати молитву не дуже важливою».

Не нехтуйте служінням через компанії. «Намагаючись задовольнити гостей, давайте не будемо забувати наші зобов'язання перед Богом. Не слід нехтувати часом молитви. Не чекайте, поки всі дуже втомляться, насолодіться часом поклоніння. У вечірній час, коли можемо молитися не поспішаючи і з розумінням, ми повинні піднести наші голоси у вдячній хвалі... Нехай усі, хто гостює у християн, побачать, що година молитви є найціннішим, найсвятішим і найщасливішим часом протягом дня».

Практичне застосування

Цього тижня практикуйте ранкове й вечірнє сімейні богослужіння у вашому домі. Якщо ви самотні, робіть спільне служіння, коли у вас є гості. Якщо ви перебуваєте в шлюбі, але без дітей, то можете насолоджуватися сімейним поклонінням разом з вашою другою половинкою. Зробіть ранкове й вечірнє сімейні богослужіння духовною звичкою у вашому житті. Ось модель для сімейного поклоніння, у тому числі ідеї для духовного читання:

1. Молитва на початок (1-2 хвилини).
2. Духовне читання (5-7 хвилин).
 - Прочитайте біблійну історію або уривок з неї.
 - Прочитайте чийсь духовний досвід.
 - Прочитайте уривок з книги Е. Уайт або іншої духовної книги.
 - Прочитайте урок дитячої Суботньої школи і повторіть щотижневий пам'ятний вірш.
3. Заспівайте гімн прославлення (3 хвилини).
4. Молитва на закінчення (2 хвилини).

Ви також можете розглянути наступні джерела, якими користувалися діти і сім'ї протягом багатьох років:

- Етта Дегерінг «Мои библейские друзья» – 4 томи, для дітей 1–8 років;
- Артур Максвелл «Библейские истории» – 10 томів, для дітей восьми років;
- «Песни радости», «Радуга завета» – християнські пісні для малюків;
- «Он есть наша песня» – музична колекція для молоді.

Інші ресурси для проведення сімейних богослужінь можна отримати за адресою: www.adventistbookcenter.com, www.7knig.org

«Виберіть собі сьогодні, кому будете служити... А я та дім мій будемо служити Господеві» (І. Нав. 24:15).

РОЗДІЛ 3.

ОСОБИСТЕ СВІДЧЕННЯ

РОЗДІЛ 7. НАША МІСІЯ

Церкву АСД часто називають «пророчим рухом». І це не випадково, оскільки адвентисти чимало уваги приділяють вивченню біблійних пророцтв, дослідженню того, як вони виконалися. Але термін «пророчий рух» означає значно більше. Це не опис того, що Церква вивчає біблійні пророцтва. Це констатація факту, що Церква сама виникла згідно з пророцтвом. Біблія передбачила появу та вплив Церкви АСД. У Святому Письмі згадана історія виникнення Церкви, а також визначення нашої ідентичності й місії, довіреної Богом.

Запечатане пророцтво Даниїла

Щоб зрозуміти слова пророцтва про Церкву Останку, ми почнемо з останнього розділу книги пророка Даниїла. Йому було сказано «запечатати книгу» до «часу кінця» (Дан. 12:4). Іншими словами, пророчі слова книги Даниїла не могли бути повною мірою зрозумілі до заключного періоду історії Землі. Пророк дізнався, як довго ще залишилося до «часу кінця». «І почув я того мужа, одягненого в лняну одіж, що був над водою річки. І звів він до неба свою правицю та свою лівицю, і присягнув вічно Живим: це буде за час, за часи і за пів часу, і коли скінчиться розбивання сили святого народу, все це сповниться» (Дан. 12:7). Ті, хто вивчав біблійні пророцтва, розуміють, що цей період є періодом папського переслідування, який почався 538 року і тривав 1260 років до 1798 року. Після цього часу інтерес до книги Даниїла знову зростатиме.

Об'явлення книги Даниїла

Пророцтво, викладене у 12-му розділі книги пророка Даниїла, перегукується з уривком з 10-го розділу Об'явлення. Старозавітне пророцтво повідомляло, що «запечатані ці

слова аж до часу кінця». І, як ми вже зазначили, 1798 року завершився пророчий період гонінь. Новозавітний текст з Об'явлення показує нам, що станеться після 1798 року. У віршах 1 і 2 небесний посланець представлений з відкритою книгою в руці. Ця книга символізує книгу Даниїла, яка колись була запечатана. Існують також інші сполучні ланки між цими двома уривками Біблії. Небесний посланець у Дан. 12 описаний як «муж, одягнений в льняну одіж». У Дан. 10:6 міститься такий опис: «Обличчя його – як вид блискавки... та ноги його – ніби блискуча мідь». Посланець в Об'явл. 10:1 описаний так: «Обличчя Його – мов сонце, і Його ноги – як вогняні стовпи». Ангел в Дан. 12:7 «звів... до неба свою правицю та свою лівицю, і присягнув вічно Живим». Вісник в Об'явл. 10:5, 6 «підняв Свою праву руку до неба і поклявся Тим, Який живе віки віків». Крім того, у першому випадку посланець оголошує, що книга запечатана до «часу кінця», а в Об'явл. 10 оголошується, що книга відкрита.

Рух тих, хто очікує Приходу Христа

На початку XIX століття багато людей почало вивчати пророцтва Даниїла. Основний текст, який привернув до себе увагу, – Дан. 8:14, де говорилося, що «буде визнана очищеною святиня». Ця подія мала відбутися в кінці 2300 пророчих днів, що дорівнює 2300 рокам (принцип тлумачення пророчого часу «день за рік» викладено в Єзек. 4:4-6). Серйозно і довго досліджуючи Біблію, фермер Вільям Міллер зробив приголомшливе відкриття. Він знайшов точку відліку цього пророчого періоду, зрозумівши, що вона та сама, що і в пророцтві про 70 тижнів, викладеному в Дан. 9. Початком відліку служив указ Артаксеркса про відбудовування Єрусалима. Ця дата була відома – 457 р. до Р. Х. Використовуючи це як початок відліку, Міллер, а потім й інші дослідники дійшли висновку, що очищення святині

відбудеться 1844 року, навіть була встановлена дата – 22 жовтня 1844 року.

Їхній пророчий розрахунок був точним, однак вони допустили одну помилку, яка виявилася критичною. Згідно з уявленнями того часу, дослідники вважали святилищем Землю. Очищення святилища тлумачилося так: Ісус очистить Землю вогнем при Його Другому приході. Тисячі людей, які вірили, що Ісус незабаром прийде, приєдналися до великого руху тих, хто очікував Другого приходу.

Солодкість змінилася гіркотою

Для народу Божого відкрилося нове розуміння книги Даниїла. Це саме те, що пророкувало Слово Боже. Проте й помилка в тлумаченні також була передбачена. В Об'явл. 10 апостол Іван мав прийняти відкриту книгу з рук небесного посланця і з'їсти її. «І я взяв книгу з руки Ангела, і з'їв її, і була в моїх устах, наче солодкий мед, а коли з'їв її, була гіркою у моєму череві» (вірш 10). Поїдання книги символізує глибоке вивчення і щирю віру в пророцтва Даниїла. Тисячі людей були в захопленні від думки, що найближчим часом вони побачать Ісуса, що йтиме на хмарах небесних! У їхніх устах справді був «наче солодкий мед». Однак було і продовження: «А коли з'їв її, була гіркою у моєму череві» (вірш 10). Божественне натхнення не могло точніше описати гірке розчарування, що спіткало тих, хто очікував Приходу Ісуса. Після великого розчарування тисячі людей залишили рух.

Ти мусиш знову пророкувати

Образ солодкої та гіркої книги описує майбутнє Велике розчарування. Однак історія продовжується, і благословення отримують ті, хто хоч і пережив розчарування, але не відмовився від своєї віри. «Треба тобі знову пророкувати», – говорить вірш 11. Істина має поширитися далі.

Суть місії віруючих полягає в проповіді всьому світу «про народи, про язичників, про племена і про багатьох царів» (Об'явл. 10:11).

В Об'явл. 14 міститься вістка, що повинна була стати серцем їхньої місії. Церква символізує трьох ангелів, які проголошують «усякому народові, поколінню, племені й народності», готуючи світ до повернення Ісуса. Всесвітня вістка з Об'явл. 14:6-14 є Божим посланням миру – це вістка Церкви адвентистів сьомого дня.

«Вічне Євангеліє». Спасіння стало можливим завдяки життю, смерті й воскресінню Ісуса Христа. Кожна людина може спастися завдяки благодаті через віру.

«Побійтеся Бога й віддайте Йому славу». Це заклик до посвячення нашого життя Богові та підготовки до Приходу Ісуса.

«Бо прийшла година Його суду». Біблійні дослідники після Великого розчарування дійшли висновку, що 1844 рік ознаменував початок Небесного суду. Адвентистська церква вірить і проголошує: «Бо прийшла година Його суду».

«Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю...». Це пряме посилення на четверту заповідь. Остання вістка повинна включати в себе заклик дотримуватися Божих Заповідей, у тому числі й повеління святкувати суботу.

«Упав, упав великий Вавилон». Образи Вавилону і його дочок символізують релігійні системи, які несуть оману. Божа Церква в кінці часу відновить істину, яка кинута на землю (Дан. 8:12). Це включає проповідь біблійного погляду на спасіння, Другий прихід, смерть, відсутність пекла та багато іншого. Коли істина була відновлена, Вавилон упав.

«Якщо хто поклоняється звірові... й приймає знак..., то питиме вино Божого гніву». Божий народ повинен застерегти світ від відкидання Закону Божого. Це останнє Боже застереження милості. Ті, хто прямує цим шляхом,

відрізняються від святих, про яких говорить вірш 12. Вірні Богу люди «бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!».

У Матв. 24:14 Христос сказав, що «Євангеліє Царства буде проповідуватися по всьому світі на свідчення всім народам, – і тоді прийде кінець». Це пророцтво повторене в Об'явл. 14. Після опису євангельської вістки Церкви АСД, проголошеної по всьому світу, Об'явл. 14:14-16 описує Ісуса, що йтиме на хмарах під час Його Другого приходу.

Практичне застосування

Наш Спаситель веде Свій народ як люблячий добрий Пастир. Він залишив біблійні пророцтва як вказівні знаки в історії. У Біблії було передбачене зростання інтересу до пророцтв Даниїла, глибоке розуміння істин, релігійне пробудження в усьому світі, очікування повернення Христа і велике розчарування. Святе Письмо відкриває нам істину, що на Небі йде суд, а на Землі буде знову проголошена біблійна істина у всій повноті, буде знову даний Дар пророцтва Церкві, що дотримується Божих Заповідей. Церква АСД справді є пророчим рухом. Бог вписав нашу історію у священні сторінки Біблії, тому ми можемо бути впевнені, що Він веде нас сьогодні.

Однак світ ще не готовий зустрітися з Ісусом. І християнам Бог доручив поділитися вісткою зі світом. «Треба тобі знову пророкувати», – було наказано Івану в Об'явл. 10. Ці слова адресовані й нам. «Світ повинен бути попереджений проголошенням цієї вістки. Якщо ми приховуємо її, якщо ми ховаємо світло... ми відповідальні перед Богом за нашу нездатність попередити світ» (Е. Уайт. Рукописи, т. 19, с. 41).

Місія Церкви АСД – зробити учнями всі народи, проповідуючи вічне Євангеліє в контексті Трьохангельської вістки (Об'явл. 14:6-12), ведучи людей до прийняття Ісуса як осо-

бистого Спасителя й об'єднання з Його Церквою Останку, навчаючи їх служити Йому як Господу і готуючи до Його швидкого повернення.

Це місія Церкви адвентистів сьомого дня. Це ваша місія.

РОЗДІЛ 8. ПОКЛИКАНІ СВІДЧИТИ

Свідчення про Христа – це не духовний дар. Мабуть, ніщо так не паралізує діяльність Церкви, як ідея про те, що ділитися біблійною істиною з іншими – це робота служителів, яким платять за це, або лише деяких «обдарованих» членів Церкви. Заклик ділитися Божим Словом був адресований кожному учневі Христа. Спаситель запевнив Своїх учнів: «Ідіть за Мною, і Я зроблю вас ловцями людей» (Марка 1:17). Якщо ми вирішили стати Його учнями, то ми маємо бути ловцями людей. У книзі «Християнське служіння» написано: «Поширення Божої істини не обмежується декількома рукопокладеними служителями. Істину повинні поширювати ті, хто претендує бути учнями Христа» (с. 68).

Поділяючи радість спасіння

В уривку Івана 4:10-14 сказано про те, що Ісус запропонував «живу воду» жінці із Самарії. Він сказав, що ця вода стане «джерелом води, що тече в життя вічне». Коли ми п'ємо воду спасіння, то самі стаємо «джерелом води», ділячись Євангелієм з іншими.

«Як тільки людина навертається, у неї виникає бажання розповісти іншим, якого дорогого Друга вона знайшла в Ісусі. Істину, яка спасає й освячує, неможливо приховати в серці» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 141).

Давид висловив ту саму істину в Псал. 51:14, 15: «Верни мені радість спасіння Твого... Я буду навчати беззаконців доріг Твоїх, і навернуться грішні до Тебе». Ця неймовірна радість спасіння спонукає нас розповідати про ту істину, яка змінила наше життя.

Ви будете свідками

Ісус сказав Своїм учням, що коли Святий Дух обдарує їх Своєю силою, вони стануть Його свідками (Дії 1:8). Свідки повинні бути такими, що заслуговують довіри, щоб їхні слова сприймали серйозно. Важливо, щоб у них була репутація чесних, доброзичливих і люб'язних людей. Та якщо вони насправді ніколи не говорили, не свідчили про свою віру, то їхні благородні характери не принесуть великої користі! І це стосується нас. Благодетство життя є важливим свідченням, але для того щоб інші спаслися завдяки Євангелію, ми повинні розповісти про нього. «Хай так скажуть ті всі, що Господь урятував їх, що визволив їх з руки ворога» (Псал. 107:2).

Свідки розповідають, що вони особисто пережили, що бачили й чули. І про те, що бачили і чули учні Христа, ми можемо прочитати на сторінках Біблії. Свідчення сьогодні включає в себе проповідь біблійної істини, яка підкорила наше серце!

Ісус наказав Своїм учням «проповідувати Євангеліє» (див. Марка 16:15). Це доручення передав ангел, що летів серед неба, який «мав вічне Євангеліє, щоби звіщати» (Об'явл. 14:6). «Проповідувати Євангеліє» означає не тільки проголошення за кафедрою в суботу, але й особисте благовістя. У Ранній церкві проповідь не була справою лише апостолів, цим займалися і члени Церкви, які «ходили й благовістили Слово» (Дії 8:4). Біблійна модель Церкви включає в себе кожного члена, який активно ділиться істиною Слова Божого, яку вони «бачили та чули» (Дії 4:20; 22:15).

Проте багато християн вважає, що обов'язок свідчити стосується їхніх друзів, але тільки не їх самих. «У мене немає досвіду», «у мене погана пам'ять», «я не можу спілкуватися з людьми», «я боюся невдачі» – ці слова наводяться як аргументи того, що свідчення неможливе. Однак ми часто забуваємо, що й учням було часом нелегко ділитися

Євангелієм. Це були в основному рибалки, люди, які не навчалися в університетах або семінаріях. Тому вони молилися, щоб «з усією сміливістю» (Дії 4:29) говорити Його Слово. Апостоли так само долали страх, як і ми. Якби вони не були готові вийти зі своєї зони комфорту, Церкви сьогодні не було б і ми ніколи не дізналися б істини Євангелія, що спасає. Це священне покликання кожного учня.

Ісус змилосердився

Для того щоб подолати наші сумніви щодо свідчення, нам потрібна мотивація. І нас може надихнути місіонерський приклад Христа. «Побачивши ж юрби, Він змилосердився над ними, оскільки були втомлені та розпорошені, наче вівці, які не мають пастуха» (Матв. 9:36). Співчуття і любов спонукали Ісуса працювати для загублених душ; Його засмучувало, що у них немає нікого, хто б вів їх. «Жнива великі, а женців мало. Тож благайте Господаря жнив, щоби послав робітників на Свої жнива» (Матв. 9:37, 38).

Сьогодні Ісус все ще шукає справжніх учнів, яких спонукатиме до дії співчуття, щоб працювати для тих, хто «не має пастуха», для тих, яких нікому привести до істини. У книзі «Християнське служіння» (с. 69) згадується про «тягар ведення душ до істини» як про відповідальність, покладену Господом на кожного члена Церкви. Якщо ми християни, то тягар Христа стає нашим тягарем. Ісус заплатив високу ціну і цінність кожної душі занадто висока, щоб дозволити незручностям і страху перешкоджати нам відкривати людям біблійну істину.

Цей місіонерський дух спонукав вірних учнів протягом століть ділитися Словом Божим. Павло вважав себе боржником «перед греками і варварами, мудрими і немудрим» (Римл. 1:14). Єремія не зміг позбутися нездоланного прагнення ділитися Словом Божим: «І стало це в серці моїм, як огонь той палючий, замкнений у костях моїх, і я змучивсь тримати його й більш не можу!» (Єрем. 20:9). Коли

Петру й Івану погрожували, вимагаючи припинити проповідь Євангелія, вони відповіли: «Адже ми не можемо не розповідати про те, що бачили і чули!» (Дії 4:20).

Деякі причини значно більші, ніж наші страхи. Справа Божа – спасіння людей – така причина. Адвентистський проповідник Стефан Хаскелл якось сказав: «Якщо справа, якою ми займаємося, щось означає, то це означає все» (Джеймс Р. Нікс. Дух жертвності і посвяти, 2000, с. 129).

Вагомі переваги

Коли ми працюємо для спасіння інших, Бог використовує цей досвід і для нашого спасіння. Тому така праця є необхідною частиною нашої підготовки до Небес. Розглянемо ці неймовірні переваги, які не можна отримати жодним іншим способом.

Радість бачити людей спасеними. «Щоб радіти разом з Ним за кожен викуплену душу завдяки Його Жертві, ми повинні брати участь у праці нашого Спасителя» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 142).

Духовне зростання. «Працівники Церкви, які активно і правильно служать справі приведення душ до Ісуса Христа, краще розвинені духовно і виявляють благочестя» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 356). «Служителям необхідно навчати членів Церкви, що для свого духовного зростання вони повинні нести той тягар, який поклав на них Господь, – тягар вести людей до істини» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 69).

Краще пізнання істини. «Чим більше намагаємося пояснити Боже Слово людям, спонукані любов'ю до них, тим зрозумілішим воно стає для вас. Чим більше використовуємо наші знання та вправляємо наші сили, тим більше матимемо знань і сили» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 354).

Сила протистояти злу. «Силу протидіяти злу можна найкращим чином здобути в активному служінні» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 105).

Розвиток христоподібного характеру. «Бог міг би спасати грішників і без нашої допомоги, але щоб сформувати христоподібний характер, нам необхідно співпрацювати з Ним» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 142).

Придатність для Небес. «Хто відкидає перевагу участі з Христом у служінні, відкидають єдине виховання, яке робить людину придатною бути Його причасником у Його славі» (Е. Уайт. Виховання та освіта, с. 264).

Чи варто дивуватися, що сатана щосили намагається перешкодити нам поширювати Слово Боже? Він сподівається не тільки залишити інших у темряві, а й не дозволити нам знайти спасіння. «Сатана зараз намагається утримувати дітей Божих в пасивному стані, щоб вони не виконували своїх обов'язків, поширюючи істину, і щоб у результаті вони були зважені на терезах і знайдені дуже легкими» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 37).

Практичне застосування

Участь у богослужіннях у своїй громаді, звершення іншого служіння не є заміною нашого особистого благовістя. На цьому тижні внесіть у свій розклад один або більше з цих простих та ефективних методів поширення істини:

- Поділіться свідченням того, що Бог зробив для вас.
- Поділіться з кимось біблійними буклетами або літературою.
- Подаруйте комусь DVD-диски з уроками з біблійних пророцтв.
- Вивчіть щотижневі біблійні уроки з кимось. Організуйте у вашій домівці щотижневую Малу групу для вивчення Біблії або перегляду DVD-програм про біблійні пророцтва.

Ділячись істиною з іншими, пам'ятайте слова Ісуса: «Ще багато чого Я маю сказати вам, але тепер ви не можете знести» (Івана 16:12). Подарунок у вигляді книги або інтенсив-

ні біблійні курси можуть бути хорошою дією, але потрібно пам'ятати, що все це може призвести до духовного «перевантаження» людини, якій ви все це говорите. Діліться біблійною істиною поступово, однією головною темою за одну зустріч.

У праці для спасіння інших ми ніколи не залишаємося самотніми. «Ми повинні стати співпрацівниками небесних ангелів, представляючи світові Ісуса. З нетерпінням ангели чекають нашої співпраці з ними, тому що засобом спілкування з людьми має стати людина. І коли ми повністю віддаємо себе Христові, ангели радіють, що з нашою допомогою зможуть явити Божу любов» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 297). Ми не тільки співпрацюємо з ангелами, але, несучи тягар Христа, можемо стати ближчими до Спасителя. Його обіцянка дана всім, хто несе Євангеліє світу: «І ось Я з вами по всі дні аж до кінця віку!» (Матв. 28:20).

РОЗДІЛ 4.

ЦЕРКОВНЕ ЖИТТЯ

РОЗДІЛ 9. СЯТІ ЗІБРАННЯ

Біблія називає Церкву «тілом Христа» (1 Кор. 12:27). Цей символ допомагає нам зрозуміти, яке важливе єднання з церковною сім'єю. Порівнюючи членів Церкви з різними частинами тіла, апостол Павло пише, що «не може око сказати руці: Ти мені не потрібна. Або знову – голова ногам: Ви мені не потрібні» (1 Кор. 12:21). Ми потрібні одне одному! Церква потребує кожного її члена, і кожен член потребує Церкви. Спроби жити незалежно від Церкви можуть призвести до фатального результату для духовного життя будь-якого християнина.

«Ще один обов'язок, до котрого надто часто ставляться легковажно і котрий необхідно роз'яснити молодим людям, що усвідомлюють вимоги Христа, – це обов'язок підтримувати церковні взаємовідносини. Відносини між Христом і Його Церквою дуже тісні та священні: Він – Наречений, а Церква – наречена, Він – Голова, а Церква – тіло. Отже, зв'язок із Христом включає в себе зв'язок з Його Церквою. Церква організована для служіння, і в житті служіння Христові зв'язок із Церквою – один з перших кроків. Вірність Христові вимагає сумлінного виконання церковних обов'язків» (Е. Уайт. Виховання та освіта, с. 268).

Відвідування церковних богослужінь

Одним із найпростіших церковних обов'язків, яким найчастіше нехтують, є відвідування церкви. Неможливо бути по-справжньому близьким з людиною без спільного проведення часу. Коли чоловік і жінка разом проводять багато часу, то можна говорити, що вони захоплені одне одним. Так само і залучення до життя Церкви починається не з управління відділами, не з проведення церковних рад або виконання будь-яких обов'язків на ранковому богослужінні.

ні. Воно починається з простої звички регулярно відвідувати церкву, керуючись любов'ю до Христа, Його Слова і Його народу.

Ця добровільна жертва особистого часу яскраво демонструє інтерес до справи Божої, підсилює його, забезпечуючи необхідну підготовку для служіння в майбутньому. Наше життя сильніше переплітається з життям церкви, почуття й інтереси стають єдиними. Тільки в цьому випадку може бути реалізований прекрасний досвід, описаний апостолом Павлом: «І якщо страждає один член, з ним страждають усі члени; якщо в пошані один член, з ним радіють усі члени» (1 Кор. 12:26). Павло радить: «Будьмо уважні одне до одного, заохочуймо до любові та добрих діл; не залишаймо своїх зібрань, як то деякі ввели у звичку, але заохочуймо один одного, і тим більше, чим більше бачите, що наближається день» (Євр. 10:24, 25).

Для нашого власного духовного зростання важливо не тільки приєднатися до зібрання, але й умовляти «бути уважними одне до одного». У церкві панує невимовне розчарування, коли тільки невеликий відсоток членів відвідує богослужіння. І ті, хто відвідує, усе частіше ставлять перед собою запитання, чи справді це потрібно, адже так мало людей цінує Церкву, її значення та місію. З іншого боку, регулярне відвідування надихає інших продовжувати рухатися вперед і жити для Христа. Апостол Павло доходить висновку, що все це стає ще важливішим, коли ми «бачимо, що наближається день» Приходу Христа.

Багато людей часом не розуміє, що Церква залежить від регулярного відвідування й участі членів у її житті. Потрібно пам'ятати, що ми не повинні бути споживачами, відвідуючи зібрання, тільки коли відчуваємо потребу в особистому благословенні або коли проповідник, який нам подобається, звертається до нас. Коли ми стаємо членами Церкви,

то беремо на себе відповідальність бути подателями, що прагнуть благословляти і зміцнювати інших у церкві.

Розвивайте звичку регулярно відвідувати церкву, і ви будете безцінним благословенням для вашої громади. Навіть якщо інші не відвідують, то це має лише збільшити нашу посвяченість місії Церкви. «З серцем, пом'якшеним любов'ю Ісуса, ідіть на служіння, відчуваючи особисту відповідальність за його успіх. Якщо ж присутніх мало, то ви повинні відчувати подвійну відповідальність. Ви на служінні Божому, і своїми талантами, тактом і умінням повинні зробити все можливе, щоб богослужіння було цікавим» (Е. Уайт. Пасторське служіння, с. 184). Три щотижневих священних служіння повинні стати частиною життя кожного адвентиста сьомого дня: Суботня школа, суботнє богослужіння і молитовне зібрання або Мала група з вивчення Біблії.

Суботня школа

Кожна громада адвентистів сьомого дня приділяє час для вивчення Біблії безпосередньо до або після богослужіння – цей час називається уроком Суботньої школи. Це служіння має чотири цілі:

1. Вивчення Біблії.
2. Спілкування.
3. Досягти суспільство істиною.
4. Акцент на всесвітню місію Церкви.

Цей час вивчення та спілкування, час місіонерських історій і пошуку можливостей для служіння дуже важливий для життя церкви. Кожен член Церкви повинен бути членом певного класу Суботньої школи.

Однак деякі члени пропускають Суботню школу, відвідуючи лише проповідь. Причинами називають страх взаємодії з іншими, бажання поспати, відсутність часу для підготовки уроку, неприйняття цінностей Суботньої школи. Проте ми не повинні дозволити жодній з наведених причин позбавити нас благословень цього часу. Бог бажає, щоб

ми взаємодіяли з іншими християнами не тільки для підтримки одне одного тут, на Землі, а й тому, що разом будемо жити у вічності!

Бог допоможе нам упорядкувати наш день, щоб ми могли раніше лягти спати, виспатися та знайти час для підготовки до уроку Суботньої школи.

Якщо ми не зауважуємо цінності Суботньої школи, то можемо просити в Бога зробити її цікавішою для нас, відчуваючи, що кожен із нас особисто відповідальний за її успіх. Ми не повинні дозволити, щоб щось перешкодило нам отримати благословення Суботньої школи, а потім ділитися ними.

Суботнє богослужіння

Суботнє поклоніння Богові є центром кожного тижня для християнина. Описуючи життя Ісуса, Лука писав: «Увійшов за Своєю звичкою в день суботній до синагоги та встав, щоби читати» (Луки 4:16). Для Ісуса було звичною справою відвідувати богослужіння щосуботи. У книзі Левит субота названа днем повного відпочинку, святих зборів (Левит 23:3). Існує час для особистого поклоніння, але субота є також часом для загального поклоніння. Навіть на новій землі, як каже Господь через пророка Ісаю, щосуботи «кожне тіло приходитиме, щоб вклонятися перед обличчям Моїм» (Ісаї 66:23).

Звичайно, це не означає, що нам не можна провести суботу на самоті, але щотижнєве відвідування церкви має бути нашою звичкою. Навіть подорожуючи, ми можемо залишитися вірними звичці відвідувати богослужіння, відвідавши найближчий Дім молитви Церкви АСД. Це чудова нагода познайомитися з іншими віруючими. Нам не варто змінювати громади щосуботи, щоб знайти найцікавішу програму. Нам необхідно присвятити себе діяльності в місцевій церкві. Ми повинні бути «не тільки споживачами, але й виробниками» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 353).

Молитовне служіння або вивчення Біблії посеред тижня

Ще одне служіння, яке може стати щотижневою звичайною справою для учня Христа, – це молитовне зібрання посеред тижня. Більшість церков проводить таке служіння в малих групах з вивчення Біблії, щоб підтримати духовне зростання своїх членів. Ті, хто нерегулярно відвідує такі зустрічі, наражаються на величезну небезпеку спокуси. Молитва й вивчення Божого Слова є джерелом нашої сили, і об'єднання для цієї мети протягом тижня є життєво важливим для духовного зростання.

Про важливість таких зустрічей писала і Еллен Уайт: «Молитовне зібрання обов'язково виявить, наскільки зацікавлені члени Церкви в духовному і вічному. Воно – як пульс для тіла, оскільки вказує на справжній духовний стан церкви» (Пасторське служіння, с. 183).

Відвідуваність молитовних зустрічей указує на духовний стан церкви, і також вона відображає наш духовний стан. «Ті, хто справді шукає спілкування з Богом, будуть відвідувати молитовні зібрання і старанно виконувати свої обов'язки. Вони прагнутимуть отримати нові благословення, котрі можуть дати такі зібрання, і використовуватимуть кожну можливість бути там, де відчують на собі промені небесного світла» (В небесних оселях, с. 91).

Практичне застосування

Якщо ви це ще не практикували, то почніть із цього тижня регулярно відвідувати уроки Суботньої школи, суботнє богослужіння, зустрічі Малої групи для вивчення Біблії посеред тижня. Хоч важливо бути задіяним і в інших видах служіння, регулярність відвідування цих трьох щотижневих служінь становитиме основу вашого життя в церкві до Приходу Ісуса. Ваша вірність сприятиме на добро не тільки для вас, але і для безлічі інших людей.

«Адже де є скарб ваш, там буде й ваше серце» (Луки 12:34). Не чекайте, доки вам захочеться відвідувати церкву. Прийміть рішення виділити час для регулярного відвідування богослужінь місцевої церкви, і Бог буде використовувати ваше служіння, щоб збільшити вашу любов до Нього, Його справи і Його дітей.

РОЗДІЛ 10. ОСОБЛИВІ ВИДИ СЛУЖІННЯ

Наша церковна сім'я розділяє з нами і радість, і смуток. Апостол Павло радить: «Щоб не було поділу в тілі, але щоби члени одні про одних дбали» (1 Кор. 12:25). Особливі види служіння дають нам можливості для духовних роздумів і кращого усвідомлення своєї залежності від Бога під час важливих подій життя. До таких видів служіння можна віднести хрещення, служіння Вечері Господньої, шлюб, благословення дітей, рукопокладення, елеєпомазання хворого і похорон.

Хрещення

Ісус сказав: «Хто повірить і охреститься, буде спасений» (Марка 16:16). Христос велить усім, хто сповідує віру в Нього, хреститися. Ми «поховані з Ним через хрещення в смерть» (Римл. 6:4). Хрещення символізує смерть наших старих гріховних шляхів і відродження до нового життя послуху в Христі. Саме тому тільки повне занурення у воду є біблійним способом хрещення.

Служіння хрещення є одним з найвизначніших моментів у житті церкви і служить дверима в церковне членство. До цього бажаючи укласти заповіт з Господом вивчають біблійні істини, доктрини Церкви АСД. Це гарантує, що вони готові до посвячення Христу і членства в Його Тілі – Церкві (1 Кор. 12:13). Дітей не хрестять, доки вони не стануть здатні зрозуміти духовне значення цього важливого кроку.

У деяких випадках люди, які вже були хрещені через повне занурення в іншій конфесії, приймаються в членство Церкви АСД на підставі сповідання віри. Єдина відмінність між хрещенням і сповіданням віри полягає в тому, що перше включає в себе занурення людини у воду.

Як правило, служіння хрещення починається, коли пастор або пресвітер читає вголос з «Керівництва Церкви адвентистів сьомого дня» обітниці хрещення, які підсумовують віровчення Церкви. У присутності громади кандидат (або група кандидатів) підтверджує їх. Далі відбувається офіційне голосування громади, коли вона свідчить, що приймає охрещених у місцеву церкву.

Служіння хрещення може також включати в себе спів, привітання й подарунки для тих, хто уклав заповіт з Господом. Після закінчення служіння новим членам видається свідоцтво про хрещення.

Хрещення може проводитися в церковних баптистеріях, озерах, басейнах або в інших місцях, де є достатня кількість води для повного занурення. Служіння хрещення може бути проведене в місцевій церкві під час ранкового суботнього богослужіння або в інший час та в різноманітних умовах.

Служіння Вечері Господньої

Служіння Вечері Господньої встановив Ісус (1 Кор. 11:23-26). Беручи прісний хліб і чистий виноградний сік як символи тіла і крові Христа, ми згадуємо Його жертву та прощення, яке Він пропонує. Вечеря Господня – це Євангеліє в символах і радісне урочисте служіння в церкві.

Безпосередньо перед прийняттям символів адвентисти наслідують приклад Ісуса, беручи участь в ногообмиванні (Івана 13:1-17). Це служіння символізує обмивання гріха, смирення.

Для обмивання ніг чоловіки і жінки йдуть в окремі кімнати, за винятком випадків, коли в цьому служінні беруть участь сімейні пари. У приміщеннях диякони і диякониси вже підготували рушники, миски і воду для проведення служіння. Кожен член знаходить партнера, щоб узяти участь в обряді. Люди моляться разом, часто виконують

духовні гімни, обмивають одне одному ноги. Це час смирення та примирення, час дослідження серця. Це служіння готує людину до радості прийняття прощення, подарованого Христом, яке буде представлене в символах на Вечері.

Адвентисти практикують відкрите служіння Вечері Господньої, і це означає, що християни будь-якої конфесії можуть взяти в ньому участь. Оскільки служіння є обрядом віруючого, діти, як правило, не беруть участі в ньому, доки не укладуть заповіт із Господом і не зможуть зрозуміти духовного значення цього служіння.

Церква адвентистів сьомого дня проводить служіння Вечері Господньої один раз на квартал. Почуття власної негідності може стати виправданням для деяких членів Церкви, відсутніх на служінні. Але саме тому, що ми грішні, нам необхідні смирення та Христове прощення, необхідна участь у служінні ногообмивання і Вечері Господньої.

Схильність спостерігати за богослужіннями, а не брати в них участь, також не привід, щоб пропустити служіння Вечері. Сам Ісус доручив нам приймати Вечерю Господню, коли сказав: «Якщо це знаєте, то ви блаженні, коли це виконуете» (Івана 13:17).

Шлюб

Бог благословив шлюб як священний союз між чоловіком і жінкою. Тому служіння шлюбу має бути радісною і духовною подією, коли двоє людей перед Богом і свідками поєднуються на все життя. Перед проведенням весільної церемонії пара, як правило, проходить дошлюбне консультування, що допомагає підготувати їх до подружнього життя. Ґрунтуючись на біблійному принципі, що пара повинна розділяти духовні цінності, служителі рекомендують вступати в шлюб тільки з тими, хто має такі самі релігійні погляди (2 Кор. 6:14).

Приміщення місцевих церков адвентистів сьомого дня часто доступні для весіль, але є різні аспекти, які слід врахувати:

- Весілля, репетиції та святкування повинні бути призначені на будь-який час, крім суботи, якщо передбачаються дії, несумісні зі святим днем спокою. Для того щоб уникнути значної підготовки, прикрашання церкви, прибирання приміщення, роботи фотографів і надання інших послуг у суботу, багато адвентистів сьомого дня проводять весілля по неділях.
- Необхідно одягатися згідно з біблійними принципами скромності.
- Потрібно уникати використання світської музики й танців.
- На адвентистському святкуванні не має бути алкоголю, напоїв, що містять кофеїн, і нечистої їжі.
- Слід бути обережними у витратах, щоб після церемонії не опинитися в боргах.

Головним Гостем, Якому ми повинні прагнути догодити на кожному весіллі, є Ісус Христос. Він Той, Хто поєднує чоловіка та дружину в шлюб і дарує благословення, яке вони шукають. Весілля адвентистів сьомого дня повинні свідчити нашим сім'ям і друзям, що Ісус займає перше місце в нашому житті.

Благословення дітей

Хоч адвентисти не хрестять немовлят, ми керуємося біблійною практикою посвячення дітей Господу. Марія та Йосип принесли Ісуса в храм (Луки 2:22); Анна молилася за Самуїла Господу (1 Сам. 1:27, 28); Ісус обіймав маленьких дітей «і, поклавши на них руки, благословив» (Марка 10:16). Служіння благословення зазвичай проводиться під час суботнього богослужіння пастором або пресвітером місцевої церкви. Це коротке служіння містить наступні елементи:

- Подяка Богу за дар нового життя.
- Батьки укладають заповіт з Богом, щоб виховати дитину в Господньому вченні та настановах (Ефес. 6:4).
- Громада бере на себе зобов'язання підтримувати батьків.
- Звершується молитва про особливе благословення в житті дитини.

Хоч благословення дитини не має вікових обмежень, діти, старші одного або двох років, посвячуються рідше, тому служіння іноді називається благословенням немовлят. Пастор або пресвітер говорить коротку проповідь про важливість виховання дитини згідно з біблійними постановами. Після цього звершується молитва про Божу допомогу і Його благословення. У цей час один зі служителів може тримати дитину або покласти руку на її голову. Наприкінці богослужіння батькам видається спеціальне свідоцтво на пам'ять про цю подію.

Рукопокладення

Усіх християн Бог покликав звершувати служіння церкви й суспільству. Однак Новий Завіт указує, що деякі люди повинні бути особливо посвячені за допомогою покладання рук для особливого виду служіння, – це проповідники, місцеві пресвітери й диякони.

Служителі або пастори рукопокладаються тільки після певного періоду служіння (зазвичай п'ять років), щоб усі могли побачити свідчення їхнього покликання. Потім Виконавчий комітет місцевої конференції або уніону обговорює кандидата для рукопокладення. У разі позитивного рішення звершується служіння рукопокладення. Зазвичай це відбувається на братських зустрічах служителів місцевої конференції. Церемонія включає в себе покладання рук керівниками конференції та іншими рукопокладеними пасторами, а також особливу молитву рукопокладення. Рукопокладених пасторів Церква адвентистів сьомого дня

визнає у всьому світі такими, що отримали дозвіл на звершення всіх обрядів та організацію церков.

Місцевих пресвітерів і дияконів також публічно рукопокладають, як правило, під час ранкового суботнього богослужіння. Уже рукопокладені місцеві пресвітери запрошуються до молитви за тих, кого рукопокладають, покладаючи на них руки, у той час коли рукопокладений служитель молиться. Диякониси також можуть бути посвячені через покладання рук під час цього служіння. Місцеві пресвітери й диякони не можуть допомагати або здійснювати особливі служіння, доки вони не рукопокладені.

Єлеєпомазання хворих

Апостол Яків у своєму Посланні пише: «Як хтось між вами хворіє, нехай покличе пресвітерів Церкви, і хай помоляться над ним, намастивши його олією в Ім'я Господнє. І молитва віри спасе хворого, і Господь підійме його, а коли він учинив гріхи, вони йому будуть прощені» (Якова 5:14, 15). На підставі цього члени Церкви адвентистів сьомого дня, що зіткнулися із серйозною хворобою або травмою, можуть попросити пресвітерів провести для них служіння єлеєпомазання. Якщо хтось перебуває у важкому стані й не може особисто зробити це, то прохання можна передати через друзів або членів сім'ї.

Служіння єлеєпомазання звертає увагу людей не тільки на фізичне зцілення, а й на прощення гріхів. Це час роздумів, самоаналізу й посвячення, що приносить мир тому, хто покладає всі свої турботи на Бога. Рекомендується прочитати розділ «Молитва за хворих» з книги Е. Уайт «Служіння зцілення», щоб допомогти тому, хто приймає єлеєпомазання, підготуватися до нього.

Помазання слід сприймати не як останнє служіння над помираючим, а як свідчення віри в силу Христа, що може зцілити, і як довіру Богу в прийнятті Його волі. Олія, що використовується в служінні, не має магічної сили. Вона є

символом цілющої сили Святого Духа. Помазання й молитовне служіння вказують на смирення та прийняття волі Божої, хоч це не завжди може включати в себе негайне фізичне зцілення.

Служіння єлеєпомазання, як правило, проводиться пастором з допомогою місцевих пресвітерів. Місцевий пресвітер також може сам провести його. Можуть бути запрошені сім'я, друзі або інші члени Церкви. Служіння включає в себе коротку проповідь про мету й обставини єлеєпомазання, читання зі Святого Письма й слова надії, сказані присутнім.

Учасники служіння стають навколо того, над ким звершується єлеєпомазання, і моляться. Після того як усі помолилися, пастор або пресвітер молиться і помазує олією лоб того, хто приймає єлеєпомазання. Ця дія символізує цілющий дотик Святого Духа. Служіння єлеєпомазання не призначене для масової аудиторії. Це особисте служіння, пов'язане з певними потребами конкретної людини.

Похорон

Похорон в адвентистів сьомого дня багато в чому схожий на похорон, який проводять інші християни. Одна з важливих відмінностей полягає в тому, що близькі втішаються обіцянкою воскресіння, а не вдаваною впевненістю, що померлий вирушить на Небеса (1 Сол. 4:16-18). Смерть є сном, перебуваючи в якому, ми очікуємо воскресіння під час Другого приходу Христа (Псал. 14:3; Екл. 9:5, 6). Біблія не навчає, що мертві вже піднялися на Небо (Дії 2:34).

Одним з найпоширеніших запитань є таке: чи допускає Біблія кремацію померлого? Ми не знаходимо передбаченого Словом Божим методу догляду за тілом покійного. Люди можуть турбуватися про те, як Бог буде воскрешати тих, кого піддали кремації. Однак для Господа немає нічого неможливого, і Біблія навчає, що мертві воскреснуть.

Адвентисти сьомого дня не вірять, що необхідні дорогі церемонії, щоб ушанувати покійних. Їхній похорон харак-

теризується простотою й повагою. Похованню часто передує – або раніше, або в день похорону – відвідування рідних померлого.

Саме служіння зазвичай проводиться в будинку покійного або в місцевій церкві. Воно може складатися з молитви, читання Святого Письма, некролога, невеликих промов друзів і членів сім'ї, щоб вони могли поділитися спогадами про померлого, співу й короткої проповіді. На кладовищі часто також проводиться коротке служіння. Потім на прохання родини диякониси церкви іноді організовують поминальний обід.

Практичне застосування

Протягом свого життя ви як адвентист сьомого дня неодмінно побачите (або навіть візьмете участь у них) багато, якщо не всі особливі служіння, згадані в цьому розділі. Ви стали членом церковної сім'ї та повинні мати краще розуміння різних богослужінь. Ці події є важливими моментами не тільки в житті кожного члена Церкви, але і в житті всієї громади.

РОЗДІЛ 11. БОГ ПОРЯДКУ

На прикладах дивовижно злагодженої роботи органів людського тіла, чудової гармонії, що панує у Всесвіті, можна побачити, що «Бог є Богом порядку» (Патріархи і пророки, с. 376). Кожного разу, коли ми покладаємося на себе й витрачаємо час, шукаючи абстрактні концепції, ми зазнаємо невдачі. Якщо ми працюємо над чимось, не маючи чіткого плану і напряду, то теж приречені на невдачу. Біблія нам нагадує про важливість організації для ефективності справи й душевного спокою. Апостол Павло пише: «Бог не є Богом безладу, але миру» (1 Кор. 14:33). Усе, чим Бог керує, добре організоване. «На Небесах панує досконалий лад; діяльність небесних ангелів відзначається суворою дисципліною і послухом» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 376).

Церква в пустелі

Коли Бог явив Свій характер древньому Ізраїлю, Він почав з організації Свого народу. Він дав докладні й чіткі розпорядження, щоб усі могли знати свої обов'язки. Бог вів Свій народ, Мойсей був видимим лідером, сімдесят старійшин допомагали Мойсеєві, священикам і левитам були дані особливі доручення щодо організації служіння у святилищі. Начальники або князі керували колінами, під їхнім керівництвом були тисячники, сотники, п'ятдесятники і десятники. Особливі вказівки були дані для будівництва скинії та всіх її предметів (Вих. 25-40). Також Бог роз'яснив про жертви і служіння в святині (Левит 1-7). Кожному коліну було відведене своє місце в таборі навколо скинії, і певний порядок був даний для кожного коліна, щоб розбити свій табір (Числ. 2). Сім'ям трьох синів Левія були доручені окремі обов'язки

з догляду і транспортування предметів шкіни (Числ. 3). Специфічні звуки труб видавали священники, щоб указати на кожен рух народу (Числ. 10).

Організація Ізраїлю вселяла страх навколишнім народам. «Дивлячись на табір Ізраїля, Валаам з подивом відзначив їхнє процвітання. Йому розповідали, що це був народ відсталий і неорганізований, від розбійницьких банд якого кишив край; що ізраїльтяни були лихом і жахом для навколишніх народів, але побачена ними картина суперечила цим твердженням. З усього було видно, що численний та ідеально організований табір характеризувався належною дисципліною та порядком» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 447).

Церква Нового Завіту

Як давній Ізраїль Бог організував для певної мети, так і «церква... була створена для служіння» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 9). Ісус призначив дванадцятьох апостолів, яких Він навчив, на чолі нової організації (Марка 3:14). Сім дияконів пізніше були обрані для задоволення особливих потреб зростаючої Церкви (Дії 6:1-6). Цей перший крок до церковної організації благословив Бог. Лука пише: «А Боже Слово росло; кількість учнів у Єрусалимі дуже множилася» (Дії 6:7). Коли в різних місцях після поширення Євангелія почали виникати церкви, вони також настановили «пресвітерів для всіх Церков» (Дії 14:23; див. також Тита 1:5), щоб керувати служінням місцевих громад.

Рання церква вражаючи зростала, тисячі людей приєдналися до неї. «Отже, вони, прийнявши [з любов'ю] його слово, охрестилися; і приєдналися до них того дня зо три тисячі душ» (Дії 2:41). «Господь же додавав до них щодня тих, які спасалися» (Дії 2:47). Кожне хрещення приводи-

ло людей до єдності в Тілі Христовому. «Адже всі ми хрещені одним Духом в одне тіло» (1 Кор. 12:13).

Деякі люди не хочуть бути частиною організації. Вони стверджують, що є членами невидимої частини Тіла Христового, не бачачи необхідності ставати членом місцевої громади. Однак це суперечить Слову Божому. Саме слово «тіло», яке використовується для опису Церкви, указує на необхідність тісної взаємодії та взаємозалежності з іншими віруючими. Біблія показує, що хрещені віруючі були інтегровані в місцеву громаду з чіткою системою організації. Кожна місцева церква забезпечувала підтримку, нагляд і керівництво, у якому мали потребу нові члени.

«Важливим фактором у справі духовного зростання новонавернених було, на думку апостолів, підтримання відповідного порядку в громадах... У кожній громаді призначали служителів, а для звершення діяльності, яка сприяла б духовному добробуту віруючих, створювалася належна організація та запроваджувався порядок. Це було зроблено згідно з євангельським планом об'єднання всіх в одному Тілі Христа» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 185).

Організація та єдність

Одним з найбільших благословень організації Ранняї церкви було те, що вона допомогла зберегти єдність. В одному випадку доктринальні суперечки виникли через необхідність обрізання. Щоб кожна окрема громада не слідувала власним уявленням у цьому питанні, ризикуючи розколоти церкву, апостоли та пресвітери зібралися в Єрусалимі, щоб помолитися, вивчити питання і прийти до єдиного рішення, яке ґрунтується на Святому Письмі (Дії 15). Святий Дух дав мудрість різним представникам церкви, і рада досягла правильного розуміння Слова Божого з цього питання. Посланці передали рішення зу-

стрічі в Єрусалимі кожній окремій громаді, щоб усі могли прийняти колективне рішення. Таким чином була збережена єдність серед віруючих. Христос, Голова Церкви, працював через керівників і представників, щоб підтримувати гармонію і біблійну єдність у Церкві.

Організація Церкви адвентистів сьомого дня

Багато перших адвентистів боялися, що утворення церковної організації неминуче призведе до стагнації. Однак свідчення Біблії з цього питання і пророче керівництво, дане через Еллен Уайт, привели до створення Церкви адвентистів сьомого дня. Про причини такого кроку ми читаємо: «Коли ми кількісно зросли, стало зрозуміло, що без організації нас чекає хаос і робота не зможе успішно просуватися вперед.

Організація була необхідна для підтримки роботи служителів, для звершення служіння на нових полях, для захисту церков і служителів від недостойних членів, для утримання церковної власності, для публікації істини у пресі та для багатьох інших цілей» (Події останніх днів, с. 46).

Церква адвентистів сьомого дня організована з представницькою формою церковного управління. Це означає, що влада в Церкві є делегованою і походить від членів місцевої громади. Виконавча відповідальність дається представницьким органам і посадовим особам, щоб управляти Церквою. Чотирма основними рівнями організації в Церкві є:

1. Генеральна Конференція.
2. Уніонні конференції.
3. Місцеві конференції.
4. Місцеві церкви.

Генеральна Конференція адвентистів сьомого дня керує роботою Церкви в усьому світі. Кожні п'ять років

делегати з усіх кінців світу прибувають на офіційні сесії Генеральної Конференції (за аналогією із зустріччю, описаною в Дії 15), де подаються звіти, обираються президент й інші керівники Всесвітньої церкви, вносяться через голосування зміни в «Церковне керівництво», вирішуються інші ділові питання. Між цими п'ятирічними сесіями Церквою керує Виконавчий комітет Генеральної Конференції. Цей комітет збирається двічі на рік: на Весняну сесію і Річну нараду, а також додатково в міру потреби.

Для ефективності роботи Генеральна Конференція поділяється на тринадцять світових підрозділів (дивізіонів). У кожному є своє керівництво та свій Виконавчий комітет. Ці підрозділи не є окремими рівнями організації, але виступають регіональними відділеннями для ефективного задоволення потреб різних географічних районів. Ось тринадцять всесвітніх дивізіонів і два прикріплених поля:

1. Східний Центрально-Африканський дивізіон.
2. Євро-Азійський дивізіон.
3. Інтерамериканський дивізіон.
4. Інтер'європейський дивізіон.
5. Північно-Американський дивізіон.
6. Північний Азійсько-Тихоокеанський дивізіон.
7. Південний Африкансько-Індоокеанський дивізіон.
8. Південно-Американський дивізіон.
9. Південний Азійсько-Тихоокеанський дивізіон.
10. Південно-Азійський дивізіон.
11. Південно-Тихоокеанський дивізіон.
12. Транс'європейський дивізіон.
13. Західний Центрально-Африканський дивізіон.
14. Ізраїльське поле.
15. Уніон Близького Сходу і Північної Африки.

Другим рівнем церковної організації є уніонна конференція чи уніоне поле / місія, яких налічується понад сто в усьому світі. Уніони володіють правами власності на церковні установи (наприклад, коледжі).

Третім рівнем організації в Церкві є місцева конференція або місцеве поле / місія. Території місцевої конференції можуть включати в себе один або більше штатів чи провінцій. У всьому світі діє понад шістсот конференцій. Місцеві конференції наймають пасторів, учителів, євангелістів, біблійних працівників і адміністраторів, які працюють на території конференції. Вони також володіють і управляють вишами адвентистів сьомого дня і молодіжними таборами, відповідають за роботу початкових шкіл, володіють правом власності. Конференції також організовують євангельські табірні зустрічі із семінарами та проповідями.

Але найголовніший рівень організації – це місцева громада. Церква адвентистів сьомого дня складається з понад двадцяти мільйонів членів у всьому світі та продовжує зростати приблизно на три тисячі нових членів на день.

Щороку або раз на два роки місцеві громади обирають нових служителів. Їхні обов'язки та кваліфікація для церковного служіння, як і процес їхніх виборів, викладені в «Церковному керівництві». Серед них особливе місце займають пресвітери, котрі допомагають пастору в керівництві церкви. Так само диякони й диякониси обираються для служіння тим, хто потребує, допомагають у церковних служіннях і доглядають за будівлею церкви. Обираються також служителі для Суботньої школи, керівники різних церковних відділів, таких як Відділ особистого служіння, громадських зв'язків, сімейного служіння, жіночого служіння, молодіжного служіння, клубів «Слідопит» і «Шукачі пригод» тощо.

Основні служителі, про яких ідеться в «Церковному керівництві», утворюють церковну раду, що є основним комітетом місцевої церкви. Найважливіша функція церковної ради – планування роботи для охоплення території, де розташована церква. Рада збирається раз на місяць. Хоч тільки члени ради можуть голосувати щодо питань порядку денного, інші члени церкви часто запрошуються бути присутніми та спостерігати. Якщо в церкві працює школа, окремий комітет, як правило, здійснює контроль за її діяльністю.

Принаймні чотири рази на рік скликається членське зібрання, де всі члени церкви можуть голосувати з тих чи інших питань. Членське зібрання є керівним органом і вищим авторитетом місцевої церкви.

Якщо питання складне й вимагає додаткового розгляду, воно може бути представлене у формі двох фаз обговорення. Спочатку подається інформація про питання і дається час членам церкви розглянути його, а вже в наступну суботу проводиться голосування. Обрання служителів, зміни в статусі церковного членства, дисциплінарні заходи, річний бюджет, кошторис витрат, різні євангельські ініціативи – усі ці питання потребують вирішення більшістю голосів від загальної кількості членів церкви.

Практичне застосування

На цьому тижні візьміть список служителів вашої громади. Подумайте, куди і як Господь може залучити до служіння. Обговоріть із пресвітером або пастором, як ви можете почати звершувати служіння у вашій церкві.

Зверніться до пресвітера або пастора, якщо це можливо, із проханням відвідати наступну зустріч церковної ради, щоб краще зрозуміти, як працює громада. Також запитайте, коли відбудеться членське зібрання вашої

громади. Прийміть рішення завжди бути присутнім на цих важливих церковних заходах. Прийдіть на ці зустрічі в покорі та просіть Бога зробити вас корисним для вашої церкви.

РОЗДІЛ 12. БОЯТИСЯ ЛИШЕ ОДНОГО...

У розділі 7 «Наша місія» ми прочитали про пророче зростання й місію Церкви адвентистів сьомого дня. Ми розглянули, як виникненню нашої деномінації передувало проголошення Вільямом Міллером і багатьма іншими людьми швидкого повернення Ісуса. Але коли Спаситель не прийшов 22 жовтня 1844 року, віруючі адвентисти (ті, хто на підставі пророцтва про 2300 днів, записаного в Дан. 8:14, вірив, що Ісус повернеться в цей день) відчували те, що назвали Великим розчаруванням.

Після нього з'явилася Церква адвентистів сьомого дня. У цьому розділі ми детальніше розглянемо основні події та обставини, які призвели до остаточного формування Церкви.

Чому так важливо це розуміти? Еллен Уайт зазначає: «Озираючись на нашу минулу історію, на кожен пройдений нами до теперішнього часу крок, я можу сказати: слава Богу! Коли я бачу, що Бог для нас зробив, то наповнююсь подивом і довірою до Христа як нашого Вождя. Нам нічого боятися майбутнього, якщо тільки ми не забудемо шлях, яким Господь вів нас» (Вибрані вісті, т. 3, с. 162).

Нам нічого боятися, якщо ми продовжуємо пам'ятати. Давайте знайдемо час, щоб згадати, як Бог нас вів.

Після розчарування

Наступного ранку після Великого розчарування, 23 жовтня, Хірам Едсон, що жив у порту Гібсон, Нью-Йорк, зустрівся з іншими віруючими, щоб шукати Божого керівництва. Пізніше він написав: «Ми продовжували невпинно молитися доти, доки Дух Святий не зійшов у наші серця як свідчення того, що наші молитви почуті, і як запевнення в тому, що прийде пояснення розчаруванню і все стане ясным і зро-

зумілим» (С. Мервін Максвелл. Скажи про це світу, Заокський, 2003, с. 66).

Пізніше того самого ранку Едсон і його друг вирушили в дорогу, щоб відвідати і надихнути деяких зі своїх сусідів-адвентистів. Едсон пише про свій досвід: «Мене зупинили приблизно на половині поля. Небо здавалося відкритим моєму погляду, і я чітко бачив, що замість виходу зі святого Небесного святилища та Приходу на Землю наш Первосвященик... спочатку ввійшов у той же день у друге відділення Святилища, і Він мав здійснити роботу в Святому святих до Приходу на Землю... І мій розум був звернений до 10-го розділу Об'явлення» (Рев'ю енд Геральд, 23 червня 1921 р., с. 5).

Господь відповів на їхню ранкову молитву. Тепер вони могли бачити, що пройшли через «солодкий», а потім «гіркий досвід», описаний в Об'явл. 10. Святилище, яке має бути очищене – не Земля, а Святилище на Небесах (Євр. 8:1, 2, 5). Ісус увійшов у Святе святих Небесного святилища для завершальної роботи як нашого Первосвященика!

Через два місяці, у грудні 1844 року, 17-річна Еллен Гармон (у заміжжі – Еллен Уайт) отримала своє перше видіння під час молитви з невеликою групою жінок. Вона пише: «Коли я молилася біля сімейного вівтаря, Дух Святий зійшов на мене, і мені здалося, що я піднімаюся все вище і вище – значно вище цього похмурого світу. Я повернулася, намагаючись поглядом відшукати на землі адвентистський народ, але не могла нікого знайти. Тоді голос сказав мені: "Поглянь знову, але трохи вище". Я підняла очі й побачила прямий і вузький шлях, який пролягав над землею. Цим шляхом у напрямку до міста, яке перебувало на дальньому кінці шляху, ішов адвентистський народ.

Позаду нього на початку шляху горіло яскраве світло, яке, за словами ангела, було "північним криком". Сяйво світла освітлювало всю дорогу, щоб люди не спотикалися.

Поки їхні погляди були зосереджені на Ісусі, що знаходився прямо перед ними і вів їх до міста, вони були в безпеці. Але незабаром деякі втомилися і почали говорити, що місто дуже далеко, а вони розраховували ввійти в нього раніше. Тоді Ісус підбадьорив їх, піднявши Свою славу правицю; від Його руки лилося світло, освітивши групу адвентистів, і вони вигукнули: "Алілуя!"» (Е. Уайт. Ранні твори, с. 14).

Це видіння вселило впевненість у невелику групу віруючих, що Ісус прийде. Воно показало, що Божа рука керувала всім в адвентистському русі, і Він направлятиме їх на шляху додому, якщо вони зосередять свій погляд на Христі. Це було початком 70-річного служіння Еллен Гармон як вісниці Божої. Спочатку її лякало це служіння, тому що її здоров'я було слабким, вона боялася протистояння, із яким могла зіткнутися, але Бог обіцяв підтримувати її. Допомога прийшла в особі Джеймса Уайта, 23-річного адвентистського проповідника, який незабаром почав працювати разом з Еллен. У серпні 1846 року вони одружилися.

Утверджені у вченні про святини

Повернувшись до Гібсона, Хірам Едсон, О. Крозьє, Ф. Б. Хан серйозно досліджували Біблію, щоб краще зрозуміти світло, відкрите Едсону. Вони вивчали пророцтва Даниїла, досліджували тему служіння у святині, Дня викуплення та служіння первосвященника. Завдяки цим дослідженням ставало дедалі зрозуміліше, що 22 жовтня 1844 року Ісус розпочав служіння очищення, яке підготує народ Божий до Його повернення.

Крозьє опублікував свої висновки в газеті Day-Star Extra і послав їх віруючим адвентистам по всьому Східному узбережжю. Коли Еллен Уайт отримала одну з цих газет, вона була в захопленні, що Бог відкрив їм саме те, що Він показував їй! Учення про святини затвердили як один з основних стовпів нашої віри.

Досконала система істини

Відкриття значення слів про очищення святилища (Дан. 8:14) стало ключовим моментом, за допомогою якого прекрасний ланцюг істини був відкритий першим адвентистам. Такі поняття, як суд, Закон Божий, субота, а потім і стан людини після смерті, були визначені через належне розуміння служіння Христа в Небесному святилищі.

Еллен Уайт пояснює: «Питання про святиню стало ключем, котрий допоміг зрозуміти таємниці розчарування 1844 року. Воно відкрило струнку та послідовну систему істини і довело, що рука Божа керувала великим адвентистським рухом. Воно висвітлило становище і роботу народу Божого, відкрило йому його обов'язки» (Велика боротьба, с. 423).

Відкриття істини про суботу

На початку 1844 року у Вашингтоні, Нью-Гемпшир, адвентистський проповідник Фредерік Уілер вирішив відвідати декого зі своїх парафіян. Він зупинився в домі вдови Рейчел Оукс, баптистки сьомого дня, яка відвідувала служіння у своїй церкві. Вона розмовляла з ним про його проповідь у минулу неділю, де він сказав, що ми повинні виконувати всі Десять Заповідей. Оукс запитала його, чому ж він порушив четверту заповідь. Це спонукало його досліджувати Біблію. І незабаром пастор Уілер прийняв суботу, ставши першим адвентистським служителем у Північній Америці, який дотримувався сьомого дня тижня. Він поділився істиною з вільним баптистським служителем Томасом М. Преблом, який потім написав і опублікував статтю під назвою «Трактат, який показує, що сьомий день повинен дотримуватися як субота». Копія цієї статті була зроблена у Ферхейвені, штат Массачусетс, у будинку одного з віруючих адвентистів на ім'я Джозеф Бейтс.

Народжений у 1792 році, Джозеф Бейтс, відставний морський капітан, був набагато старшим, ніж більшість пер-

ших адвентистів. Він віддав усе своє майно, щоб звіщати про швидке повернення Ісуса 1844 року. Після прочитання трактату Пребла Бейтс поїхав до Вашингтона, Нью-Гемпшир, щоб зустрітися з пастором Вілером. Двоє чоловіків разом продовжили дослідження і переконалися, що висновки правильні.

Переконаний, що субота є біблійним святим днем, Бейтс повернувся додому, сповнений рішучості поділитися цією істиною з іншими. Після прочитання статті про святилище, яку написав Крозьє, і переконавшись у її істинності, він вирушив до північної частини штату Нью-Йорк, щоб поділитися своїми відкриттями про суботу з Едсоном, Крозьє й іншими. Усі вони прийняли їх. Бейтс незабаром написав свій відомий трактат «Сьомий день – субота: вічний знак», який прочитали і вивчили Джеймс і Еллен Уайт. Вони теж почали дотримуватися суботи.

Через шість місяців, третього квітня 1847 року, Еллен Уайт отримала видіння Закону Божого в Небесному святилищі з особливим світлом навколо четвертої заповіді. Це дало чіткіше розуміння важливості доктрини про суботу й утвердило молодих адвентистів у їхньому розумінні Біблії. Доктрина про очищення Небесного святилища привела до кращого розуміння істини про Закон Божий і сьомий день – суботу.

Вістка третього ангела

Значимість сьомого дня стала очевидною, коли перші адвентисти отримали ще глибше розуміння біблійних пророцтв. «Оскільки "знак звіра" ляже на тих, хто не дотримується заповідей, адвентисти дійшли висновку, що "печатка Божа" для тих, хто, навпаки, дотримується їх, у тому числі й святкує суботу. Вони виявили, що печатка Божа є не що інше, як субота, якої можна належним чином дотримуватися через віру в Ісуса. У такому розумінні їх запевнило всебічне вивчення Біблії та одне або кілька видінь, даних

Еллен Уайт» (С. Мервін Максвелл. Скажи про це світу, Заокський, 2003, с. 131, 132).

Коли перші адвентисти виявили, що печать Бога стокується сьомого дня, суботи, вони також дійшли висновку, що знак звіра мав бути підробкою суботи, запропонованою папством. А це було не що інше, як неділя. Тепер було зрозуміло, чому Бог відкрив світло щодо суботи і знаку звіра, – Господь бажав застерегти людей від останнього. Люди в усьому світі повинні були почути Трьохангельську вістку з Об'явл. 14:9-12.

Суботні конференції

У 1848 році були проведені суботні конференції. Адвентисти, які прийняли істину про суботу, святилище і Дух пророцтва, приїхали з усієї Нової Англії, молячись і вивчаючи Біблію. Ці зустрічі допомогли досягнути біблійні істини, які пізніше стануть основою віровчення Церкви адвентистів сьомого дня. Протягом цього часу Бог знову використав Дар пророцтва, щоб вести Свій народ, даючи Еллен Уайт видіння на кожній з конференцій.

Але ці видіння не були заміною вивчення Біблії. Еллен Уайт описала один з досвідів: «Найчастіше наші зустрічі тривали до глибокої ночі, а іноді й усю ніч ми молилися про набуття світла згори і вникали в Слово Боже. Знову і знову ці брати, збираючись разом, вивчали Біблію, щоб глибше пізнати її та приготуватися до проповіді її істин. Коли брати доходили до місця, сенс якого їм не вдавалося досягнути, і говорили: "Ми вичерпалися", тоді Дух Господній сховався на мене, я підносила у видінні й отримувала чітке пояснення текстів, які ми досліджували, а також повчання про те, як успішно працювати й навчати інших. Так ми знаходили світло, яке допомагало нам зрозуміти, що говорить Біблія про Христа, Його місію і Його служіння як Первосвященника. Шлях істини, що тягнеться від цього часу до того моменту, коли ми ввійдемо в місто Боже, був показаний мені з усією

ясністю, і я передавала іншим ті настанови, які Господь давав мені.

Протягом усього того часу я не могла зрозуміти міркування братів. Мій розум був ніби замкнений, і я не могла збагнути сенс істин Святого Письма, які ми вивчали. Це занурювало мене в стан невимовної печалі. Так тривало доти, доки всі основні положення нашої віри не прояснилися в нашій свідомості, узгоджуючись зі Словом Божим. Брати знали: якщо я не перебуваю в стані видіння, то не можу усвідомити ці питання, і вони приймали дані мені одкровення як світло, що походить з Небес» (Вибрані вісті, т. 1, с. 206, 207).

Згідно з планом Божим, доктринальні стовпи віри опиратимуться на Святе Письмо, а видіння Еллен Уайт будуть служити лише для уточнення. З тих перших днів досконалого вивчення Біблії люди докладали зусиль, щоб внести зміни в доктринальні засади Церкви. Еллен Уайт застерігала щодо таких спроб: «Які ж сили змушують людей на цьому етапі нашої історії таємно й підступно підривати основу нашої віри, закладену на початку нашої роботи завдяки молитовному вивченню Слова та свідченню згори? Саме на цьому фундаменті ми будували минулі п'ятдесят років» (Вибрані вісті, т. 1, с. 207).

Видавнича робота

Для того щоб вістка третього ангела була представлена всьому світу «гучним голосом», виникла потреба в регулярному виданні. У листопаді 1848 року Бог дав Еллен Уайт вістку для її чоловіка. Вона сказала: «Тобі необхідно видавати невелику газету і розсилати її людям. Нехай вона буде невеликою, але коли люди прочитають її, вони стануть посылати кошти для її видання, і успіх буде забезпечений. Бог показав мені, що цей скромний початок, як маленькі промені світла, зможе змінити весь світ» (Е. Уайт. Нариси життя Еллен Уайт, с. 125).

Так почали випускати Adventist Review and Sabbath Herald (сьогодні Adventist Review), видання, яке пізніше стане офіційним для Церкви АСД. Видавнича робота почалася в Рочестері, штат Нью-Йорк, де посвячена група молодих людей працювала над виданням журналів і брошур. Серед них був Урія Сміт, який став редактором у віці 23 років. Він обіймав цю посаду з невеликими перервами протягом 50 років. Пізніше до роботи приєднався і Джон Н. Ендрюс, ім'ям якого названий Університет Ендрюса. Уважний дослідник Біблії, Ендрюс був також письменником, проповідником, а пізніше – першим офіційним адвентистським місіонером за кордоном.

Випуск Adventist Review вимагав чималих зусиль і жертв. Фінансова нестабільність, виснажливі години роботи, занепокоєння за подальшу долю видання – усе це підривало здоров'я співробітників. Та незважаючи на це, невелика група віруючих продовжувала публікувати журнал. Саме видавниче служіння допомогло у справі об'єднання віруючих, яке незабаром трансформувалося в офіційну організацію – Церкву адвентистів сьомого дня.

Формальна організація

У 1852 році Джозеф Бейтс подорожував на заході, ділячись вісткою про святилище й істиною про суботу. Бог привів його в Батл Крік, Мічиган, де він шукав «найбагроднішу людину в місті». Прийшовши в дім Девіда Хьюїта, він почав ділитися істиною про пророцтва книг Даниїла й Об'явлення. Будучи чесним і щирим, Девід Хьюїт прийняв біблійне вчення і став першим адвентистом у Батл Крік, який дотримувався суботи.

Через кілька років віруючі в Мічигані запросили Джеймса і Еллен Уайт переїхати з Рочестера до Батл Кріку. У листопаді 1855 року видавнича асоціація «Рев'ю енд Геральд» переїхала в адміністративну будівлю до Батл Кріку. Сюди

також перемістили друкарське обладнання. Усе це стало можливим завдяки щедрим пожертвам вірних адвентистів.

Необхідність організаційної єдності й поділу відповідальності стала очевидною, коли кількість адвентистів, що дотримувалися суботи, значно збільшилася. У відповідь на опубліковані запрошення служителі п'яти штатів зустрілися в Батл Крік на Генеральній Конференції, яка проходила з 28 вересня по 1 жовтня 1860 року. Тут Джеймс Уайт закликав до створення організації, яка могла б законно володіти видавництвом.

Для того щоб отримати право власності, новій організації потрібно було вибрати назву. Деякі були проти цього, відчуваючи, що таким чином адвентисти стануть «просто ще однією конфесією». Інші боялися, що Церква стане частиною «Вавилону», створивши організацію. Але в результаті делегати погодилися, що назва була необхідна. Девід Хьюїт запропонував назву «адвентисти сьомого дня», і її прийняли. Про це рішення Еллен Уайт написала: «Ім'я адвентист сьомого дня висуває на перший план справжні особливості нашої віри, тому воно здатне переконувати тих людей, що шукають» (Свідчення для Церкви, т. 1, с. 224).

У 1861 році була організована Мічиганська конференція адвентистів сьомого дня, а 1863 року – Генеральна Конференція, яка включала в себе 3 500 членів. Джону Байнґтону запропонували взяти на себе служіння першого президента. У наступні роки були засновані коледж і санаторій у Батл Кріку. Так почалося наше всесвітнє служіння у сферах освіти і здоров'я.

Практичне застосування

Досліджуючи історію Церкви АСД, ми можемо побачити Божу руку, котра спрямовувала цей рух і утверджувала його на міцному фундаменті Святого Письма. Перші адвентисти були сповнені рішучості коритися істині й ділитися нею з іншими. Їхня відданість повинна спонукати нас до

такого самого посвячення й жертвності. Пам'ятайте: «Нам нічого боятися майбутнього, якщо тільки ми не забудемо шлях, яким Господь вів нас» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 3, с. 162). Виберіть книгу або відео, завдяки яким ви зможете продовжити вивчення історії Церкви. Це допоможе вам отримати Боже керівництво й довіряти Йому. Давайте ніколи не будемо забувати про це!

РОЗДІЛ 13. РОЗКАЖИ ПРО ЦЕ СВІТУ

Ісус обіцяв: «І це Євангеліє Царства буде проповідуватися по всьому світі на свідчення всім народам, – і тоді прийде кінець» (Матв. 24:14). Християни знають, що Євангеліє має бути проголошене всьому світу, але в книзі Об'явлення є уточнення, що Блага вістка повинна бути поширена, перш ніж Ісус повернеться.

Трьохангельська вістка і вічне Євангеліє

У тексті Об'явл. 14:6 вічне Євангеліє проповідується всьому світу так само, як це було написано в євангеліста Матвія. У вірші 14 ми бачимо, як «подібний до Сина Людського» приходить на Землю на хмарі, – це Другий прихід Христа і кінець світу. З текстів Об'явл. 14:6 (Євангеліє миру) і Об'явл. 14:14 (закінчення історії Землі) ми дізнаємося, що є важливі складові у вістці, яка сповіщатиметься перед Приходом Христа:

«Прийшла година Його суду» (Об'явл. 14:7). Цей суд почався 1844 року, коли Христос увійшов до Святого святих для очищення Небесного святилища (Дан. 8:14).

«Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод» (Об'явл. 14:7). Це посилення на четверту заповідь Закону Божого (Вих. 20:8-11) і важливість дотримання сьомого дня – суботи.

«Упав, упав великий Вавилон» (Об'явл. 14:8). Обман помилкових учень про стан мертвих, про пекло, яке вічно горить, про таємне підхоплення та Прихід Христа повинен бути відкритий перед людьми. Усі люди мають отримати запрошення вийти з Вавилону духовної омани (Об'явл. 18:4).

«Якщо хтось поклоняється звірові та його образіві й приймає знак» (Об'явл. 14:9; див. також Об'явл. 14:10, 11). Останнє застереження адресоване світу, який має вибрати, чому

підкорятися – Закону Божому чи заповідям людським, які суперечать цьому Закону.

«Бережуть Божі заповіді та віру Ісуса» (Об'явл. 14:12). Заповідям Божим важливо коритися, вірячи в Ісуса (Римл. 3:31). Закон і благодать, віра і діла не протистоять, а доповнюють одне одного.

Це унікальні деталі, які ще глибше відкривають Євангеліє. Вістка з 14-го розділу книги Об'явлення – це те, що проголошувала раніше та проголошує зараз Церква адвентистів сьомого дня. Ми не можемо надіятися тільки на місіонерські зусилля інших конфесій, які не діляться цими важливими істинами. Ми повинні нести цю вістку світу.

Зверніть увагу, що Еллен Уайт доходить такого самого висновку: «Особливою місією адвентистів сьомого дня є нести світло світу і стояти на сторожі істини. Їм довірене останнє застереження для світу, який гине. Слово Боже освічує адвентистів своїм чудовим світлом. Господь доручив їм найпочеснішу місію – донести світу вістки першого, другого і третього ангелів. І немає важливішої роботи, ніж ця. Адвентисти не мають права займати свою увагу чимось іншим» (Євангелізм, с. 119).

«Звичайні теми для проповідей, на яких ґрунтуються служителі майже всіх інших конфесій, не спонукають їх рухатися вперед. Ми повинні проголосити їм нашу Богом дану вістку. Світ необхідно попередити проголошенням цієї вістки. Якщо ми приховуємо її, якщо ховаємо наше світло під посудину, якщо виправдовуємо себе тим, що не можемо досягти людей, ми відповідальні перед Богом за нашу нездатність застерегти світ» (Рукописи, т. 19, с. 41).

Місіонерський рух

Церква несе особливу відповідальність за проголошення Трьохангельської вістки для світу. Ми вважаємо нашу деномінацію рухом, і ця характеристика точно описує нашу

роботу. Зволікання або зупинка в ній неприпустимі. Люди в усьому світі бажають почути вістку спасіння.

Це глибоке переконання спонукало Церкву до активної проповіді, до розвитку різних напрямків служіння: видавничої справи, охорони здоров'я, соціального служіння, всесвітньої місії, християнських ЗМІ. Це лише деякі види служіння, які допомагають у виконанні особливої місії Церкви адвентистів сьомого дня.

Видавнича справа

З перших років історії Церкви видавничій роботі надавали особливого значення. Вона почалася з малого, але Еллен Уайт побачила у видінні, що ці публікації стануть «схожими на маленькі промені світла, що зможуть змінити весь світ» (Е. Уайт. Нариси життя Еллен Уайт, с. 125).

Те видіння Еллен Уайт виявилось точним описом цієї важливої роботи. Публікації невеликих трактатів, виданих малим накладом, які містили істину для того часу, перетворилися на багатотисячні видання, що перекладаються на мови сотень народів світу і розповсюджуються в різних країнах. Тисячі місіонерських брошур, журналів і книг, які несуть біблійну істину, видаються щороку і передаються людям для розповсюдження.

Наголошуючи на важливості цієї роботи, Еллен Уайт говорила: «Більше тисячі душ щодня будуть звертатися до віри, і більшість з них буде вважати читання наших публікацій першим моментом їхнього прозріння» (Євангелізм, с. 693). Із цієї причини членам Церкви рекомендується регулярно ділитися літературою, що містить істину. «Сьогодні не можна заглушати істину. Необхідно ясно свідчити про неї. Неприкращена істина повинна дійти до людей через маленькі брошури та памфлети, які потрібно розповсюджувати так само широко, як розлітається осіннє листя» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 147).

У 1883 році разом з брошурами, журналами та книгами почали розсилати так званий план вивчення Біблії. Це були прості уроки, написані у форматі запитань і відповідей так, що на кожне запитання можна було відповісти біблійним текстом. Як показала практика, це був простий і ефективний спосіб для членів Церкви ділитися своїми переконаннями з іншими. Еллен Уайт бачила, як тисячі адвентистів діляться істиною в такий спосіб. Сьогодні Церква видає безліч гарно оформлених посібників з вивчення Біблії, що містять позицію Святого Письма щодо багатьох актуальних питань. Членам Церкви слід регулярно вивчати ці уроки з тими, хто шукає істину.

Ще одна форма видавничого служіння – це літературний евангелізм (продаж книг з дому в дім), робота біблійних шкіл і адвентистських книжкових центрів.

Вістка про здоровий спосіб життя

П'ятого червня 1863 року Еллен Уайт отримала видіння про різні аспекти здорового способу життя, які вона передала церкві. Це було початком реформи здоров'я, яка стане одним з найбільших благословень, подарованих світу через Церкву адвентистів сьомого дня.

У 1866 році почав свою роботу Західний інститут реформи здоров'я, пізніше відомий як Батл-Крікський санаторій. Цей всесвітньо відомий курорт протягом багатьох років очолював лікар-адвентист сьомого дня Джон Харві Келлог. Тут доктор Келлог і його співробітники лікували, використовуючи природні засоби, і навчали людей здорового способу життя.

Адвентисти практикували такий спосіб життя, що включає в себе вегетаріанське харчування, регулярні фізичні вправи, використання чистої води, сонячне світло, відпочинок, свіже повітря, довіру Богу й стриманість від речовин, що викликають звикання, таких як алкоголь, тютюн і кофеїн. Дослідження показали, що ті, хто дотримується

цих порад, живуть в середньому майже на десять років довше і краще, ніж інша частина населення.

Бог наказав Еллен Уайт, щоб поради щодо здорового способу життя проповідували разом з Трьохангельською вісткою, оскільки «література про здоров'я – це права рука Євангелія, яка відкриває істинний шлях, дозволяючи їй увійти і спасти багато душ» (Вісники надії, с. 132). Вістка про здоров'я не має домінувати над вічним Євангелієм і Трьохангельською вісткою, але вона не повинна також бути відділена від них. Як служіння зцілення Ісуса вело до духовного зцілення, допомагаючи людям бути фізично здоровими, так і сьогодні духовне здоров'я є засобом відкриття дверей серця для доступу Євангелія. «При правильному веденні цього виду служіння вона [вістка про здоров'я] може служити клином, який прокладає шлях для інших істин до сердець людей» (Вісники надії, с. 132).

Сьогодні вивчення питань здоров'я продовжує залишатися важливою частиною місії Церкви. У розпорядженні Церкви АСД майже двісті лікарень і санаторіїв, близько трьохсот клінік, центри здоров'я. Також видаються спеціалізовані друковані видання, проводяться вегетаріанські кулінарні курси, семінари, які допомагають позбутися нікотинової залежності, і багато інших заходів.

Суспільне служіння і гуманітарна допомога

Ісус навчав, що важливо проявляти турботу до тих, хто цього потребує. «Цар у відповідь скаже їм: Запевняю вас: те, що зробили одному з Моїх найменших братів, ви зробили Мені» (Матв. 25:40). Церква адвентистів сьомого дня здійснює широке соціальне служіння, допомагаючи нужденним.

У Дії 9:36 розказана історія про жінку, яку звали Тавита, або Сарна. «Вона була сповнена добрих діл та милостинь, які чинила». Натхнена її прикладом, Церква заснувала 1874 року Відділ Тавити як програму допомоги суспільству. Пізніше він був перетворений на програму Адвентистсь-

кого суспільного служіння (ACS), яка працювала в Північній Америці, а ще через деякий час – в Агентство допомоги і розвитку (АДРА), сферою діяльності якого став увесь світ.

Програма ACS складається з понад 1100 центрів, що знаходяться в управлінні місцевих громад. Ці центри роздають їжу й одяг нужденним, надають допомогу під час стихійних лих, доглядають за людьми похилого віку, пропонують навчальні програми, допомагають місту, у якому знаходиться центр.

АДРА є всесвітнім агентством, діючим у Церкві АСД. Воно організоване для конкретних цілей розвитку регіонів, а також для міжнародної допомоги в стихійних лихах, агентство служить потребам людей незалежно від раси, статі, політичної або релігійної приналежності. АДРА є в понад 120 країнах і працює в шести основних сферах: це забезпечення їжею і водою, пошук коштів для певних потреб, зміцнення здоров'я, реагування на надзвичайні ситуації, підтримка сімей і захист вразливих верств суспільства.

Освіта

Підхід адвентистів сьомого дня до питання освіти розглядається як засіб відновлення образу Божого в людстві. «Відновлення в людині образу її Творця, повернення її до досконалості, у якій вона була створена, сприяння розвитку тіла, розуму й душі з метою здійснити Божественний задум її створення – у цьому мала полягати справа викуплення. Це – мета виховання й освіти, велика мета життя» (Е. Уайт. Виховання та освіта, с. 15).

Ця філософія освіти, заснована на Біблії та працях Еллен Уайт, виходить за межі простого розвитку земної кар'єри. «Справжня освіта означає більше, ніж вивчення певних навчальних дисциплін. Вона означає більше, ніж приготування до теперішнього життя. Вона повинна охоплювати все єство й увесь можливий для людини період існування. Освіта – це гармонійний розвиток фізичних, розумових

і духовних сил. Вона готує людину до радості служіння в цьому світі та ще вищої радості досконалого служіння у світі прийдешньому» (Е. Уайт. Виховання та освіта, с. 13).

Першим і основним джерелом освіти є домівка. Церква адвентистів сьомого дня також розробила систему освіти, яка містить певні характеристики:

Біблія – наш основний підручник. «Святе Письмо – досконале мірило істини, тому йому слід відводити найвище місце у вихованні й освіті» (Е. Уайт. Виховання та освіта, с. 17). Учні повинні розуміти, що Біблія є Словом Божим і буде надійним авторитетом у їхньому житті. Вони досягають біблійне вчення, дізнаються про обов'язок і перевагу ділитися вісткою Божою з іншими.

Фізична підготовка. Практичне навчання для отримання професії та фізична праця є життєво важливими компонентами добре збалансованої освіти. Така праця необхідна для загартування характеру й підготовки учнів до практичного життя.

Розвиток мислення. Замість того щоб просто механічно запам'ятовувати матеріал, учнів в адвентистських навчальних закладах заохочують використовувати свої розумові здібності, дані їм Богом, щоб мислити, приймати рішення і діяти у згоді з волею Божою. «Справжні освіта й виховання полягають у тому, щоб навчати молодь мислити, а не просто відображати думку інших людей» (Е. Уайт. Виховання та освіта, с. 17).

Навчання місіонерів. У межах духовного розвитку учнів справжня освіта навчає важливості праці для спасіння інших. Вона готуватиме їх до того, щоб ділитися вічним Євангелієм і Трьохангельською вісткою. Навчені молоді люди знатимуть, як активно служити і бути залученими до життя Церкви.

За допомогою цієї моделі освіти Церква адвентистів сьомого дня розробила систему, яка сьогодні працює майже у

восьми тисячах шкіл по всьому світі (початкових, середніх школах, коледжах і університетах). Ці навчальні заклади сприяють досягненню однієї з найвищих цілей Церкви – спасіння, розвитку характеру й місіонерської підготовки нашої молоді. Поряд з програмами клубів «Слідопит» і «Шукачі пригод», літніми таборами, молодіжним літературним євангелізмом, щорічними конференціями наші школи підтримують молодих людей, які допоможуть формувати Церкву, поки не прийде Ісус.

Зарубіжні місії

У 1860-ті роки вістка про адвентистське вчення досягла Європи. У Старому світі теж організовувалися громади, і їм було потрібне керівництво. Інтерес до біблійної істини в європейських країнах зростав. У 1869 році Церква відповіла на цей інтерес і організувала зарубіжні місії. Через два роки Еллен Уайт побачила у видінні, що «молоді люди, які володіють іншими мовами, повинні бути підготовленими для служіння, щоб Бог міг використовувати їх як вісників, через яких Він повідомить Свою істину спасіння іншим народам» (Нариси життя Еллен Уайт, с. 204).

Видіння, дане 1871 року, привело до значних змін. Був створений Батл-Крікський коледж, перший коледж для навчання місіонерів. Джеймс Уайт опублікував статтю про місіонерську діяльність, закликаючи людей до служіння. Еллен Уайт у цей час отримала видіння, у якому повідомлялося: «У вас дуже обмежені уявлення про роботу в цей час. Ви намагаєтеся планувати роботу таким чином, щоб тримати її у своїх руках. Ви повинні прийняти ширші погляди... Ця вістка досягне всіх частин світу, у тому числі й Орегону, Європи, Австралії, островів у морі, її будуть проповідувати всім націям і народам... Ця робота розростеться. Багато країн очікує на світло, яке Господь приготував для них; а віра ваша обмежена, вона дуже мала. Ваше бачення роботи має бути ширшим» (Нариси життя Еллен Уайт, с. 208, 209).

У вересні 1874 року Джон Невінс Андрюс разом із сім'єю вирушив до Швейцарії як перший адвентистський зарубіжний місіонер. Еллен Уайт сказала, що ми послали «найздібнішу людину в наших рядах» (Рукописи, т. 5, с. 436). Андрюс заснував адвентистську друкарню в Базелі та пропрацював у Європі дев'ять років, померши 1883 року у віці 54 років.

У наступні роки робота в Європі, Австралії, Новій Зеландії та Південній Африці розвивалася. Були побудовані церкви, розповсюджувалося багато публікацій різними мовами. До кінця 1890-х років адвентисти з'явилися на кожному континенті й на багатьох островах. Виникнувши в Північній Америці, Церква АСД сьогодні – це всесвітній рух, члени якого живуть у понад 200 країнах світу. Близько 95 % членів Церкви нині живе за межами Північної Америки. Багато частин світу все ще важко досягти, але Церква продовжує працювати, щоб сповістити Євангеліє і в цих країнах.

Розвиток медіаслужіння

Церква адвентистів сьомого дня протягом багатьох років здійснює і медіаслужіння. Через засоби масової інформації, телебачення, радіо та Інтернет-сайти вона звертається до людей з вісткою Євангелія.

Телеканал «Надія» є офіційним каналом Церкви АСД, його програми виходять на багатьох мовах і адресовані широкій аудиторії. Телевізійна мережа «Три Ангела» (3ABN) є другою за величиною християнською телемережею в Північній Америці. Адвентистське всесвітнє радіо, що стало відомим завдяки програмам «Голос пророцтва», «Так написано», «Подих життя» і «Дивовижні факти», знаходить своїх слухачів у всьому світі, часто там, куди не можуть дістатися місіонери. Трансляції програм ідуть також через Інтернет-сайти, певні веб-сторінки пропонують людям біблійні курси. Церква всіма силами прагне проголошувати Трьохангельську вістку для сучасного світу.

Практичне застосування

У 1820 році, задовго до утвореної 1863 року офіційної організації Церкви адвентистів сьомого дня, баптистський фермер на ім'я Вільям Міллер завдяки пророцтвам Біблії був переконаний, що Прихід Ісуса близько. Він відчував, що його обов'язок – поділитися цим відкриттям з іншими. Але він дуже боявся реакції людей. Дев'ять довгих років він сумнівався, боровся з Богом, але переконання лише посилювалося. Увесь цей час його турбувала одна думка: «Іди і розкажи про це світу».

Тягар, що ліг на плечі Вільяма Міллера, лежить на кожному адвентистові сьомого дня сьогодні. Ніхто інший не виконає цю роботу за нас. «Ваші обов'язки не можуть бути покладені на інших. Ніхто, крім вас, не зробить цієї роботи» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 100). Моліться на цьому тижні, щоб Бог дав вам силу йти та розповісти світу істину.

РОЗДІЛ 5. ХРИСТІЯНСЬКИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

РОЗДІЛ 14. ДЕЩО КРАЩЕ

Наступні кілька розділів «Довідника з учнівства» будуть зосереджені на характеристиках християнського життя. Ми будемо досліджувати, чого навчає Біблія про практичні аспекти дотримання суботи, благоговіння, фінансове управління, здоров'я, скромність, розваги і сімейні відносини.

Поведінкою ми не можемо заслужити спасіння

Для кожного учня Христа важливо зрозуміти, що своєю поведінкою ми ніколи не зможемо заслужити спасіння. Воно подароване нам Богом завдяки жертві Христа. Ми не можемо своїми вчинками заслужити прихильність Бога. В одному з гімнів є такі рядки: «Не праця моїх рук може виконати вимоги Закону Твого; не міг цього мій запал навіть без перепочинку, не могли цього мої сльози, які постійно проливалися, ніщо від гріха не могло викупити; Ти повинен врятувати, тільки Ти».

Кров Ісуса справді є нашою єдиною надією на прощення та спасіння. Але важливо зазначити: спасіння завдяки Христу не означає, що не потрібно підкорятися Божому Слову. Навпаки, коли вірую ми приймаємо жертву Ісуса для нашого прощення, у серці з'являється любов до Господа, і вона дає нам силу коритися Йому! Прийняття Христа як нашого особистого Спасителя завжди породжує прагнення до святості, бажання бути схожими на Христа. Ми не можемо прийняти Ісуса як нашого Спасителя, якщо не приймемо Його як нашого Господа і Вчителя.

Отже, оскільки ми не можемо заслужити спасіння ділами, багатьох людей хвилює запитання, чи справді наші справи важливі для Бога. Люди часто запитують: «Чи не повинні ми концентруватися на відносинах з Богом замість правил

поведінки?»; «Чи важливі такі дрібниці для Бога?»; «Чи є це справді питанням спасіння?». Це важливі запитання, що за-
слуговують відповідей.

Правила чи відносини?

Ми повинні бути обережними, щоб не створити конфлікту між правилами і відносинами. Розглянемо сімейне життя. Якщо чоловік прагне покращити свої відносини з дружиною, він буде вносити позитивні зміни у свою поведінку. Він перестане робити речі, які провокують конфлікт, і намагатиметься радувати свою кохану. Зміни в поведінці переконують дружину, що він любить її. Так само і в наших стосунках з Ісусом. Коли Святий Дух відкриває нам, що наша поведінка відділяє нас від Христа, ми повинні покаятися і змінити наші шляхи, для того щоб зміцнити відносини.

Чинячи так, ми показуємо, що любимо Бога і довіряємо Йому. Як сказав Ісус: «Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей»; «Якщо будете зберігати Мої заповіді, то перебуватимете в любові Моїй» (Івана 14:15; 15:10). Ми можемо підтримувати відносини з Ним («перебуватимете в любові Моїй»), тільки коли підкоримо нашу поведінку Його волі («дотримуватися Моїх заповідей»).

Дехто говорить, що відносини з Христом – це все, що має значення. Але істина полягає в тому, що ті, хто применшує значення християнського способу життя й поведінки, перешкоджають своїм відносинам із Христом. Поведінка в повсякденному житті й наші відносини з Ісусом не можна розділяти, адже вони взаємопов'язані. Акцент на поведінці без відносин може призвести до формалізму, а акцент на відносинах без поведінки може призвести до нездатності визнати виплеканий гріх.

Питання спасіння

Як же нам відповісти на запитання: «Чи це справді є питанням спасіння?». Хоч Слово Боже описує деякі гріхи як вагоміші, ніж інші (Матв. 23:23), ми ніколи не повинні робити висновок, що порушення будь-якого біблійного припису Бог може проігнорувати. «Бог не до всіх гріхів ставиться однаково: у Його очах, так само як і в розумінні людей, існує більша і менша провина. Але яким би дріб'язковим не здавався той чи інший учинок людини в очах Божих, жоден гріх не буває малим. Людська оцінка є недосконалою та упередженою; Бог же судить про все так, як воно є насправді» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 30). Оскільки наше людське єство недосконале, було б самовпевнено претендувати на здатність визначати, які частини Божого Слова важливі для Господа, а які ні.

Багато неправильних учинків, про які йдеться в Біблії, часто розглядаються сьогодні як такі, у яких немає «нічого особливого». Адам і Єва були покарані за те, що з'їли один фрукт. Каїн не був прийнятий через зміни в поклонінні. Уза був покараний за те, що простяг руку до Божого ковчегу. Людина може сприймати те, що трапилося, як невеликий гріх, але реальність зовсім інша. Проблема не в тому, що їхні вчинки були поганими самі собою, а в тому, що люди проявили недовіру до Бога, не підкоряючись Його чітким наказам. Ми повинні бути обережними, щоб не вважати певні звички або поведінку дрібницями, намагаючись виправдати непокору. Часто такі вчинки впливають на наше життя. Щоб наші відносини з Христом справді розвивалися, ми повинні прийняти Божу волю для нашого повсякденного життя.

Нерідко люди ставлять ще одне запитання: «Чи розділить це (будь-яка звичка або вчинок) мене з Небом?». Однак народжені згори християни не запитують, що найменше їм

потрібно зробити, щоб бути прийнятими на Небі; вони запитують, як можуть догодити Богові згідно з Його волею.

«Слово Боже говорить ясно і недвозначно. Його вчення неможливо зрозуміти неправильно. То чи залишимося ми покірні вченню в тому вигляді, у якому Бог дав його нам, або ж будемо намагатися визначити, наскільки можна ухилитися від вимог Слова і при цьому бути спасеними?» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 271). «Ті, що перебувають під впливом любові Божої, котра привертає їх до себе, не думають, як їм задовольнити вимоги Божі ціною найменших жертв. Вони прагнуть жити в повній згоді з волею свого Викупителя, готові з радістю залишити все і повністю посвятити себе досягненню обраної мети. Визнавати Христа, не маючи глибокої любові до Нього, – це пусті слова, звичайний формалізм і тяжке ярмо» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 45).

Дещо значно краще

Часом, коли ми дізнаємося, що наш спосіб життя суперечить Слову Божому, ми вважаємо, що Бог забирає нашу радість. Але істина – у протилежному. Хоч наша гріхозна природа робить зміну звичок і способу життя складним завданням, викриття Слова Божого дані для нашого добра, а не шкоди. «Бог не вимагає, щоб ми відмовилися від того, що приносить нам користь. У всіх діях Він дбає лише про щастя Своїх дітей» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 46).

Бог просить нас бути вірними в поверненні десятини і в наших пожертвах, щоб розвивати нашу віру і щедрість, а також урятувати нас від руйнівних рис егоїзму й жадібності. Він дає поради щодо здоров'я, щоб подарувати нам ясність розуму і високу якість життя, позбавити нас страждань, хвороб і згубних звичок. Бог навчає Свій народ скромності в одязі для розвитку лагідності та смирення, щоб звільнити нас від рабства гордості. Господь заохочує нас до здорово-

го відпочинку і забороняє гріховні розваги, щоб захистити наш розум від морального розбещення. «Якби ті, котрі ще не прийняли Христа, зрозуміли, що Він прагне дати їм значно більше того, чого вони самі шукають для себе» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 46).

Практичне застосування

Якщо слідування за Ісусом у практичних сферах життя є складним для вас, не впадайте у відчай, не сумуйте. Пам'ятайте, що у вас є співчутливий Спаситель, Який прощає. «Ісус бажає, щоб ми прийшли до нього такими, якими є: безпорадними, з усіма своїми гріхами та недоліками. Ми можемо прийти до Нього зі своїми провинами та хибами. Ми можемо прийти до Нього зі своїми немочами, вадами, безглуздою поведінкою і впасти до Його ніг у покайнні. По великій милості Своїй Бог візьме нас в обійми Своєї любові, перев'яже наші рани й очистить від усякої скверни» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 52).

Метою навчання біблійного способу життя є наше бажання відображати характер Ісуса та зміцнення наших відносин з Ним. Так ми зможемо захистити себе від небезпек і спокус світу, від нашої власної гріховної природи.

Перед читанням наступних розділів просіть Бога дати вам смиренний дух і щире бажання слідувати за істиною. І тоді Господь рясно благословить вас. «І прийдуть на тебе всі оці благословення, і досягнуть тебе, коли ти слухатимешся голосу Господа, Бога свого» (П. Зак. 28:2).

РОЗДІЛ 15. ДЕНЬ РАДОСТІ

Субота була створена, щоб стати благословенням для людства. Це не день печалі, а час радості й тріумфу в Господі. Ісус підтвердив благословення суботи, коли сказав: «Суботу встановлено для людини, а не людину для суботи» (Марка 2:27). Заповідь про суботу включає в себе певні правила її дотриманням, але вони дані для зміцнення наших відносин з Ісусом. Для того, хто бажає бути з Богом, шукати насамперед Царства Божого і приготуватися до вічності, субота є прекрасним подарунком Неба.

Святить суботу

Господь у Своєму Законі говорить нам святити суботу (Вих. 20:8). У Бут. 2:3 сказано, що Бог «поблагословив... день сьомий, і його освятив». Сьомий день – це єдиний день тижня, який Бог освятив. Тому тільки цей день є істинною біблійною суботою. Ми можемо лише зберігати святість цього дня, оскільки він уже освячений Господом.

Коли Бог явився Мойсею в палаючому кущі, то звелів йому: «Здійми взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому стоїш ти, – земля це свята!» (Вих. 3:5). Земля раніше не була святою, але присутність Бога зробила її такою. Так само субота є святою, тому що слова Божі і Його особлива увага роблять її такою. Ми дотримуємося сьомого дня як святого, коли запрошуємо Святого Духа в наше життя. Ми можемо бути в правильному місці, робити правильні речі в правильний день і в той же час не розуміти цілі суботи, якщо наші серця далекі від Бога. У нашому серці повинен жити Ісус (Ефес. 3:17), якщо ми хочемо відчувати радість суботного дня.

Від вечора до вечора

Для того щоб святити сьомий день, важливо знати, коли він починається і закінчується. Згідно з Бут. 1, кожен день творіння складався з «вечора і ранку». Вечір був згаданий як початок 24-годинного дня. Інші уривки з Біблії підтверджують цю точку зору. Неемія дав повеління зачиняти брами Єрусалима, «як падала вечерова тінь... перед суботою» (Неем. 13:19). Адже субота починалася, коли заходило сонце. У Лев. 23:32 при описі дотримання щорічної суботи, пов'язаної з Днем викуплення, сказано: «Від вечора аж до вечора будете святкувати вашу суботу». Біблія навчає, що субота починається під час заходу сонця в п'ятницю ввечері та закінчується на заході в суботу ввечері. Краса цього плану в тому, що ми можемо зустрічати суботні години, поки ще не спимо в п'ятницю ввечері. Це дає чудову можливість для сімей або груп віруючих разом зустріти суботу, а також проводити її з молитвою, співом, читанням Слова Божого.

День відпочинку

Без повеління про відпочинок у багатьох була би велика спокуса зайнятися в цей день звичайними справами, і це завадило б їм проводити достатньо часу з Богом. Але четверта заповідь недвозначно говорить: «Шість день працєю і роби всю працю свою, а день сьомий – субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невольниця твоя, і худоба твоя, і прихोцько твій, що в брамах твоїх» (Вих. 20:9, 10). Це повеління поширюється на будь-яку повсякденну працю між заходом сонця в п'ятницю і заходом сонця в суботу.

Існують види діяльності (наприклад, чергування лікарів, медсестер), які можуть вимагати догляду за тими, хто страждає, в суботу. Ця праця узгоджується з твердженням Ісуса: «Тому годиться і в суботу робити

добро» (Матв. 12:12). Оскільки це робота для задоволення потреб людства, а не зайнятість для отримання доходу, рекомендується, щоб заробітна плата за ці дні була добровільними пожертвами.

Четверта заповідь також забороняє працю будь-кого, хто знаходиться в нашій сфері впливу. Якщо ми наймаємо когось працювати для покращення житлових умов, то повинні передбачити, щоб робота не виконувалася з п'ятниці від заходу сонця і в суботу до заходу сонця. Якщо ми ведемо бізнес з працівниками, чий робочий час ми контролюємо, то ми винні, якщо самі утримуємося від роботи в суботу, але вимагаємо, щоб наші працівники трудилися в цей день.

Це також стосується загальної торгівлі й ділових угод. Згідно зі Святим Письмом, купівля та продаж в суботу також є порушенням святості цього дня. Коли Неемія виявив юдеїв, які торгували в суботу, він «при свідках остеріг їх того дня, коли вони продавали живність» (Неем. 13:15). Він також побачив, що вони купують у тирян, які привозили свої товари до Єрусалима в суботній день. Неемія «докоряв... Юдиним шляхетним та й сказав їм: Що це за річ, яку ви робите, і безчестите суботній день?» (Неем. 13:17). Він заявив, що їхня практика купівлі та продажу в суботу збільшувала «жар гніву на Ізраїля» (Неем. 13:18). Ці вірші показують, що обід в ресторані або покупки в продуктовому магазині є порушенням заповіді про суботу.

Оскільки Бог просить нас займатися в суботу тільки духовною діяльністю, ми повинні складати розклад на тиждень, відклавши справи на інші дні. Ось чому Бог сказав: «Пам'ятай день суботній» (Вих. 20:8). Нам необхідно дотримуватися суботи, пам'ятаючи про неї протягом усього тижня, щоб не виявитися непередбаченими, коли вона прийде.

Біблія називає п'ятницю днем приготування. Тому в цей день треба зробити всі потрібні справи, щоб зустріти суботу з радістю. Необхідно заправити автомобіль, приготувати їжу, прибрати в будинку, щоб не відволікатися в суботу на суєту, а зосередитися на Ісусі.

День поклоніння Творцю

Часто можна почути про тих, хто прагне дотримуватися суботи, просто відпочиваючи вдома на самоті, утримуючись від роботи. Незважаючи на те, що це непогано, однак не повною мірою відповідає задумам Божим у дотриманні суботи. У Левит 23:3 субота згадується як «святі збори». Ці слова показують, що благословення суботи полягають у спільному поклонінні з іншими віруючими.

Сам Ісус наголошував на цьому важливому аспекті дотримання суботи і показував приклад власним життям. «Увійшов за Своєю звичкою в день суботній до синагоги» (Луки 4:16). Христос не залишався на самоті, а зазвичай відвідував богослужіння в суботу. У Посланні до євреїв ми знаходимо, що потреба в спілкуванні стає важливішою в міру нашого наближення до Другого приходу Христа: «Будьмо уважні один до одного, заохочуймо до любові та добрих діл; не залишаймо своїх зібрань, як то деякі ввели у звичку, але заохочуймо один одного, і тим більше, чим більше бачите, що наближається день» (10:24, 25). Навіть на «небі новому та новій землі... щосуботи за часу її кожне тіло приходитиме, щоб вклонятися перед обличчям Моїм» (Ісаї 66:22, 23). Протягом усієї вічності субота буде для народу Божого днем об'єднання в поклонінні Творцеві.

«Достойний Ти, Господи і Боже наш, прийняти славу, честь і силу, адже Ти створив усе, і завдяки Твоїй волі все постало і було створене!» (Об'явл. 4:11). Бог гідний нашого поклоніння, адже Він наш Творець. Субота є щотижневим нагадуванням про цей важливий взаємозв'язок. Четверта заповідь завершується наступними словами: «Бо шість

день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вих. 20:11). Субота як пам'ятник творіння є також прекрасним днем, щоб проводити час на природі. Прогулянка в лісі, спостереження за океаном, слухання співу птахів або вдихання аромату квітів можуть указати нам на Того, Хто в безмежній любові створив усе це для нашого щастя.

Божий день

«Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш, – не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, – тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадовить тебе на висотах землі, та зробить, що будеш ти споживати спадщину Якова, батька твого, – бо уста Господні сказали оце!» (Ісаї 58:13, 14).

Цей текст дає прекрасний опис того, як по-справжньому дотримуватися суботи. Заборони проти наших власних шляхів, пошуку егоїстичного задоволення дані не для того, щоб позбавити нас радості суботи. Вони запрошують нас знайти радість у присутності Бога, побачити благословення Його шляху. Субота – не день для нашого хобі, для читання світових новин або походу на світські заходи. Це можливість поглибити наші відносини з Богом і провести дорогоцінний час з нашими дітьми, сім'єю, поспілкуватися з братами та сестрами по вірі.

Один зі способів наблизитися до Бога – це служити фізичним і духовним потребам людства в суботу. Тому приклад Христа є дуже повчальним: «Кожне чудо, здійснене Христом, було обумовлене необхідністю. Мета Його чудес полягала в тому, щоб показати світу, що субота призначена для великих справ, покликаних полегшити страждан-

ня людей; звичайну ж роботу в цей день не слід робити» (Вибрані вісті, т. 3, с. 258).

Пророк Ісаї пише про необхідність «розв'язати кайдани безбожності, пута ярма розв'язати й пустити на волю утиснених, і всяке ярмо розірвати» (Ісаї 58:6). Він говорить: «І будеш давати голодному хліб свій, і знедолену душу наситиш, – тоді-то засвітить у темряві світло твоє, і твоя темрява ніби як полудень стане» (Ісаї 58:10).

Субота, приклад дотримання якої показав Своїм жителям Ісус, – це прекрасний час, щоб служити іншим. Вона може включати в себе:

- Підбадьорення й молитву за тих, хто переживає складні часи.
- Відвідування тих, хто тяжкохворий, хто лежить удома або в лікарні, літніх людей.
- Відвідування тих, хто бажає вивчати Біблію або отримати духовне керівництво.
- Участь у заходах, організованих Церквою.

Практичне застосування

Немає потреби складати список правил для суботи, адже Бог дав нам принципи, яких нам слід дотримуватися. Давайте застосуємо ці принципи до деяких складних ситуацій суботнього дня.

Допомога сусідові побудувати опалубку. Коли Ісус сказав: «Тому годиться і в суботу робити добро» (Матв. 12:12), контекстом цього була надзвичайна ситуація падіння вівці в яму. Добрі справи, які вимагають ручної або спільної праці та які не є вирішенням надзвичайної ситуації, будуть порушенням заповіді.

Робота в п'ятницю ввечері лише раз на рік. Праця в суботу один раз або двічі на рік може здатися безпечною, але щоразу, коли ми свідомо не підкоряємося Божому Законові, ми послаблюємо наш характер, збільшуючи ризик згрішити в майбутньому. Навіть випадковий непослух

тільки підготує нас до невдач, коли прийдуть великі випробування. Значно краще бути чесним з вашим роботодавцем і відстоювати свою позицію. Бог вшанує тих, хто шанує Його.

Участь у світських заходах. Це можуть бути робочі заходи (підніжки роботодавців, екскурсії і т. д.) або розваги (спортивні ігри, мисливські змагання). Господь говорить: «Стримай ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий» (Ісаї 58:13). Інші не можуть зрозуміти, чому ми вважаємо цю діяльність неприйнятною в суботу, але ми повинні святкувати святий день Божий. Це збільшить наш духовний вплив на ближніх.

Перебування в готелі. Подорож, яка застане нас у суботу далеко від дому, іноді неминуча. У таких випадках їжу можна приготувати заздалегідь, готельні платежі можуть бути сплачені до суботи, а від послуг покоївки можна відмовитися. Залиште брошури про суботу або подаруйте якусь книгу разом із щедрими чайовими; це хороший спосіб стати свідком Божим під час подорожі.

Відвідування весілля друга. Хоч весілля має бути духовною подією, часто воно містить багато світського, а часом і те, що суперечить нормам моралі. Відвідайте духовну частину служіння, привітайте наречену й нареченого, вручіть їм подарунок, а потім поверніться додому.

Чоловік або дружина, які не дотримуються суботи. Часто буває так, що чоловік (дружина) може наполягати на перегляді телепрограм або ввімкне гучну музику, або по-іншому буде нехтувати святістю суботи. Як реагувати в такій ситуації?

Найчастіше з людиною можна домовитися, але ми повинні бути обережними, щоб не вимагати повної зміни способу життя наших рідних. Іноді нашим близьким потрібен час, щоб побачити позитивні зміни, які відбулися завдяки прийняттю біблійних істин. Проведення субот-

нього часу з одновірцями може бути чудовим способом насолодитися суботою, не заважаючи планам тих, хто знаходиться у вашому домі.

Запитайте себе: «Чи можу я підтримувати свій духовний інтерес і чи чекаю благословень суботи?»; «Чи можу я починати і завершувати священні години суботи сімейним богослужінням або поклонінням у церкві?»; «Чи був я чесним з моїм роботодавцем щодо свого наміру не працювати в цей день?»; «Чи є спільне поклоніння моєю звичкою?»; «Чи можу я підготуватися до суботи протягом тижня, щоб не працювати або робити покупки в цей день?»; «Чи можу я брати участь у служінні й задовольняти фізичні або духовні потреби інших людей в суботу?»; і найголовніше: «Чи прагну я побудувати особисті відносини з Богом в суботу?».

Коли ви роздумуєте про святість Божого дня, пам'ятайте, що його дотримання дасть вам можливість краще пізнати Бога, отримати від Нього радість і мир. «Знати Бога – значить любити Його» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 22). Коли ви зустрічаєтеся з Ісусом щосуботи, усі земні цінності здаються не такими значущими. Ваша любов до Бога буде рости, і Небо стане ближчим.

РОЗДІЛ 16. ПОБІЙТЕСЯ БОГА

Трьохангельська вістка починається зі слів: «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду!» (Об'явл. 14:7). Це повеління не слід плутати зі страхом перед Богом. Навпаки, ми дізнаємося з Біблії, що «Бог є любов» (1 Івана 4:8, 16) і що «досконала любов проганяє страх» (1 Івана 4:18). Повеління «не боятися» зустрічається в Біблії більше п'ятдесяти разів.

Про що ж говорять нам слова з Об'явлення? Який страх може співіснувати з любов'ю та прихильністю? Текст Євр. 12:28 навчає нас служити Богу «з побожністю і страхом». Побожний страх асоціюється з благоговінням, яке виражає глибоку честь і величезну повагу. Це шанування Бога і є тим страхом, про який говорять автори Біблії.

Урочиста радість

Справжнє шанування – це не тільки благоговіння перед Божими могутністю, святістю та владою, але і перед Його любов'ю і милістю. Коли Ісая побачив Бога, він сказав: «Горе мені, бо я занепащений! Бо я чоловік нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!» (Ісаї 6:5). Перебування в присутності Бога наділило пророка глибоким смиренням, і він визнав велику Божу силу. Та це було також одкровенням Божої милості, яке надихнуло Ісаю присвятити своє життя жертвованню служінню Господу (Ісаї 6:7, 8).

Божий характер є ідеальним поєднанням справедливості й милосердя.

Через пророка Єремію Бог відкрив, що коли Він простить і очистить Юдею та Ізраїль від їхніх гріхів, вони «полякаються та затремтять через все те добро та увесь спокій, який Я для нього вчинив!» (Єрем. 33:9). Зауважте, що страх

і трепет, що описані тут, є «добром» і «спокоєм», які дарує Бог. Псалмист пише: «Служіть Господеві зі страхом, і радійте з тремтінням!» (Псал. 2:11). Біблійний страх і тремтіння не позбавляють нас радості. Вони не зображають віруючого, який кам'яніє від страху суду. Навпаки, людина невимовно вдячна за любов і прощення, яких не заслуговує! Коли Святий Дух відкриває нам величний Божий характер і ми відчуваємо, що перебуваємо в присутності Того, Хто нескінченний у святості й любові, це дивовижний і благословенний досвід. Він повинен надихати нас великою надією і радістю. «Радість велика з Тобою» (Псал. 16:11).

Шанування Божого Імені

Третя заповідь говорить: «Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно» (Вих. 20:7). Оскільки Бог святий, необхідно ставитися до Його Імені з повагою. Ми не повинні використовувати Ім'я Боже в суєті дня, немов просте слово. Як говорить псалмист: «Святе та грізне Його Імення!» (Псал. 111:9).

Хоч Бог наш Друг, Він не схожий на наших друзів серед людей. Господь є всемогутнім Вседержителем і Творцем Усесвіту. «Ти думав, що Я такий самий, як ти», – проголосив Господь в Псал. 50:21. Однак через Святе Письмо Він говорить: «Бо ваші думки – не Мої це думки, а дороги Мої – то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої – за ваші думки» (Ісаї 55:8, 9). Ми робимо жадливу помилку, якщо зневажливо ставимося до Божого Ім'я. Тому Ісус навчав нас молитися: «Отче наш, Який на небесах, нехай святиться Ім'я Твоє» (Матв. 6:9).

Ми повинні пам'ятати, що Боже Ім'я святе і що воно показує нам характер Господа. Ми не повинні бути легковажними, коли мова йде про будь-яке з багатьох імен Божих.

Благоговіння в молитві

Коли ми молимося, положення і ставлення до молитви повинні відображати наше благоговіння до Бога. Якщо ми фізично в змозі стати на коліна під час особистої молитви, то це положення найкраще підійде в цьому випадку. Деякі люди, стоячи на колінах, відчувають біль або їм складно потім встати. Бог з розумінням ставиться до цього. Однак Він бажає, щоб наше серце було смиренным перед Ним незалежно від нашого положення. Біблія закликає нас «невпинно молитися» (1 Сол. 5:17), і часом нам потрібно помолитися, коли ми стоїмо, сидимо чи йдемо. Бог чує кожну з цих молитов.

Існує багато біблійних прикладів молитви, яку звершують на колінах перед Богом. Це положення є знаком благоговіння, вираженням смирення в поклонінні. «Прийдіть, поклонімося, і припадім, на коліна впадім перед Господом, що нас учинив!» (Псал. 95:6).

Шанування Божого Слова

Апостол Павло радить нам: «Зі страхом і трепетом звершуйте своє спасіння» (Филп. 2:12). Ми не повинні боятися Бога, але нам слід серйозно ставитися до Його Слова. Коли сини Ізраїлеві тремтіли від страху через присутність слави Божої на горі Сінай, Мойсей запевнив їх: «Не бійтеся, бо Бог прибув для випробування вас, і щоб страх Його був на ваших обличчях, щоб ви не грішили» (Вих. 20:20). Він особливо підкреслив: «Не бійтеся». Однак Мойсей також побажав, щоб «Його страх» – благоговіння перед Божими повеліннями – захищав народ Ізраїлю від жажливих наслідків гріха.

Благоговіння – це довіра до Бога, яка проявляється в послухові Божому Слову. «І при тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтячого над Моїм словом» (Ісаї 66:2). Тремтіти перед Словом Божим означає приділяти час для його регулярного читання, плекати глибокий інтерес

до його мудрості й повчань. Ми також з пошаною маємо ставитися до Біблії. Поводячись з Біблією шанобливо, ми показуємо її значення для нас.

Благоговіння до дому Божого

«Бог дуже страшний у зібранні святих, і грізний Він на ціле довкілля Своє!» (Псал. 89:8). Ми повинні пам'ятати, що, приходячи в Дім молитви щосуботи, ми приходимо в присутність Бога. «Субіт Моїх будете додержувати, а святиню Мою будете шанувати. Я – Господь!» (Левит 19:30). Усвідомлення того, що ми знаходимося в присутності Божій, приведе нас до необхідних змін у поведінці.

«Якщо, приходячи в Молитовний будинок, люди мають справжнє благоговіння перед Господом і пам'ятають, що вони знаходяться в Його присутності, то їхня безмовність буде красномовнішою за будь-які слова. Перешіптування, сміх і розмови, які виглядають цілком невинно у звичайному робочому приміщенні, недоречні там, де люди поклоняються Богу. Розум повинен бути приготований для прийняття Слова Божого, щоб воно належно подіяло на людину і справило сприятливе враження на серце» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 492).

Як ми можемо сприяти атмосфері благоговіння? Нам слід утриматися від зайвих розмов, вимикнути мобільні телефони, навчити наших дітей не гратися в Домі молитви, уважно слухати тих, хто проводить богослужіння. Це включає в себе й увагу інших, яку ми можемо на щось відволікати. «Коли промовляється Слово... слухайте уважно. Не засинайте ні на мить, бо, дрімаючи, ви можете втратити саме ті слова, яких найбільше потребуєте» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 493).

Благоговіння під час богослужіння – це більше, ніж просто спокійне, а часом і зовсім нерухоме сидіння в залі. Воно включає в себе участь у служінні всім серцем, з усією

зацікавленістю. Це спів, участь у молитві, читання Біблії та навіть щире проголошення: «Амінь!» або: «Хвала Господу!», коли проповідується Слово. «Байдуже ставлення тих, хто поклоняється в домі Божому, – одна з головних причин, з якої служіння не приносить великої користі» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 493).

У той час як увага й участь в богослужінні є важливими аспектами благоговіння, ми повинні бути обережними, щоб уникнути штучних методів у поклонінні. Коли сценічне мистецтво або легковажне ставлення до Святого Письма стають центром служіння з метою просто розважити натовп або викликати оплески, шанування втрачається. Атмосфера світського виконання заради публіки нівелює вплив Духа Божого. Наші богослужіння повинні бути сповненими радості, але не можна жертвувати при цьому порядком.

Ще одним аспектом благоговіння в спільному богослужінні є наш зовнішній вигляд. Останнім часом говорять, що Бог не звертає уваги на те, як ми одягнені, коли постаємо перед Ним для поклоніння. Це, звичайно, правильно, і ми ніколи не повинні дивитися зверхньо на людину через те, що вона не дуже добре одягнена. Проте в біблійні часи священики отримали спеціальні настанови щодо свого одягу при служінні у святині (Вих. 28). Зауважте також, що Бог повелів людям «випрати одежу» перед зустріччю з Ним (Вих. 19:10, 14).

Ці приклади показують, що ми повинні бути уважними в питанні нашого зовнішнього вигляду перед Богом. Нам слід бути чистими та скромними. Одяг може відрізнитися через культурні особливості, але ми повинні постати перед Богом у своєму найкращому вигляді.

Було би безглуздо одягати костюм на роботу, а у фуфайці йти на богослужіння. Крім того, якщо ангели покривають себе своїми крилами в присутності Бога (Ісаї 6:1, 2), то наскільки пристойно та скромно маємо одягатися ми для

богослужіння! Наш вибір одягу вплине на нас і на інших, оскільки ми таким чином демонструємо, як ставимося до цих питань.

Практичне застосування

Благоговіння відображає глибоку любов і повагу до Бога. Воно закликає нас ставитися особливо уважно до того, що Бог називає святим. Можливо, прочитавши цей розділ, ви побачили, що Бог відкрив вам для необхідних змін у вашому житті. Ці зміни звеличать Бога і Його Слово у вашому серці та в серцях тих, хто вас оточує.

Ми ніколи не повинні плекати дух критики щодо інших людей через відсутність благоговіння у нашому житті. Істинне благоговіння приведе до того, що ми скажемо, як Ісаїя, у присутності Бога: «Горе мені, бо я занепащений!» (Ісаї 6:5). Саме це смирення робить побожних людей по-блажливими і чуйними, коли йдеться про слабкості інших. Благоговіння може бути тим аспектом, який легко вислизне з нашої уваги, якщо ми не пильнуємо, а плекаємо дух критики. Будьте добрими і чуйними, якщо ви бачите тих, хто, як вам здається, не відображає біблійного ідеалу благоговіння. Замість того щоб зосередитися на слабкостях інших, прагніть застосувати вістку Об'явл. 14:7 у власному житті: «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду!». Тоді ви отримаєте благословення завдяки істинному шануванню Бога. «Блаженна людина, що завжди обачна» (Прип. 28:14).

РОЗДІЛ 17. СКАРБ НА НЕБЕСАХ

Бог є єдиним у Всесвіті, Хто має життя в Самому Собі. Усі інші істоти отримали своє життя від Бога, і Він постійно підтримує його. Коли змії прийшов до Єви в Едемському саду, він обманув її щодо походження життя. Зваблюючи її ідеєю, що вона не помре (Бут. 3:4), змії мав на увазі, що людство не залежить від Творця в питанні отримання життя. Єва з'їла заборонений плід, адже повірила, що зможе жити своїм життям, незалежно від Бога.

Сьогодні омана продовжує панувати над людством. Замість того щоб вважати себе управителями всього, що належить Богу, – нашого життя, сім'ї, майна, ми думаємо, що все можна робити як заманеться. Однак Біблія говорить: «Хіба ви не знаєте, що ваші тіла – це храм Святого Духа, Який є у вас і Якого ви маєте від Бога, і що ви не належите самим собі? Адже ви викуплені за ціну. Тому прославляйте Бога у вашому тілі [та у вашому дусі, які належать Богові]» (1 Кор. 6:19, 20).

Підзвітність Богу

У 12-му розділі Євангелія від Луки Ісус розповідає притчу, у якій багата людина стає ще багатшою, коли Господь благословляє її рясним врожаєм. Людині слід було подякувати Богові. Однак замість того щоб розглядати Бога як Подателя всіх благ і використовувати отримані кошти для допомоги тим, хто має в цьому потребу, чоловік вирішив побудувати велику комору та зберегти все це для себе, щоб жити легко і в достатку (Луки 12:18, 19). «А Бог до нього промовив: Нерозумний, цієї ночі душу твою зажадають від тебе! А те, що ти приготував, кому воно буде? Так буває з тим, хто збирає для себе, але не багатіє для Бога» (Луки 12:20, 21). Чоловік думав, що міг нікому не

звітувати й жити «для себе», але помилився. Ми рано чи пізно дамо відповідь Богові за те, що Він довірив нам для управління.

Доглядати за майном когось іншого – це обов'язок управителя. Це слово описує нашу роль як створених Богом істот. Господь благословляє нас життям і майном, однак усе творіння все одно належить Йому (Псал. 50:10). Тому ми як розпорядники Божого майна повинні враховувати Його цілі, перш ніж вирішити, як використовувати гроші та майно. І перший крок до розуміння Божої волі у фінансових питаннях – це зрозуміти безкорисливу природу Бога.

Доброзичливе серце

Бог дає нам життя і щоденний хліб, покаяння, прощення, перемогу, благодать, любов, мудрість, Святого Духа, Царство і життя вічне. Він є також Тим, Хто «так... полюбив світ, що дав [Свого] Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). Серце Боже – це жертвне серце, тому що «Бог є любов» (1 Івана 4:8, 16). Віддавати – це риса Його характеру. І якщо ми хочемо бути схожими на Ісуса, то повинні навчитися віддавати так само, як це робив Він.

Безкорислива й жертвна віддача не є природним спонуканням для людського серця. Для нас більш звично витрачати гроші на предмети розкоші. Диявол використовує цю слабкість і спокушає нас «оманою багатства» (Марка 4:19). Ми шукаємо достатку в речах, щоб зрозуміти, що ми менше задоволені, ніж будь-коли. Це веде до ще більших витрат, які часто виходять з-під контролю та призводять до важкого тягаря боргу (Прип. 22:7). Тому Ісус попереджає нас: «Глядіть і стережіться всякої зажерливості, бо не від надміру багатства залежить життя людини!» (Луки 12:15).

Апостол Павло в Євр. 13:5 застерігає: «У поведінці будь-те не грошолюбні, задоволені тим, що маєте. Бо Він сказав: Я тебе не покину і не відступлю від тебе!». Цей уривок нагадує нам про те, що особисті відносини з Ісусом – Тим, Хто ніколи не залишить нас, – це єдине, що може принести справжнє задоволення (Євр. 13:5). Коли Спаситель перебуває в центрі нашого життя, фінансові рішення, які ми приймаємо, показують людям милостивий характер Бога. Ми стаємо настільки вдячними за наше спасіння, що відчуваємо спонукання вкладати кошти у вічне спасіння інших. Як це зробити? Щоб відповісти на це запитання, ми поговоримо про те, що Біблія повідомляє про десятину й пожертви.

Система десятини

Кожне з 12 колін Ізраїлю, окрім левитів, отримало наділ у Ханаанській землі. Левити були обрані для звершення служіння у святилищі. Для цього коліна існував інший план, який Бог пояснив у Числ. 18:21-24: «А Левієвим синам Я дав ось кожен десятину в Ізраїлі на спадщину, взамін за їхню службу, бо вони виконують службу скинії заповіді. І Ізраїлеві сини не приступлять уже до скинії заповіді, щоб не понести гріха, і не вмерти. І буде Левит сам виконувати службу скинії заповіді, і сам понесе вину свою. Це вічна постанова для ваших поколінь, а між Ізраїлевими синами не будуть вони дідичити спадщину, бо десятину Ізраїлевих синів, що вони принесуть як приношення для Господа, Я дав Левитам за спадщину. Тому Я сказав до них: Між Ізраїлевими синами не будуть вони дідичити спадщину». Замість наділу землі левитам була дана «кожна десятина в Ізраїлі» за те, що вони виконували службу скинії заповіді. Слово «десятина» означає «десята частина». Кожному коліну потрібно було віддати десяту частину від прибутку, дрібної та великої худоби; це було «спадщиною» Левитів для виконання їхнього

служіння Богу. Тому десятина була Божим методом забезпечення тих, хто був посвячений на духовну роботу і не міг займатися прибутковою діяльністю.

Павло стверджує, що та сама система, створена для забезпечення священників, які служили в храмі, сьогодні також необхідна для служителів Євангелія: «Хіба ви не знаєте, що ті, які працюють у святому, харчуються зі святини? А ті, які служать при жертovníку, отримують частку з жертovníка? Так само й Господь наказав тим, які проповідують Євангеліє, жити з Євангелія» (1 Кор. 9:13, 14). Апостол говорить про тих, хто «служить при жертovníку», тобто про священників, які жили з десятин і пожертв, що люди приносили в храм. Потім він заявляє: як священники в старозавітні часи жили з десятин за повелінням Божим, так і тих, хто проповідує Євангеліє сьогодні, потрібно так само забезпечувати. Сумлінно повертаючи десятину, ми підтримуємо поширення Євангелія та є партнерами Бога в місії зі спасіння душ.

Святина Господня

Десятина належить Богові. «А всяка десятина з землі... Господеві воно, святощі для Господа!» (Левит 27:30). Сьогодні служителям Божим також потрібна підтримка. Оскільки це «святощі для Господа», ми не можемо робити з нею те, що нам заманеться. Отже, повернення Божої десятини – це питання правдивості й чесності.

Розглянемо поради, наведені в книзі Малахії. Тут не тільки підкреслюється священна природа десятини, але й дані прекрасні обіцянки тим, хто сумлінно повертає її Богу. «Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: “Чим ми Тебе обманили?” – Десятиною та приносами! Прокляттям ви прокляті, а Мене обманили, о люде ти ввесь! Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, – промовляє Господь Саваот: чи небесних от-

ворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?» (Мал. 3:8-10).

Загальні запитання, що стосуються десятини

Від якої суми я повинен рахувати десятину? У часи Ізраїлю і продукти, і дрібна та велика худоба представляли собою доходи, з яких теж розраховувалася десятина. Сьогодні більшість людей просто віддає 10 % від заробітної плати або іншого доходу. Десятина обчислюється від отриманої суми після утримання податків. Це наш справжній дохід. Податкові компенсації та повернення коштів не враховуються при розрахунку десятини.

Що робити, якщо в мене нічого не залишилося для десятини після оплати моїх рахунків? «Шануй Господа із маєтку свого, і з початку всіх плодів своїх» (Прип. 3:9). Десяту частину нашого доходу слід відділяти ще до того, як ми оплачуємо наші рахунки. Вона належить Богу і має бути негайно повернена Йому. Пам'ятайте, що Бог обіцяє відкрити для вас «небесні отвори» (Мал. 3:10), якщо ви сумлінно повертаєте десятину. Ми можемо вірити цій обітниці. Для того щоб правильно повертати десять відсотків нашого доходу разом з добровільними пожертвами, нам потрібно мудро управляти своїми фінансами. А коли ми зробимо все можливе, Бог обіцяє забезпечити нас.

Чи можна віддавати менше десяти відсотків? Віддавати менше 10 % не означає віддавати десятину. Бог у Мал. 3:10 закликає принести «всю десятину» до дому скарбниці. Якщо ми це зробимо, то отримаємо благословення «аж надмір». Це не обіцянка, що ми розбагатіємо, але це означає, що Бог забезпечить нас як духовно, так і фізично.

Куди я повинен повертати десятину? У старозавітні часи десятини ізраїлевих синів стікалися до «скарбниці» храму (Мал. 3:10). Бог дав суворі накази Своему народу не

брати десятину і пожертви на цілі, які «здаються справедливими» (П. Зак. 12:8), а приносити їх до місця, яке «вибере Господь, Бог ваш, щоб Ім'я Його перебувало там» (П. Зак. 12:11). Це було місце, де левити проводили служіння Богу. Так само й ми повинні повертати нашу десятину в Церкву АСД, у якій трудяться служителі, євангелісти й інші працівники, які живуть з десятин. Кожний віруючий має повертати десятину у свою громаду, членом якої він є. Звідти її направляють у місцеву конференцію, з якої потім оплачують працівникам їхню працю. Частина цієї десятини також спрямовується на вищі рівні Церкви для підтримки всесвітньої роботи.

Чи можу я виділити частину моєї десятини на інше важливе служіння? Десятина була відокремлена для забезпечення працівників, які трудяться на ниві Божій. «Бог дав спеціальні вказівки щодо того, як використовувати десятину. Ту частину коштів, яку Господь відділив для Себе, не можна направляти на жодні інші цілі, крім визначених Богом. Нехай ніхто не вважає себе вільним утримувати десятину й витратити її на свій розсуд. Люди не мають права використовувати десятину для себе в якихось критичних ситуаціях або ж спрямовувати ці кошти туди, куди вони самі вважають за потрібне, навіть якщо вони вважають це справою Божою» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 247).

Чи багатіють пастори великих церков, у той час як пастори малих церков перебувають у складному фінансовому становищі? У Церкві АСД всім пасторам платять однакову зарплату лише з незначними відмінностями через вислугу років та рівень життя в тому чи іншому регіоні. Зарплата пастора не буде збільшуватися або зменшуватися через розмір десятини, яку повертає місцева церква.

Чи повинні ми повертати десятину, якщо пастор або керівництво конференції стали невірними у використанні цих коштів? Іноді ми можемо не погоджуватися з духовними лідерами, яким платять зарплату з десятини, однак слід пам'ятати, що ми повертаємо десятину не служителям, а Богу. За днів Малахії, коли Бог повелів Своему народові повертати «всю десятину» (Мал. 3:10), священики, які жили з цієї десятини, були невірними в служінні (Мал. 2:7-9). Бог говорить, що люди обкрадають Його, якщо утримують від Нього десятину. Е. Уайт дає мудру пораду про те, як ставитися до такої ситуації: «Деякі висловлювали своє незадоволення і говорили: “Я не збираюся більше повертати десятину, тому що не впевнений, що справа ведеться належним чином”. Та чи будете ви обкрадати Бога через те, що робота, на вашу думку, ведеться неправильно? Викладіть свої пропозиції щодо того, як би ви хотіли все впорядкувати. Але не відсторонюйтеся від справи Божої на тій підставі, що інші чинять неправильно, інакше ви покажете свою невірність перед Господом» (Поради з управління ресурсами, с. 93, 94).

Добровільні пожертви

При ретельному розгляді тексту Мал. 3:8 ми виявляємо, що обкрадання Бога відбувається, коли ми утримуємо не тільки десятину, але й пожертви. Діти Ізраїлю приносили жертви з собою щоразу, коли приходили в храм, – жертви за гріх, жертви провини, всеспалення, мирні жертви або хлібні жертви. Вони також віддавали спеціальні пожертви для будівництва або ремонту храму, для жертовника і святилища, а також для трьох щорічних паломницьких подорожей до Єрусалима. Пожертви разом з десятиною були регулярною частиною поклоніння Божого народу. «Кожен принесе дар руки своєї, за благословенням Господа, Бога свого, що дав Він тобі» (П. Зак. 16:17; див. також 1 Кор. 16:2).

Фінансові потреби місцевої громади сьогодні все ще задовольняються за рахунок добровільних пожертв її членів. У Біблії немає фіксованої суми, яку необхідно віддавати на добровільні пожертви. Почніть з одного-двох відсотків вашого доходу. Інші можуть мати кошти, щоб віддати десять-п'ятнадцять відсотків. У більшості громад Церкви АСД, як правило, жертвують від трьох до п'яти відсотків від доходів.

Даючи пожертви, визначте їхню мету – поповнити бюджет місцевої громади. Гроші, призначені для цього бюджету, будуть використовуватися для оплати літератури й інших матеріалів, комунальних послуг, ремонту церковного майна, а також для інших необхідних витрат. Ви можете також розглянути питання про пожертви вашій місцевій конференції, на всесвітнє місіонерське поле, на медіаслужіння, молодіжні програми та багато інших проектів.

Біблія закликає християн бути щедрими, даючи вільно і радісно: «Втім, хто сіє скупю, той скупю і жатиме, а хто сіє щедру, той щедру і пожене. Кожний нехай дає за велінням серця, а не з жалем чи з примусу, адже Бог любить того, хто дає з радістю» (2 Кор. 9:6, 7). Існує тісний зв'язок між нашою фінансовою підтримкою Церкви і нашою любов'ю до неї. Ті, хто найбільше жертвує на справу Божу, як правило, більше і дбають про неї.

Практичне застосування

Одного разу Ісус похвалив жінку за її виняткову доброчинність. «Звівши очі, Він побачив тих, які кидали свої багаті дари до скарбниці. Помітив і одну бідну вдову, яка вкидала туди дві лепти, і сказав: Правду кажу вам, що ця бідна вдова більше від усіх кинула, бо всі ці зі свого достатку кидали в дар [Богові], а вона зі своєї вбогості кинула все, що мала на прожиток» (Луки 21:1-4).

Оцініть своє управління фінансами. Чи чесні ви з Богом у своїй десятині? Чи щедрі ви і жертвні у своїх добровільних пожертвах? Скільки ви жертвуєте на справу Господа? «Бо де ваш скарб, там й буде ваше серце» (Матв. 6:21).

РОЗДІЛ 18. ВІСІМ ЗАКОНІВ ЗДОРОВ'Я

«Коли дійсно будеш ти слухати голосу Господа, Бога твого, і будеш робити слушне в очах Його, і будеш слухатися заповідей Його, і будеш виконувати всі постанови Його, то всю хворобу, що Я поклав був на Єгипет, не покладу на тебе, бо Я – Господь, Лікар твій!» (Вих. 15:26).

Бог створив нас, щоб ми жили в гармонії з Його Заповідями, що включають в себе не тільки моральні закони, котрі регулюють наше духовне здоров'я, але й ті, що стосуються нашого фізичного здоров'я. Дотримуючись Божих вказівок щодо фізичного здоров'я, ми можемо уникнути багатьох хвороб, які спричиняють багато страждань у нашому світі.

Прославляйте Бога у вашому тілі

Чистота серця й розуму не єдині важливі аспекти християнського життя. Біблія навчає, що ми повинні дбати про наші тіла. «Хіба ви не знаєте, що ваші тіла – це храм Святого Духа, Який є у вас і Якого ви маєте від Бога, і що ви не належите самим собі? Адже ви викуплені за ціну. Тому прославляйте Бога у вашому тілі [та у вашому дусі, які належать Богові]» (1 Кор. 6:19, 20).

Хоч «Царство Боже – не їжа й не пиття» (Римл. 14:17), вибір, що впливає на наше фізичне здоров'я, важливий для Бога. «Отже, коли ви їсте, коли п'єте чи щось інше робите, усе робіть на славу Божу» (1 Кор. 10:31). Господь бажає для нас добра, і Він знає, що наше фізичне здоров'я впливає на те, як ми діємо в духовних питаннях. Здорове тіло робить ясним розум, який здатний краще осягати істину, протистояти спокусі й зустрічати духовні битви життя. Хороше здоров'я допомагає нам почуватися краще, і Бог не хоче, щоб ми страждали. «Любий, молюся, щоб тобі добре вело-

ся в усьому і щоб ти був здоровий, як добре ведеться твоїй душі» (З Івана 2).

Перебуваючи в пошуку нового старту

З того часу як наші прабатьки проявили непокору, скуштувавши заборонений плід, кожен з нас успадкував схильність робити нездоровий вибір. Ми їмо занадто багато того, чого не варто вживати, і недостатньо того, що повинні. Ми не тренуємося, не п'ємо достатньо води і маємо нездорові звички. У результаті збільшується кількість пов'язаних зі способом життя хвороб, і багато людей відчуває через це провину і втрачає самоповагу.

Однак Ісус – люблячий Спаситель, Який прийшов у наш світ не судити, а спасти (Івана 3:17). Він бажає допомогти звільнитися від звичок, які поневолили нас. Ми повинні пам'ятати, що зміна фізичних звичок – це духовне питання, і воно потребує допомоги Бога. Приклад Ісуса навчає нас, що, тільки підтримуючи тісний зв'язок із Богом, ми можемо здобути перемогу над спокусою. Він був переможцем навіть у питанні апетиту (Луки 4:3, 4) і обов'язково допоможе нам здобути перемогу!

Для того щоб внести позитивні зміни в наше фізичне здоров'я, важливо мати правильний погляд на здоровий спосіб життя. Тому ми досліджуємо вісім важливих законів здоров'я, кожен із яких представлений літерою в аббревіатурі NEW START (НОВИЙ ПОЧАТОК).

N – харчування

Один з найважливіших факторів у нашому фізичному здоров'ї – це правильне харчування. Але як з'ясувати, що для нас краще? «І сказав Бог: “Оце дав Я вам усю ярину, що розсіває насіння, що на всій землі, і кожне дерево, що на ньому плід деревний, що воно розсіває насіння, – нехай буде на їжу це вам! І земній усій звірині і всьому птаству небесному, і кожному, що плазує по землі, що душа в ньому

жива, – уся зелень яринна на їжу для них”. І сталося так» (Бут. 1:29, 30).

Із цих постанов ми бачимо, що людство ніколи не повинно було їсти тварин. Навіть коли Адам і Єва згрішили, Бог обмежив людину вегетаріанською дієтою (Бут. 3:18). Дозвіл їсти м'ясо чистих тварин був даний під час потопу, але це було насамперед через відсутність рослинності. Сьогодні, як і раніше, Бог бажає, щоб ми уникали вживання в їжу м'яса. Адже ми готуємося жити на новій землі, де не буде більше смерті (Об'явл. 21:4).

Вживання м'яса з високою концентрацією білка, холестерину й жиру провокує підвищений кров'яний тиск, стає причиною серцево-судинних захворювань, раку та багатьох інших хвороб. Краще й корисніше, якщо ми харчуємося рослинною їжею, коли в раціоні багато фруктів, горіхів, овочів, зернових і бобових культур. Якщо їсти м'ясо, то слід виключити м'ясо нечистих тварин, яких Біблія вважає огидними (Левит 20:25). До них відносяться свині, раки, омари, краби, креветки та багато інших тварин (Левит 11).

Деякі люди стверджують, що Ісус скасував обмеження щодо вживання в їжу м'яса нечистих тварин, але немає жодних біблійних доказів такої точки зору. Христос спростував тезу про те, що їжа була нечистою лише через церемоніальні причини, такі як немиті руки (Марка 7:2), але Він ніколи не відміняв поділ на чистих і нечистих тварин. Ця різниця вперше згадується в Біблії тоді, коли до ковчега увійшло по сім пар чистих тварин, а нечистих – по дві пари (Бут. 7:2). Ця подія відбулася значно раніше того часу, коли тимчасові церемоніальні закони були дані єврейській нації. Навіть у Церкві Нового Завіту, коли Петро отримав видіння про нечистих тварин, щоб «жодної людини не називати поганою або нечистою» (Дії 10:28), біблійну

відмінність між м'ясом чистих і нечистих тварин не було скасовано.

Крім того, щоб повністю відмовитися від вживання м'яса і дотримуватися вегетаріанської дієти, адвентисти сьомого дня також пропонують розвивати інші корисні звички в харчуванні. До них належать: намагатися не вживати занадто багато цукру або рафінованих продуктів, не перекушувати між прийомами їжі, для сніданку й обіду вибирати калорійніші продукти, ніж для вечері (можливо, прийняти рішення на користь дворазового харчування), і вживати їжу за кілька годин до сну для хорошого відпочинку.

Е – фізичні вправи

Однією з найкорисніших звичок для здорового способу життя є регулярні вправи. Зручності й комфорт сучасного суспільства мають побічний ефект – малорухливий спосіб життя. Ми все більше сидимо на роботі, вдома, а потім лягаємо спати. Разом з неправильним харчуванням усе це призводить до ожиріння, яке вже стало проблемою національних масштабів.

Бог створив людей для активного життя. Адам і Єва отримали благословення праці, коли Творець повелів «порати та доглядати» (Бут. 2:15) Еденський сад. Навіть коли гріх увійшов у світ, Бог сказав Адаму: «Проклята через тебе земля!» (Бут. 3:17). Благом для людства були робота й фізична активність.

Регулярні фізичні вправи мають багато переваг: зростає витривалість і зміцнюються м'язи, зменшується вплив стресу, знижується рівень холестерину, нормалізується тиск, покращуються сон і настрій. Також це допомагає підтримувати здорову вагу. Ви можете почати з малого, поступово збільшуючи навантаження, але виконуйте фізичні вправи щодня. Це змінить ваше життя!

W – вода

Тіло людини в середньому складається на 70 % з води. Вживання щонайменше семи або восьми склянок води щодня покращує обмін речовин і допомагає нашому організму позбавлятися токсинів. Не варто чекати, поки ви відчуєте спрагу, – це не найкращий спосіб визначити, коли вам слід пити воду. Спрага, як правило, з'являється вже при зневодненні організму. Ні сік, ні газовані напої не можуть замінити воду. Завжди беріть із собою пляшку води, щоб пити протягом дня.

S – сонячне світло

Ми всі чули попередження про шкоду сонячних променів. Проте часто, намагаючись уникнути цього, ми нехтуємо тими неймовірними перевагами, які дає сонце! Сонячне світло стимулює вироблення вітаміну D, оздоровлює шкіру, покращує роботу імунної системи і допомагає нервам розслабитися. Для більшості людей сонячний день підвищує настрій. Про це говорять результати проведених досліджень: у районах, де мало сонячного світла, частіше фіксуються випадки депресії.

Безумовно, надлишок сонця без належного захисту може бути шкідливим для шкіри. Проте ми не повинні відчувати нестачі в ньому. Необхідно щодня хоча б кілька хвилин перебувати на сонці; це дуже важливо для нашого загального фізичного здоров'я.

T – стриманість

Стриманість означає самоконтроль, відмову від шкідливих звичок, помірне використання тільки корисних продуктів. Адвентисти сьомого дня мають велику тривалість життя, і це стало можливим завдяки утриманню від алкоголю, тютюну, кофеїну й наркотиків. Усе, що змінює

свідомість або веде до звикання, християнам необхідно повністю виключити.

Деякі люди вважають, що алкоголь в помірних дозах або чашка кави щоранку зовсім нешкідливі. Проте навіть невелика кількість алкоголю погіршує мислення і негативно впливає на роботу мозку, у тому числі й на прийняття моральних рішень. Напої, насичені кофеїном, хоч і не настільки сильні, як інші наркотики, є штучними стимуляторами, які врешті-решт знесилюють організм. Навіть ті, хто п'є лише одну чашку кави на день, незабаром почнуть вживати більше кофеїну, щоб підтримувати свою енергію на бажаному рівні.

Достатній відпочинок, хороше харчування, вживання достатньої кількості води і регулярні вправи забезпечують високу якість життя. А дія наркотиків є тимчасовою і завдає шкоди. Тому ми повинні бути обережними й утримуватися від речовин, що викликають залежність, як про це заявляв Павло: «Ніщо не повинно заволодіти мною» (1 Кор. 6:12).

Еллен Уайт стверджує: «У чаї, каві, тютюні й алкоголі люди повинні бачити гріховні надмірності. Нам не слід прирівнювати до них такі продукти, як м'ясо, масло, сир тощо. Питання вживання останніх не має висуватися на перший план і стати метою нашої роботи. Чай, каву, тютюн, пиво, вино та всі спиртні напої, навпаки, слід категорично відкинути» (Вибрані вісті, т. 3, с. 287).

А – повітря

Усім відомо, що нам потрібне повітря, щоб дихати і жити. Проте якість повітря, яким ми дихаємо, також важлива. Намагайтеся не проводити весь свій час у тісних приміщеннях або в місцях, наповнених тютюновим димом. Регулярно відкривайте вікна для хорошої вентиляції, щодня проводьте час надворі, глибоко вдихаючи чисте, свіже

повітря. Сто трильйонів клітин вашого тіла дуже потребують кисню.

R – відпочинок

Достатній відпочинок стає все менше доступними в сучасному мінливому світі з його шаленим ритмом життя. Проте жодної заміни хорошому нічному сну немає. Доросла людина потребує принаймні сім-вісім годин сну щодня. Без цього наше тіло швидко втомлюється і його захисні функції слабнуть. Звичка лягати спати задовго до півночі та вставати рано-вранці довела свою ефективність. Якщо у вас проблеми з нічним відпочинком, зверніть увагу на можливі причини цього:

Вживання напоїв з кофеїном. Кофеїн, який потрапляє до вашого організму вранці, продовжує впливати навіть у нічний час і порушує ваш сон.

Пізній прийом їжі. Навіть якщо ви засинаєте, ваше тіло все одно працюватиме, щоб завершити процес травлення, позбавляючи вас повноцінного відпочинку.

Нестача вправ. Вправи стомлюють вас, і це веде до хорошого відпочинку.

Забагато стресу. Усунення непотрібних факторів стресу з вашого життя важливе для хорошого сну.

T – віра в Бога

З усіх аспектів духовного і фізичного здоров'я цей є найважливішим. «Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає» (Ісаї 26:3). Коли наше життя присвячене Христу, це приносить душі спокій, а отже, благословення і в фізичному здоров'ї.

Ісус наповнює наше життя сенсом і надихає на служіння нашим ближнім. Коли ми стаємо Його співпрацівниками, напруга, викликана тиском і вимогами цього світу, зменшується. Тільки в Ісусі ми можемо знайти здоров'я та спасіння. Він обіцяє: «Прийдіть до Мене всі втомлені та об-

тяжені, – і Я заспокою вас! Візьміть Моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, – і знайдете спокій своїм душам» (Матв. 11:28, 29).

Практичне застосування

Протягом усього Свого служіння Ісус дбав про фізичні потреби людства. Його служіння було служінням зцілення. Хоч чудеса зцілення трапляються і сьогодні, Бог бажає, щоб ми зрозуміли: покращення нашого здоров'я залежить від нашого власного вибору способу життя.

«Не обманюйтеся, – Бог осміяний бути не може. Бо що лише людина посіє, те й пожне» (Гал. 6:7). Шкідливі звички спричиняють негативні наслідки. Та якщо ми намагаємося зберегти своє здоров'я, застосовуючи ці вісім принципів, то зможемо запобігти багатьом хворобам. Наш розум стане яснішим і буде краще протистояти спокусам і служити Богу.

Оцініть свої власні звички та спосіб життя у світлі восьми законів здоров'я. Почніть практикувати зміни на цьому тижні, щоб покращити принаймні одну з восьми складових здорового способу життя. Роблячи це, пам'ятайте, що у вас є Спаситель, Який бажає вам допомогти. Тіштеся і надихайтесь словами апостола Павла: «Усе можу в Тому, Хто мене зміцнює, – [в Ісусі Христі]» (Филп. 4:13).

РОЗДІЛ 19. КРАСА СКРОМНОСТІ

Ісус сказав Своїм учням про один із фундаментальних принципів, зазначивши: «За їхніми плодами впізнаєте їх» (Матв. 7:16). Те, що знаходиться в серці, буде проявлятися у всіх сферах нашого життя, включаючи наш зовнішній вигляд. «Одяг – це показник розуму і серця. Те, що одягнуто зовні, показує те, що знаходиться всередині» (Е. Уайт. Розум, характер, особистість, т. 1, с. 289).

Що Біблія говорить про одяг і зовнішній вигляд? Це питання є важливим для більшості людей у цьому світі. Ми повинні пам'ятати, що наша цінність виявляється не в тому, який ми маємо вигляд або що носимо, а в тому, що ми – діти Божі. Християнин знаходить безпеку в Тому, Хто говорить: «Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єрем. 31:3).

Християнин повинен прагнути «зодягнутися» у Христа і «турботу про тіло не перетворювати на пожадливість» (Римл. 13:14), а не одягатися, щоб привернути увагу або отримати визнання світу.

Вбрання для Божої слави

Через свою гріховну природу ми схильні звертати на себе увагу за допомогою одягу. Однак Біблія навчає, що християни повинні «прикрашати себе... добрими ділами» (1 Тим. 2:9, 10). Бути скромним означає одягатися і діяти так, щоб наш зовнішній вигляд не заважав іншим бачити характер Христа, який проявляється в нашому житті. Ми, християни, повинні завжди прагнути прославляти Бога та привертати увагу до Нього, а не до себе. Павло писав: «Адже ви викуплені за ціну. Тому прославляйте Бога у вашому тілі [та у вашому дусі, які належать Богові]» (1 Кор. 6:20).

Скромність – це чеснота, яка не принижує нашої гідності, а показує любов і повагу до тих, хто спокушається гордістю і хтивістю. Ісус навчав, що «кожний, хто погляне на жінку, щоби пожадати її, той уже вчинив перелюб з нею у своєму серці» (Матв. 5:28). Незважаючи на суспільний тиск, християнин буде прагнути жити безкорисливим життям, як пише апостол Павло в Римл. 14:13: «Так що вже не осуджуймо один одного, але радше судімо про те, щоб не ставити братові перешкоди чи спокуси». Коли ми слідкуємо за своїм зовнішнім виглядом, ми захищаємо себе і разом з тим не стаємо спокусою для ближніх.

Принципи скромності повинні оберігати нас, але в той же час не має бути іншої крайності. Еллен Уайт мудро радить: «Християнам не слід привертати до себе загальну увагу дивним одягом, що відрізняється від одягу інших людей... Якщо у світі з'явиться скромний, зручний і здоровий одяг, який узгоджується з біблійними принципами, то наше ставлення до Бога і до світу не зміниться, коли й ми перейдемо на цей стиль одягу» (Рев'ю енд Геральд, 30 січня 1900 р.). Немає нічого поганого в слідуванні зручному стилю одягу доти, доки він відображає біблійні принципи скромності.

При виборі одягу подумайте, як це вплине на ваше свідчення іншим. Запитайте себе: «Чи одягаюся я, намагаючись відповідати сучасній моді? Чи прагну привернути увагу до себе? Чи суперечитиме цей одяг моєму свідченню, змушуючи людей звертати на мене увагу?» У питанні одягу, як і у всіх інших сферах нашого життя, ми повинні звертатися до Слова Божого як до нашого путівника.

Зовнішня і внутрішня прикраса

Апостол Павло закликає відмовитися від прикрас. Він радить у 1 Тим. 2:9, 10: «Так само й жінки хай одягаються скромно, із соромливістю та розсудливістю, хай прикрашають себе не заплітанням волосся, не золотом, не перлами,

не коштовним вбранням, а добрими ділами, як це й належить жінкам, котрі присвятили себе побожності». Перед тим як обговорити те, про що йдеться в цьому уривку щодо ювелірних прикрас, зазначимо таке:

- Наведений тут принцип скромності, даний жінкам, також стосується і чоловіків.
- Заборонене тут «заплітання волосся» – це не просто заплітання коси, а ретельно розроблений стиль, по-кликаний привернути увагу.
- Функціональні елементи, такі як годинник і затискачі для краватки, не забороняються, якщо надмірно не прикрашені.

У цьому біблійному вірші йдеться про заборону носити ювелірні прикраси. Ми повинні одягатися скромно. Золото і перли, а також інші прикраси порушують принцип скромності, привертаючи непотрібну увагу. Павло каже, що носіння ювелірних виробів не «належить жінкам, котрі присвятили себе побожності», проте варто прикрашати себе «добрими ділами». Біблія підкреслює важливий контраст між штучним і справжнім, між зовнішнім виглядом і характером.

Апостол Петро також виступає проти складних зачісок, демонстрації ювелірних виробів і дорогого одягу. Замість цього він закликає, щоб нашою прикрасою була «прихована сердечна людина, у нетлінності лагідного і мовчазного духа, що є дорогоцінним перед Богом» (1 Петра 3:4). У той час як ювелірні вироби розглядаються в очах світу як коштовності, скромність і смиренність є «дорогоцінними перед Богом». Ми знову бачимо контраст між зовнішньою прикрасою, яка приносить славу людському «я», і внутрішньою прикрасою, яка віддає славу Богу.

Послідовні настанови Павла й Петра ілюструються у видіннях, даних апостолові Івану в Об'явленні. Там зображені дві жінки, кожна з яких представляє церкву. Перша в

Об'явл. 12 представляє Божу Церкву. Поява цієї жінки вражає, адже вона зодягнена в природне світло «сонця», «місяця» і «зірок» (Об'явл. 12:1).

Ці символи представляють славу й характер Христа, відображений у Його істинній Церкві. Однак у її вбранні були відсутні будь-які штучні прикраси. Інша жінка з книги Об'явлення – це блудниця, описана в 17-му розділі. Вона уособлює невірну церкву і є повною протилежністю істинної Церкви. Вона «прикрашена золотом, і коштовним камінням, і перлами» (Об'явл. 17:4), але не має у своєму розпорядженні природних прикрас Небес. У неї немає христоподібного характеру, тому вона здобуває прихильність світу, використовуючи штучні засоби. Чесна жінка одягнена в славу й характер Бога, а не в коштовності, блудниця ж одягнена в коштовності й позбавлена Божої слави. Яку з жінок ми повинні наслідувати?

Одна відволікає увагу від Бога та прославляє себе, у той час як інша відкидає себе, щоб віддати хвалу Богові. «Самозречення в питаннях одягу є частиною нашого християнського обов'язку. Одягатися просто, відмовитися від ювелірних виробів і різних прикрас – це узгоджується з нашою вірою» (Євангелізм, с. 269).

Обручка

Часто запитують, чи є доречним носіння обручки. Коментуючи це, «Церковне керівництво адвентистів сьомого дня» констатує: «У деяких країнах і культурах звичай носити обручку вважається вкрай необхідним, ставши у свідомості людей критерієм чесноти, тому вона не розглядається як прикраса. За таких обставин ми не засуджуємо цю практику». Різниця між обручкою й більшістю інших ювелірних виробів полягає в тому, що обручка може вважатися вкрай важливою, що робить її функціональною, а не декоративною. Чи правильно це в тій чи іншій культурі – це питання, яке Церква залишила на совісті кожної людини, совісті,

якою керує Біблія і поради Духа пророцтва (див. Е. Уайт. Свідчення для проповідників, с. 180).

Багато адвентистів не носить обручок, однак є ті, які «не розглядають її як прикрасу». Таким чином, якщо ви носите обручку, то вона повинна бути скромною і простою, а не прикрашеною дорогоцінним камінням.

Дорогоцінні прикраси в Старому Завіті

Божі діти носили прикраси в часи Старого Завіту. Однак ми повинні бути обережними, щоб, читаючи опис біблійних героїв, не шукати для себе керівництва до дії. Приклади Старого Завіту треба зрозуміти у світлі Божого відкриття.

Бог не залишив нас без прикладів зі Старого Завіту, які висловлюють Його волю щодо зовнішніх прикрас. Наприклад, коли Яків досліджував своє серце перед зустріччю з братом Ісавом, він наказав своїй родині позбутися як ідолів, так і дорогоцінних прикрас: «І вони віддали Якову всіх чужинних богів, що були в їх руках, і сережки, що в їхніх ушах, а Яків сховав їх під дубом, що перед Сихемом» (Бут. 35:4). Через багато років, коли діти Ізраїлю дізналися, що Бог не може перебувати серед них через їхній непослух, вони покалися і «поздіймали... свої оздоби під горою Хорив» (Вих. 33:6). Хоча Ізраїль у результаті повернувся до практики навколишніх народів, Бог відкрив Свою волю про те, як слід сприймати дорогоцінні прикраси, і згодом знову підтвердив її ясним вченням Нового Завіту.

Коли досвідчені заблукали

«Ідолопоклонство в одязі – це моральна хвороба, її не можна брати з собою в нове життя. У більшості випадків підпорядкування євангельським умовам вимагає рішучої зміни в одязі» (Євангелізм, с. 312). Новохрещені адвентисти сьомого дня змінили свій підхід до одягу, щоб жити в гармонії з Божим Словом. Однак, ставши частиною Церкви, вони дивуються, побачивши давніх членів Церкви, які не

ставляться серйозно до біблійного вчення про скромність і прикраси. Ми не повинні розчаровуватися і виправдовуватися, самі повертаючись до світської моди тільки тому, що бачимо відсутність посвячення серед досвідчених віруючих.

Еллен Уайт розповідає історію про жінку, яка вела світське життя, перш ніж прийняти Христа і стати членом Церкви. Під час відвідування адвентистської установи ця жінка була розчарована, побачивши на співробітниках дорогоцінні прикраси. Еллен Уайт пише: «Пані Д., що займає досить високу посаду в цьому закладі, якось відвідала сестру Н., і та, вийнявши з валізи золоте намисто і ланцюжок, сказала, що хоче продати ці коштовності заради поповнення скарбниці Господа. Пані Д. запитала її: "Навіщо їх продавати? На вашому місці я б їх носила". "Як же так? – здивувалася сестра Н. – Коли я прийняла істину, мені сказали, що від цього потрібно відмовитися, адже носіння коштовностей суперечить Слову Божому". І вона процитувала слова апостолів Павла і Петра: "Так само й жінки хай одягаються скромно, із соромливістю та розсудливістю, хай прикрашають себе не заплітанням волосся, не золотом, не перлами, не коштовним вбранням, а добрими ділами, як це й належить жінкам, котрі присвятили себе побожності". "Нехай окрасою для них буде не зовнішнє, не заплітання волосся та навішування золота чи прикрашання одягу, а прихована сердечна людина, у нетлінності лагідного і мовчазного духа, що є дорогоцінним перед Богом".

У відповідь пані Д. показала золоту обручку, подаровану їй невіруючим, і сказала, що не вважає гідним осуду носити таку прикрасу. "Ми не настільки педантичні, як раніше, – пояснила вона. – Наші люди були надто прискіпливі до одягу. Дами в цьому закладі носять золоті годинники й золоті ланцюжки і одягаються так само, як інші люди. Ми не

вважаємо за потрібне виділятися своїм одягом, оскільки це знизило б наш авторитет "».

Відповідь Еллен Уайт пані Д. з її буденним ставленням до Слова Божого є досить повчальним: «Давайте запитаємо себе: чи відповідає все вищесказане вченню Христа? Ми повинні слідувати Слову Божому чи звичаям світу? Наша сестра Н. вирішила, що надійніше буде дотримуватися біблійного критерію. Чи залишаться пані Д. і всі, хто дотримується аналогічної думки, задоволені результатами свого впливу в той день, коли кожен отримає згідно з його ділами?»

Слово Боже говорить ясно і недвозначно. Його вчення неможливо зрозуміти неправильно. То чи залишимося ми покірні вченню в тому вигляді, у якому Бог дав його нам, чи ж будемо намагатися визначити, наскільки можна відхилитися від вимог Слова і при цьому бути спасеним? Чи приймуть Божественне світло і чи підуть за ним люди, пов'язані з діяльністю наших установ, щоб мати здатність передавати його людям, які все ще перебувають у темряві?

Слідування за світом є гріхом, який послаблює духовність нашого народу і серйозно знижує ефективність його роботи. Марно проголошувати вістку застереження світу, відкидаючи її в своєму повсякденному житті» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 270-272).

Милість до інших

Ми повинні бути обережними, щоб не засуджувати інших через їхній зовнішній вигляд. Багатьом щирим людям не повною мірою відома Божа воля в питаннях одягу, а може, вони все ще намагаються її зрозуміти. Інші можуть сумніватися в глибших питаннях, про які ми не обізнані повною мірою. У наших особистих рішеннях ми повинні бути обережними й розважливими, а до інших нам слід бути терплячими і сповненими милості.

Еллен Уайт мудро навчала: «Багато братів намагається змінити поведінку ближніх, спрямувавши критику на розпусні, на їхню думку, звички. Вони йдуть до тих, хто, як їм здається, помиляється, і вказують їм на їхні недоліки. Вони кажуть: "Ти одягаєшся не так, як потрібно". Вони намагаються зірвати з людини прикраси і все, що їм здається хибним, але не прагнуть при цьому утвердити їхній розум в істині. Ті, хто бажає змінювати інших, повинні показати їм привабливість Христа, говорити про Його любов і співчуття, вказувати на Його приклад і жертву, відкривати їм Його Дух; і при цьому зовсім не слід торкатися питання одягу. Немає необхідності робити одяг ключовим питанням вашої релігії. Є щось значно важливіше. Говоріть про Христа, і коли серце людини звернеться до істини, усе, що не відповідає в ньому Слову Божому, відпаде само собою» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 272).

Практичне застосування

Адвентисти сьомого дня, звичайно, не були єдиними, хто відстоював ясне вчення Святого Письма щодо скромності. Багато протестантських церков вірило і навчало істини Слова Божого щодо одягу та ювелірних виробів, перш ніж опинилися під впливом і тиском культури. Чудовими проповідниками серед них були Джон Уеслі – один із засновників методизму, Чарльз Сперджен – «король проповідників» і пресвітеріанський служитель, Чарльз Фінней – один із лідерів великого релігійного пробудження в США.

Для учня, однак, Ісус є головним прикладом. Коли кидали жереб про Його одяг, солдати біля підніжжя хреста не знайшли золотого ланцюжка або інших ювелірних виробів. У Нього був тільки одяг. Без сумніву, Ісус уникав носіння ювелірних виробів, тому що Він не хотів, щоб щось відволікало увагу від краси та простоти Його характеру. Як сказано в Біблії: «Не мав Він принади й не мав пишноти... та краси не було, щоб Його пожадати!» (Ісаї 53:2).

Адвентисти сьомого дня не носять ювелірних прикрас тому, що наша мета полягає в прагненні бути схожими на Ісуса, на Того, Хто лагідний і покірний серцем. Він запрошує нас: «Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28). Ми покликані відкласти в бік бажання отримати схвалення світу і шукати спокій, безпеку та прийняття в Христі.

Цього тижня просіть Бога допомогти дізнатися: прославляє ваш зовнішній вигляд Його чи ганьбить. Коли ви намагаєтеся бути вірними в усіх сферах життя, Бог обіцяє дати силу для перемоги і мир, який перевершує всяке розуміння.

РОЗДІЛ 20. ЧИСТІ СЕРЦЕМ

Ми, адвентисти сьомого дня, з нетерпінням очікуємо зустрічі з Господом лицем до лица. Сам Ісус обіцяв: «Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать» (Матв. 5:8). Ці слова додають впевненості всім, хто готує своє серце до Приходу Ісуса. Текст Євр. 12:14 також закликає нас: «Майте мир з усіма і святість, без яких ніхто не побачить Господа». Знаючи, що будь-який гріх одного дня буде знищений, апостол Петро запитує: «Коли все це таким чином буде знищене, то якими треба бути у святому житті й у побожності вам, котрі чекаєте й прагнете приходу Божого дня, під час якого небо, охоплене полум'ям, зникне, а розжарені стихії розплавляться?» (2 Петра 3:11, 12)

Ми покликані до чистоти серця і життя, оскільки готуємося до швидкого Приходу нашого Спасителя. Проте ми живемо в грішному світі, оточені аморальністю і розбещенням. Навіть те, що здається чистим, часто затьмарене лицемірством, корисливими мотивами, гордістю та прагненням до людської похвали. Біблія відкриває основну причину цієї гріховності й розбещення, коли говорить: «Людське серце найлукавіше над все та невігойне, хто пізнає його?» (Єрем. 17:9).

Проблема нашого серця

Слова Єремії про те, що наше серце «невігойне», нагадують нам, що егоїзм і гордість стали долею людства, починаючи з падіння Адама та Єви. Тяжіння до гріха і зла згадується в Біблії як «пожадання тіла», «тілесні задуми», «тілесні вчинки» і «стара людина» (Гал. 5:16; Римл. 8:6, 7, 13; Колос. 3:9).

Зіпсутість нашого гріховного серця настільки велика, що апостол Павло говорить: «Адже знаю, що не живе в

мені, тобто в моєму тілі, добро» (Римл. 7:18). Без Бога людина не може бути праведною. «І стали всі ми, як нечистий, а вся праведність наша немов поплямована місячним одіж, і в'янемо всі ми, мов листя, а наша провина, як вітер, несе нас» (Ісаї 64:6). Наша природа настільки вороже налаштована до Бога, що її неможливо вилікувати своїми силами. Павло пише: «Оскільки тілесні задуми – ворожнеча проти Бога, тому що вони не коряться Божому Законові, та й не можуть. І ті, хто живе по-тілесному, догодити Богові не можуть» (Римл. 8:7, 8).

Нове серце

Чи може тілесний розум, з яким ми народжені, перебувати в гармонії з Богом? Лише Бог може дати нам надію, що ми будемо перебувати серед чистих серцем, які одного чудового дня побачать Його лицем до лица. Цар Давид, людина з гріховною природою, що властива всьому людству, говорив: «Серце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови» (Псал. 51:12).

Ця відчайдушна молитва – «серце чисте створи мені» – є нашою єдиною надією знайти чистоту, яку ми шукаємо. Народившись із гріховною природою, ми безпорадні, живучи без Бога (Ефес. 2:1-3). Ми повинні пережити перетворення, але не можемо змінити самі себе, нам потрібний Спаситель. Ісус пропонує жити в наших серцях Своїм Духом, що робить нас «учасниками Божественної природи, уникнувши морального розтління, яке є у світі» (2 Петра 1:4). Тільки таким чином ми можемо опинитися серед чистих серцем. Ісус ясно говорить: «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства!» (Івана 3:3).

Прохання до Бога дарувати нам чисте серце – це лише перший крок на шляху перетворення. Ми також повинні досліджувати Біблію і вірити Божим обітницям. «Бо відроджені ви не з тлінного насіння, а з нетлінного, – живим Божим Словом, що перебуває [вічно]» (1 Петра 1:23).

Коли Дух Божий закарбовує Слово в нашому розумі, з'являється бажання ще більше пізнавати Бога. Біблія і духовні теми перестають бути нудними. Любов Ісуса, явлена на Голгофському хресті, План спасіння, запропонований як дар, стають головними темами для роздумів.

Дві природи

Апостол Павло говорить: «Отже, хто в Христі, той нове творіння; давнє минуло, – ось постало [все] нове!» (2 Кор. 5:17). Книга «Дорога до Христа» описує цю разючу зміну: «Ті, хто став новим творінням у Христі Ісусі... не будуть більше поступатися колишній хтивості, але вірою в Сина Божого йтимуть Його слідами, відтворюючи Божий характер і очищаючи себе, щоб бути чистими, як і Він. Їм буде подобатися те, що вони колись ненавиділи, а те, що колись любили, – зненавидять» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 58)

Хоч народження згори включає в себе формування нового творіння у Христі, важливо усвідомити, що існують дві природи, які борються за панування в серці: «Бо тіло бажає протилежного духові, а дух – протилежного тілу: вони протидіють одне одному, щоб ви не чинили того, чого бажаєте» (Гал. 5:17). Хоч любов до Ісуса і бажання чистоти народяться в серці завдяки Божій силі, колишня гріхозна природа (тіло) буде продовжувати боротьбу, поки не прийде Ісус.

Налаштуйте свій розум

Як нам здобути перемогу над тілом, щоб зберегти і примножити любов до Бога і Його Слова? Біблія говорить: «Кажу: живіть духом, і не чинитимете пожадань тіла» (Гал. 5:16). «Тому що ті, котрі за тілом, думають про тілесне, а ті, які за Духом, – про духовне. Адже тілесні задуми – то смерть, а задуми Духа – то життя і мир» (Римл. 8:5, 6). «Думайте про горішнє, – не про земне» (Кол. 3:2).

Святе Письмо навчає, що потрібно зосереджуватися на небесних цінностях, а не на земних. Коли ми читаємо, дивимося, слухаємо і розмірковуємо про духовні речі, тоді «тілесні пожадливісті, які воюють проти душі» (1 Петра 2:11), втрачають свою силу, і ми перемагаємо спокусу. Ось чому так важливо, щоб ми оточили себе духовним впливом.

Соломон пише: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Прип. 4:23). Недостатньо просто отримати нове серце завдяки відношенням з Ісусом. Ми повинні ретельно «стерегти» наші серця, щоб диявол не пробудив гріховних пристрастей тілесної природи. Тому апостол радить: «Наостанку, брати: те, що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, – коли яка чеснота або коли яка похвала, – про це роздумуйте» (Филп. 4:8).

Дивлячись на Христа

Еллен Уайт писала: «Розум людини не відразу деградує від чистоти і святості до порочності, розбещеності та злочинності. Необхідний час, щоб надати людині Божественну подобу або перетворити тих, хто створений за образом Божим, на подобу сатани. Ми змінюємося через споглядання» (Християнська родина, с. 330) Ці слова показують, що споглядання гріховної поведінки змушує нас стати байдужими до такої поведінки в нашому житті (Матв. 6:22, 23; 2 Кор. 3:18).

Замість того щоб насичувати душу духовною їжею, яка очищає серце, багато людей зміцнює гріховну природу тим, що вони бачать в кіно і по телебаченню. У той час як самі по собі ЗМІ не є злом, однак християни повинні утримуватися від споглядання будь-яких розваг, які прославляють насильство або гріх, сприяють безбожній поведінці, провокують заздрість або хтивість, використовують ненормативну лексику або будь-яким іншим способом безчестять Бога.

«Ніщо в нашій країні не справляє такого сильного впливу, що призводить до порочної уяви, позбавляє релігійних почуттів і відбиває охоту до спокійних задовolenь і тверезих реальностей життя, як театральні видовища. Потяг до них посилюється в міру того, як людина дозволяє собі відвідувати театр, подібно до того, як і потяг до п'яних напоїв з'являється тоді, коли людина вживає їх» (Християнська родина, с. 516). Не тільки зміст, а й емоційне збудження, яке провокують програми і фільми, зменшує наш інтерес до Біблії. Театральні вистави можуть стати настільки захопливими, що ми почнемо втрачати інтерес до важливіших речей.

На відміну від інтелектуальної сили, яку ми отримуємо від читання Біблії або проведення часу в розмові з іншими, перегляд телевізора часто призводить до майже гіпнотичного стану «байдикування». Активність в лобній долі мозку, що відповідає за духовні цінності й моральні судження, помітно знижується при перегляді телевізора й кінофільмів. Ця розвага змушує нас перестати думати.

Сьогодні, як ніколи раніше, ми повинні вжити заходів проти духовного сну, який часом долає нас, і не дозволяти безбожним розвагам формувати наше мислення. «Тож не спімо, як інші, а пильнуймо та будьмо тверезі!» (1 Сол. 5:6).

Спійманий у пастку всесвітньої мережі

Раніше в людей не було легкого доступу до багатьох негативних речей. Але з появою Інтернету все змінилося. Сьогодні більшість людей витрачає в середньому п'ять годин або більше, користуючись Інтернетом щодня. Соціальні мережі, розваги, блоги і незліченні веб-сайти поглинають наш час і прихильність. Тепер ми маємо необмежений доступ до будь-якого зла. Тисячі людей захоплені порнографією, соціальні мережі сприяють розпалюванню ворожнечі між націями.

Християни, котрі хочуть бути готовими до Приходу Ісуса, повинні серйозно поставитися до шкідливого впливу Інтернету на них самих і їхні сім'ї. Як і всі засоби масової інформації, Інтернет може бути благословенням. Соціальні мережі можуть бути корисною формою спілкування та справляти позитивний вплив на інших. Інтернет також містить багато позитивних освітніх і духовних статей, відеозаписів і веб-сайтів. Та щоб отримати користь без негативного впливу, потрібна пильна увага. Ось кілька ідей:

- Обмежте час перебування в Інтернеті для вас і вашої родини, а також час користування іншими електронними пристроями.
- Використовуйте програмне забезпечення, що фільтрує вміст веб-сайту і відмовляє в доступі до певних видів сайтів.
- Дайте обіцянку Богу не поставити перед вашими очима нічого нечестивого (Псал. 101:3; Йова 31:1).
- Лягайте спати рано, щоб вранці ви мали змогу приділити час для особистого спілкування з Богом.

Чарівність фантазії

У Біблії сказано: «Мій народе, – кожного часу надійтеся на Нього, серце своє перед Ним виливайте, Бог для нас – пристановище!» (Псал. 62:9). Замість звернення до Ісуса як до нашого джерела надії, багато християн звертаються до вигадок і фантазій. Через відеоігри, соціальні мережі й фантастичні романи багато хто шукає альтернативної реальності, а не прагне задовольнятися своїм життям і бути в ньому успішними. Диявол використовує цю слабкість, щоб тримати народ Божий далеко від практичних життєвих обов'язків і від поширення Євангелія у світі. Дорогоцінні моменти, навіть дні, тижні, місяці й роки, витрачаються надаремно, коли ми зосереджуємо свою увагу на віртуальному світі.

Християни повинні пильнувати та бути тверезими (1 Петра 1:13), уникати всього, що може викликати невдоволення реальними обставинами життя. Помолимося разом із псалмистом: «Відверни мої очі, щоб марноти не бачили, – на дорозі Своїй оживи Ти мене!» (Псал. 119:37).

Прославлення Господа

Біблія закликає християн: «Наповнюйтеся Духом, повчаючи самих себе псалмами, урочистими та духовними піснями, співаючи і прославляючи у ваших серцях Господа» (Ефес. 5:18, 19). Наш Бог радіє музиці (Соф. 3:17), і Він дав нам цей благословенний дар, щоб прикрасити наше життя. Проте диявол знає, як можна спотворити гарне нам на шкоду. «Музика є благословенням, якщо вона служить добрим цілям, але найчастіше вона стає найпотужнішою зброєю сатани, за допомогою якої він ловить душі» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 1, с. 505).

Сучасна музика часто справляє на слухачів негативний вплив, знижуючи їхню здатність мислити. Хоч деякі недооцінюють її вплив, але навіть суспільство визнало зв'язок між такою музикою й аморальним способом життя. «Секс, наркотики, рок-н-рол» – ця фраза характеризувала ціле покоління.

Багато хто сприймає будь-які музичні жанри, приділяючи головну увагу текстам пісень, однак у книзі «Християнська родина» показаний негативний вплив деяких музичних стилів. Еллен Уайт пише: «Я непокоюся, коли бачу легкодушних молодих чоловіків і жінок, котрі стверджують, що вірять в істину. На мою думку, Богові немає місця в їхніх душах. Їхні голови забиті нісенітницями. Їхні розмови – лише порожні, безглузді балачки. У них добре розвинутий музичний слух, і сатана знає, на що можна вплинути, аби зворушити, зачарувати й заповонити свідомість настільки, щоб Христос став для них байдужим. Душі таких людей позбавлені духовного прагнення до Божественно-

го знання, до зростання в благодаті» (Християнська родина, с. 407).

Сатана діє через аморальні тексти пісень, через ритми, через гучність, що призводить людину до несамовитості. Це нездорове збудження часто веде до того, що приділяється менше часу й уваги духовним речам, таким як молитва і дослідження Біблії. Християнам треба вибирати музику, що не послаблює духовних прагнень душі. Ми не повинні також слухати музику з текстами, що своєю аморальністю або якимось іншим чином ганьблять Бога. Гарна музика буде гармонійною, вона приведе нас до ближчих відносин з нашим Спасителем.

Не любіть світу

Апостол Іван попереджає: «Не любіть світу, ні того, що у світі: коли хто любить світ, у тому немає любові Отця. Адже все, що у світі, це: пожадливість тіла, пожадливість очей і життєва гордість; це не від Отця, а від світу. Промінає і світ, і його пожадання, а той, хто виконує Божу волю, – залишається вічно» (1 Івана 2:15-17).

Диявол завжди працює, щоб привернути нашу увагу до цінностей цього світу. Він хоче, щоб ми були серед тих, хто називає себе християнами, але хто в серці «більше любить розкоші, ніж Бога» (2 Тим. 3:4).

Для багатьох християн матеріалізм є ідолом, який відвертає серце від Бога. Люди прагнуть володіти багатством, слідують за модою, завжди хочуть купувати різні новинки. Для інших богом став спорт. Вони стежать за кожною газетною статтею і більше піклуються про репутацію улюбленої команди або окремого гравця, аніж про Біблію або спасіння загубленого. Яким би не був ідол, ми повинні відкинути його заради Ісуса Христа і присвятити Господу наше серце.

Усі християни повинні регулярно аналізувати свій духовний стан: «Хто панує у нашому серці та думках? Хто

спрямовує наші прагнення? Про кого ми любимо говорити? Кому належать наші палкі почуття і найкращі сили? Якщо ми належимо Христові, то найбільшою насолодою для нас будуть думки про Нього. Ми віддаємо Йому себе і все, чим володіємо. Ми прагнемо відтворювати Його образ, сповнюватися Його Духом, чинити Його волю і догоджати Йому в усьому» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с.58).

Практичне застосування

У книзі Дії святих апостолів ідеться про віруючих в Ефесі, які після навернення принесли свої магічні книги та «спалили в усіх на очах» (Дії 19:19). «Отак, завдяки Господній силі, Слово зростало і міцніло» (Дії 19:20).

Для того щоб слово Господнє росло змінювало наше життя, ми теж повинні «спалити» наші «магічні книги». На цьому тижні подумайте, що необхідно видалити з вашого життя. Це не тільки гріховні звички або справи, які занеочишують серце, а й те, що за своєю природою може і не бути злим, однак відволікає наші сили і почуття від Бога. Це можуть бути фільми або музика, які ганьблять Господа, Інтернет або спорт, які займають ваш час, послаблюють ваше прагнення до духовних речей, усе те, що зміцнює вашу тілесну природу більше, ніж допомагає підтримувати чистоту і простоту серця.

Після усунення всіх ідолів, існуючих у вашому серці, розгляньте, які позитивні речі можуть зайняти їхнє місце. Регулярно відвідуйте молитовні зібрання й інші церковні заходи, організуйте в себе вдома Малу групу з вивчення Біблії. Виконуйте регулярні фізичні вправи і намагайтеся залишатися активними. Проводьте більше часу зі своєю сім'єю. Якщо вам потрібні ідеї, щоб замінити світські розваги здоровим відпочинком, поговоріть з вашим наставником або пастором.

Наступна порада є безцінним керівництвом для кожного віруючого: «Справжній християнин не побажає піти в таке

місце розваг чи брати участь у таких утіхах, на які не зможе просити Божого благословення» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 515).

Пам'ятайте, що чисті серцем одного чудового дня побачать Бога. Моліться з Давидом: «Серце чисте створи мені», а потім просіть у Бога сили, щоб зберегти своє серце чистим.

РОЗДІЛ 21. ЛЮБОВ У ДОМІ

Одна з найважливіших істин Святого Письма – «Бог є любов» (1 Івана 4:8, 16). Безкорислива любов є не тільки рисою Його характеру, але й підвалиною Всесвіту. Бог створив усе, керуючись безкорисливими мотивами.

Коли гріх увійшов у наш світ, усе змінилося. Кожен з нас успадкував егоїстичну природу Адама і Єви, яка бореться проти Божого плану для Його творіння. Тільки завдяки надії на спасіння ми можемо стати «учасниками Божественної природи» (2 Петра 1:4). Відроджений християнин, хоч і живе на Землі, може відчувати любов Неба, коли Христос перебуває в серці. І коли кожен член сім'ї докладає зусиль, щоб бути схожим на Ісуса, дім може бути передвістям Небес. Він може відображати величну істину – Бог є любов.

Вибір супутника життя

Дуже важливо, щоб молоді чоловіки й жінки були обережними при виборі супутника життя, оскільки від цього залежить якість сімейних відносин. Дім може бути найщасливішим місцем на Землі, коли чоловік і дружина вірні Богу і одне одному. Апостол Павло мудро радить: «Не впрягайтеся разом з невірними в чуже ярмо» (2 Кор. 6:14). Підкоряючись Біблії, адвентистам сьомого дня слід укладати шлюб лише з членами Церкви АСД – з тими, хто поділяє їхні вірування й переконання.

Однак слід пам'ятати, що не просто конфесійна приналежність робить дім щасливим, а Дух Божий, що панує в серцях чоловіка та дружини. Ті, хто має намір створити сім'ю, повинні ставити такі запитання: «Чи буде мій майбутній чоловік регулярно молитися і читати Біблію? Чи відвідує він щотижня богослужіння й церковні заходи? Чи любить він говорити про Господа, чи є в нього особисті відносини з Ним? Чи є він сум-

лінним у виконанні біблійних постанов щодо суботи, християнського способу життя та служіння?».

Також слід подумати про те, наскільки майбутній супутник життя єдиний з вами в принципах, життєвих цілях і планах на майбутнє, а також чи майбутній чоловік є відповідальним і фінансово стабільним?

Ті, хто вважає такий серйозний підхід до створення сім'ї зайвим, часто матимуть проблеми після укладання шлюбу. Такий союз швидше призведе до духовного занепаду того, хто був вірним Богу, ніж покращить духовний стан менш посвяченої половинки. Відмінності в цінностях і цілях також можуть призвести до того, що кожен з подружжя буде жити своїм життям і довіряти однодумцям і друзям більше, ніж чоловікові чи дружині; також можуть виникнути суперечки за право прийняття важливих рішень. Усі ці труднощі тільки збільшаться, коли справа буде стосуватися виховання дітей.

Оскільки романтичні стосунки можуть засліпити навіть найвірніших християн, мудро завчасно шукати поради від батьків, пасторів і духовних наставників, сприймати їх настанови дуже серйозно. Вибір супутника життя, безсумнівно, є одним з найважливіших рішень, які ми будь-коли приймаємо.

Святість шлюбу

Шлюб – це не просто факт, визнаний державою або священнослужителем. Коли чоловік і жінка стають чоловіком і дружиною, їх «парує Бог» (Матв. 19:6). Шлюб є інститутом, створеним Богом, союзом двох люблячих людей – одного чоловіка і однієї жінки, який повинен тривати решту їхнього життя. Спроби визначити шлюб як щось інше суперечать ясному свідченню Біблії.

Проте наш світ змінюється. Багато людей бореться з різними спокусами: одностатевими відносинами, порнографією, розпустою й іншими нечистими думками та діями. Ми ніколи не повинні засуджувати тих, кого перемогли ці спокуси. Нам потрібно запропонувати їм співчуття і допомогу. Ми може-

мо бути турботливими друзями тих, хто відчуває самотність, збентеження або провину через нечисті бажання або минулі моральні падіння. Ми можемо рекомендувати кожній душі звернутися до співчутливого та всемогутнього Спасителя.

У сфері інтимних стосунків ми не повинні вважати, що можна просто запропонувати молитву, і нечисті бажання негайно зникнуть. Найчастіше необхідне навіть професійне консультування, щоб звільнитися від глибоко вкорінених дій і способу мислення. Проте з Божою допомогою, з наполегливою молитвою і певними зусиллями ми можемо здобути перемогу над будь-якою спокусою, у тому числі й над сексуальними гріхами, які занечищують розум і часто руйнують сім'ї.

Краще чи гірше?

У шлюбі обидві сторони повинні проявляти любов, коли сім'я стикається з проблемами і турботами, з несподіваними трагедіями або спокусами. Тому важливо, щоб чоловік і дружина прагнули до духовної близькості, відкритого спілкування, намагалися підтримувати романтику в шлюбних стосунках. Слідуючи цим шляхом, вони в результаті отримають міцний шлюб і зможуть успішно подолати бурі життя.

Навіть шлюби, засновані на біблійних принципах, де чоловік і дружина вірні одне одному, не застраховані від труднощів. Для багатьох пар періодичне відвідування семінарів, присвячених питанням зміцнення шлюбу, або читання відповідної літератури може бути корисним у вирішенні дрібних проблем, перш ніж вони стануть серйознішими. Маючи любляче й безкорисливе серце, легше впоратися з труднощами.

Проте щороку тисячі шлюбів закінчуються розлученнями. Отже, чи прийде час, коли розлучення буде допустимим? Ісус дає нам відповідь: «Мойсей через вашу жорстокість дозволив вам розлучатися з вашими дружинами, але спочатку так не було. Кажу ж вам, що кожен, хто розлучається зі своєю дружиною, – за винятком випадку, спричиненого розпустою, – і

одружується з іншою, чинить перелюб, [і хто одружується з розлученою, чинить перелюб]» (Матв. 19:8, 9).

Для жертви перелюбу не потрібно обов'язково розлучатися з чоловіком, але цей гріх є тим випадком, коли Ісус дозволяє невинному з подружжя розлучатися і вступати в повторний шлюб. Інші причини розлучення, такі як емоційне насильство, нехтування, обман або фінансові невдачі, біблійно не обґрунтовані. Для християн шлюб є заповітом на все життя в щасті або горі, в багатстві або бідності, в хворобі та здоров'ї. Те, що Бог поєднав, ми не повинні розлучати.

У шлюбі, який став небезпечним для дружини або дітей, розлучення часто буває бажаним. Однак важливо працювати над подоланням труднощів, можливо, за допомогою авторитетного консультанта. Не бійтеся звернутися по допомогу, якщо відчуваєте, що ваш шлюб у небезпеці.

«Нехай, незважаючи на труднощі, що виникають, складності й навіть смуток, ні чоловік, ні дружина не приховують думку, що їхній шлюб – помилка і він приносить тільки розчарування... Нехай ваша любов і поблажливість будуть взаємними. Тоді сімейне життя стане не закінченням любові, а буде таким, нібито ваша любов лише почалася. Тепло справжньої дружби, кохання, що зв'язує серця, – це передчуття радощів небесних» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 360).

Закон доброти

Одним з найяскравіших проявів любові є те, що можна назвати законом доброти. Добрі слова, ввічливість, терпіння – це чесноти, які часто практикують лише в громадських місцях, коли вони створюють нам образ хорошої людини. Проте справжній християнин буде чуйним і добрим також у відносинах зі своєю половинкою, дітьми, батьками, братами і сестрами. По-справжньому характер відкривається не тоді, коли ми на роботі, у церкві або школі. Справжні ми тоді, коли знаходимося вдома з сім'єю або наодинці з собою.

Чоловіки, дружини й діти повинні вільно висловлювати свою любов і ніколи не підвищувати голосу в гніві. Вони мають захищати почуття одне одного та проявляти співчуття і терпіння до слабкостей рідних. Необхідно дбати про репутацію членів своєї сім'ї і говорити про них позитивно в присутності інших. Слід обережати святість сімейного кола і не виносити особисті питання на широке обговорення.

«Нехай дружина й чоловік не мають якихось секретів одне від одного і водночас не діляться своїми таємницями з іншими людьми. Серце дружини – своєрідна могила, у якій поховані всі вади її чоловіка, це саме стосується і чоловіка. Ніколи жодна зі сторін не повинна дозволяти собі жартів, які могли б зачепити почуття іншого. Як чоловік, так і дружина не повинні ані жартома, ані заради забави скаржитися один на одного перед сторонніми людьми; часті повторення нерозумного і, на перший погляд, невинного глузування, принесуть для обох неприємності, а інколи й відчуженість. Мені було показано, що навколо кожної сім'ї має знаходитися священний щит» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 177).

Рівні, але різні

Взаємна любов і повага між чоловіком і дружиною – вимога Святого Письма, згідно з якою ні чоловік, ні дружина не показують свою вищість одне над одним. Цю рівність можна розглядати як повернення до історії створення. «Єва була створена з ребра, взятого в Адама; це означає, що вона не могла панувати над ним як голова, однак і не повинна була займати найнижчого положення біля його ніг; вона перебувала поруч з ним, як рівна йому, щоб він любив і захищав її» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 25).

Звичайно, не в усьому чоловіки й жінки однакові. Крім відмінностей у зрості, силі й анатомії, чоловіки та жінки по-різному думають і відчувають. У чоловіка та дружини різні ролі й обов'язки, для виконання яких вони використовують свої природні здібності. Ми повинні пам'ятати, що Бог створив

чоловічу і жіночу статі, незважаючи на зусилля нинішнього покоління розмити межі між ними.

Чоловік і батько

Біблія говорить: «Чоловіки, любіть [своїх] дружин, як Христос полюбив Церкву й віддав Себе за неї» (Ефес. 5:25). Чоловік і батько повинен слідувати за Ісусом як за зразком самовідданої любові та проявляти її до своєї дружини і дітей.

«Батько є центром сім'ї. Він – законодавець, у характері якого виявляються такі позитивні якості, як енергійність, чистота, чесність, терпеливість, мужність, старанність і корисна діяльність» (Е. Уайт. Христинська родина, с. 212). Батько є законодавцем у своїй родині завдяки «мужності» й «позитивним якостям», закладеним у нього при творінні.

«Бог очікує, що члени наших сімей навчатися спілкуватися в роботі й навчанні, на богослужінні та відпочинку, що батько буде священиком дому, батько і мати разом стануть вчителями та друзями своїх дітей» (Е. Уайт. Виховання дітей, с. 535). Зверніть увагу на те, що в той час як батько і мати повинні бути вчителями та друзями, тільки батько має перевагу бути священиком дому. Тому кожен чоловік і батько має відчувати особливу відповідальність молитися за свою дружину і дітей, здійснювати духовне керівництво, показувати приклад у щоденних особистих молитвах і посвяченні, регулярно проводити сімейні богослужіння, дбати про відвідування церкви всією сім'єю і про свідчення людям.

Також важливо для чоловіка й батька проявляти смирення і лагідність до дружини і дітей. Біблія застерігає: «Батьки, не дратуйте ваших дітей, щоб не занепадали духом» (Колос. 3:21). Еллен Уайт радить: «Той факт, що чоловік постійно наголошує, що йому належить становище голови сім'ї, ще не є доказом його чоловічої гідності. Повага до нього не збільшиться, коли він буде посилатися на тексти Писання, аби підтримати свої претензії на авторитет. Вимоги, щоб дружина, матір його дітей, у всьому діяла за його планами, ніби вони є

непогіршеними, аж ніяк не додадуть йому чоловічої гідності. Господь поставив чоловіка головою дружини, щоб він став її захисником. Він є важливою ланкою в сім'ї, що об'єднує її членів, як і Христос є Головою Церкви і Спасителем духовного тіла. Нехай кожний чоловік, котрий запевняє, що любить Бога, уважно дослідить, якими є Божі вимоги щодо його становища. Авторитет Христа виявляє себе в мудрості, доброті та лагідності. Отож, нехай чоловік, використовуючи свою владу, наслідує Христа – Голову Церкви» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 215).

Дружина і мати

Дружину і матір Бог благословив поєднанням внутрішньої сили з ніжністю і співпереживанням. Материнська турбота і метод її виховання дає їй можливість впливати на своїх дітей. «Найніжніші земні узи об'єднують матір і дитину. Життя і приклад матері справляють на дітей більший вплив, ніж життя батька, оскільки їх еднають міцніші почуття та ніжні узи» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 240).

Еллен Уайт постійно говорила про важливість жінок як у родині, так і в Церкві. «Король на своєму престолі виконує не важливішу справу, ніж мати... Можна з упевненістю сказати, що специфічні обов'язки жінки більш священні, більш святі, ніж обов'язки чоловіка.... Вона має усвідомлювати, що рівна чоловікові, щоб бути поруч із ним, залишаючись вірною своєму обов'язку, як він – своєму» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 231). «У житті самовідданих жінок відіб'ється світло лиця Божого і дасть їм таку силу, яка перевершить силу чоловіків. У сім'ях вони зможуть виконати те, чого не в змозі зробити чоловіки: виконати роботу, що стосується внутрішнього життя людей. Вони наблизяться до сердець людей, недоступних для чоловіків. Є потреба в їхній праці» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 9, с. 128).

Крім виконання своїх власних унікальних обов'язків, дружина, згідно з ученням Біблії, покликана підтримувати свого

чоловіка в питаннях керівництва домом. «Дружини, [коріться] своїм чоловікам, як Господу» (Ефес. 5:22; див. також в. 33). Це підпорядкування не є безумовним, але слід коритися, «як Господу». Дружина ніколи не повинна відчувати себе зобов'язаною підкорятися своєму чоловікові, якщо таким чином вона проявить непослух Богу, наразить себе або своїх дітей на небезпеку або буде принижена як особистість.

Тільки Дух Божий може дати можливість чоловікам і дружинам ставитися одне до одного так, як визначено Небом. «Ми повинні мати Духа Божого, інакше згоди в родині не буде ніколи. Дружина, яка має Дух Христа, буде обережною в словах, опановуватиме себе, буде слухняною і водночас почуватиме себе не рабинею, а другом і супутницею свого чоловіка. Якщо чоловік є слугою Божим, він не буде панувати над дружиною, не буде свавільним і надто вимогливим. Тепло домашнього вогнища – плід не лише людських зусиль. Коли в домі перебуває Господній Дух, він стає символом Небес...» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 118).

Спадщина від Господа

Діти, яких Біблія називає «спадщиною Господньою» (Псал. 127:3), є дивовижним даром Божим. Вони приносять у дім життя і радість. Біблія наказує батькам виховувати дітей у «послуху та вченні Господа» (Ефес. 6:4). Показати нашим дітям любов Ісуса і навчити їх виявляти послух Йому – це найголовніше місіонерське служіння. Тому батьки не повинні дозволяти собі нічого, що завадить їм приділяти час і увагу своїм дітям, яким це так необхідно. Це вимагає терпіння, молитов і правильного прикладу для формування христоподібних характеристик наших дітей. Проте Господь обіцяє: «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї» (Прип. 22:6). Це дарує впевненість!

Діти (незалежно від віку) повинні проявляти вдячність до своїх батьків, підкоряючись заповіді: «Шануй свого батька та матір свою» (Вих. 20:12; див. також Ефес. 6:1-3). На жаль,

Біблія говорить, що християни в останні дні будуть «батькам неслухняні» (2 Тим. 3:2). Неповага до батьківського авторитету – ганебна характеристика нашого часу, що неминуче призведе до неповаги до Бога і Його Слова. Наші діти з ранніх років повинні бути навчені не тільки коритися своїм батькам, а й проявляти повагу до вчителів і керівників церкви та шанобливо поводитися з літніми людьми. І батьки, і діти повинні залишатися скромними і шанувати Бога й одне одного.

Практичне застосування

Цей розділ описує ідеал христоцентричної сім'ї. Однак більшість наших сімей уже зіткнулися з невдачами, трагедіями або болем. Величезна кількість людей, наприклад, відчула гіркоту розлучення. У багатьох родинах дітьми нехтували або ображали їх. Деякі молоді люди не знайшли в рідній сім'ї підтримку через свої переконання. Одні батьки прийшли до Христа в пізньому віці й тепер відчувають провину за те, що не виховували своїх дітей в послуху Богові. Інші страждають від почуттям провини, що через їхній негативний приклад діти залишили Церкву. Зверніться до Господа Ісуса, і Він подарує вам співчуття, прощення, покаяння, силу і все, що ще може знадобитися для подальшого життєвого шляху. Коли ми виконуємо волю Божу, майбутнє наповнюється надією.

Істина полягає в тому, що всі християни стикаються зі слабкостями і часом борються зі шкідливими звичками. Однак ви не повинні впадати у відчай. Замість цього виконайте наступне:

1. Поставте Ісуса на перше місце, підкоряючись Богу, навіть якщо ваша сім'я проти (Матв. 10:34-37).

2. Моліться щодня про розвиток свого характеру і спасіння кожного члена вашої родини.

3. Визнайте свої слабкості й не відкладайте позитивні зміни.

4. Прощайте інших і будьте терплячими до їхніх слабкостей.

5. Довіряйте Богу – ніколи не буває занадто пізно, щоб отримати духовне зцілення. Якщо Ісус перебуває у вашому серці, то у вашому домі завжди пануватиме любов.

РОЗДІЛ 6.

ЦИКЛ БЛАГОВІСТЯ

РОЗДІЛ 22. ПОСЛАВ РОБІТНИКІВ

«Вийшов сіяч сіяти своє зерно» (Луки 8:5). «Ниви... вже дозріли до жнив» (Івана 4:35). «Жнива великі, а женців мало» (Матв. 9:37). Це лише деякі з багатьох уривків у Святому Письмі, де Ісус використовував приклади з циклу посіву та жнив, щоб проілюструвати процес підготовки учнів. Оскільки сільськогосподарський цикл включає в себе підготовку ґрунту, посів, вирощування, збирання врожаю та збереження, «цикл благовістя» вимагає еквівалентних фаз, які дуже важливі для справжнього успіху.

Часом християни розчаровуються мізерними, на їхню думку, результатами своїх зусиль, спрямованих на завоювання душ. Проте проблема часто полягає в нездатності усвідомити, що євангелізація є процесом, що включає в себе кілька етапів, кожен з яких вимагає ретельного планування і праці. Якщо хоча б один крок випустити з уваги, це позначиться на результатах.

Підготовка ґрунту

Першим кроком для успішного росту рослини є підготовка ґрунту до прийняття насіння для нового врожаю. Тверді грудки треба розбити, щоб насіння проросло. У притчі про сіяча (Матв. 13:1-23) Ісус навчав, що насіння – це Слово Боже, яке має бути «посаджене» в людському серці. Людське серце необхідно пом'якшити, щоб воно прийняло істини Слова Божого.

Еллен Уайт зазначає: «Як сад повинен бути приготовлений для природного насіння, так і серце – для насіння правди... Ніхто не чекає від цілини, щоб вона відразу давала врожай. Необхідна старання, наполеглива праця: приготувати ґрунт, посіяти насіння і виростити врожай. Так повинно бути і в духовному сіянні» (Християнська родина, с. 145, 146).

У Святому Письмі сказано: для того щоб виконати це, Ісус «ходив, роблячи добро» (Дії 10:38). Він служив потребам інших людей, відкривав їхні серця для духовних істин, які бажав насадити. Наслідуючи Його приклад, ми теж матимемо успіх у досягненні сердець, коли будемо демонструвати справжню любов і турботу, служачи потребам тих, хто відвідує наші громади. Ми можемо налагодити дружні відносини, зміцнити довіру, і коли насіння Слова Божого сіятиметься, воно знайде серця, відкриті для прийняття істини.

Сіяння насіння

Жоден фермер не буде постійно обробляти ґрунт. Підготов-ка ґрунту робиться тільки з метою посіву насіння. Без посіву насіння не буде ніякого врожаю. Апостол Павло нагадує нам: «Втім, хто сіє скупю, той скупю і жатиме, а хто сіє щедру, той щедру і пожне» (2 Кор. 9:6).

Багато християн вміє будувати дружні відносини, але вони не намагаються ділитися з людьми Словом Божим. Коли при-ходить час обговорити питання віри або подарувати духов-ну літературу, ми часто боїмося поставити під загрозу наші дружні відносини і здатися занадто релігійними. Проте як фермер повинен посіяти зерно, якщо він очікує отримати урожай, так і справжній християнин не зазнає невдачі, якщо буде сіяти насіння істини в серцях тих, для кого він працює.

Культивування

Після того як насіння проросло, молода рослина вимагає догляду. Це включає в себе полив, підживлення добривами, прополювання і все, що сприяє здоровому росту рослини. Це, безумовно, забирає багато часу і сили. Підготовка ґрунту і посів насіння може зайняти день або два, а культивування вима-гає тривалих зусиль протягом кількох тижнів або місяців.

Найкращий спосіб допомогти вкоренитися істині в чиємусь серці – регулярно вивчати з цією людиною біблійні уроки. Апостол Петро вмовляв нових віруючих: «Жадайте чистого

духовного молока, щоб на ньому ви зросли для спасіння» (1 Петра 2:2). Таке систематичне вивчення і застосування Слова Божого сприяє духовному зростанню, у результаті чого бур'яни помилок і гріховні звички з коренем вириваються з людського серця. Саме завдяки терплячій праці нова духовна рослина росте до збору врожаю.

Збір урожаю

Урожай – це результат усіх старань і праці фермера. Тільки коли підготовка ґрунту, посів насіння і культивування рослини були правильно виконані, він може очікувати врожаю. І тільки тоді, коли благовісник уважно слідував кожній фазі циклу, він також може очікувати «врожаю», радіючи рішенням людей жити для Христа.

Як дозрілі плоди повинні бути зібрані, так і людину, яка розмірковує про рішення слідувати за Христом, треба запросити до дії. Тому Ісус закликає нас: «Благайте Господаря жнив, щоби послав робітників на Свої жнива» (Матв. 9:38). Спаситель бачив, що потрібно більше співробітників, щоб зібрати врожай!

Еллен Уайт пише про цю духовну потребу: «Багато людей усвідомлює свою гріховність і відчуває потребу в Спасителі, Який прощає гріхи, але вони просто не задоволені своїми прагненнями та цілями. І якщо їхні серця не будуть рішуче взаємодіяти з істиною, якщо вони своєчасно не почують потрібних слів, що спонукають до прийняття рішення під впливом свідчень, уже набутих ними, то ті, які усвідомили свою провину, пройдуть повз, не поєднавши своє життя з Христом... Потрібно спонукати людей до негайного прийняття рішення твердо стати на бік Господа» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 283).

Збереження

Після того як урожай був зібраний, зерно необхідно зберегти, щоб воно могло «давати насіння сівачеві, а хліб їдунові» (Ісаї 55:10). Кожна людина, що прийшла до Христа, має стати

благословенням і підбадьоренням для церкви («хліб їдунові») та працювати для спасіння інших («насіння сівачеві»). Коли цикл благовістя проходить повне коло, він закінчує підготовку учнів, і тепер їм доведеться знайти своїх учнів.

Велике доручення закликає нових віруючих навчитися «зберігати все» (Матв. 28:20), що повелів Христос. Це вимагає систематичного підходу до наставництва тих, хто був нещодавно хрещений, їх інтеграції в церкву і навчання, як працювати для спасіння душ. Коли це відбувається, то цикл триває безперервно, збільшується кількість працівників, які приєднуються до Божої роботи.

«Душа, яку можна придбати для істини, буде знаряддям для придбання інших, і таким чином результати благословення і спасіння зростатимуть» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 121).

Практичне застосування

Символічне використання Ісусом сільськогосподарського циклу навчає нас, що евангелізм – це тривалий процес. Так як і фермер, благовісник повинен терпляче працювати, послідовно виконуючи кожен фазу циклу благовістя, довіряючи Богові та сподіваючись, що Він винагородить його працю рясним врожаєм. «Успіх буде даний пропорційно до ентузіазму та наполегливості, з якою буде просуватися робота» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 262).

Немає найкоротших шляхів, коли мова йде про завоювання душ для Христа. Ми повинні підготувати ґрунт серця, посіяти насіння Слова Божого, культивувати духовний інтерес постійним дослідженням Біблії, спонукати до прийняття рішення слідувати за Христом і підтримувати це рішення за допомогою систематичного учнівства. Ми повинні пам'ятати, що тільки Бог може зрошувати (1 Кор. 3:6). Ніщо не може краще переконати нас у нашій залежності від Бога, ніж робота заради спасіння інших. «З багатьма молитвами ви повинні працювати для душ, бо тільки таким чи-

ном ви можете досягти сердець людей. Не ваша робота, але робота Христа, Який перебуває з вами, впливає на серця» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 341).

Бог хоче використати вас як Свого учня, щоб досягти й урятувати інших людей. І те, наскільки придатними для цього ви себе вважаєте, не має значення. Господь задовольнить будь-яку потребу. «Часто Бог використовує найпростіші засоби, щоб досягти найбільших результатів... Найскромніший працівник, керований Святим Духом, торкнеться невидимих струн душі; ця мелодія досягне всіх куточків Землі та звучатиме у вічності» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 822). Ісус каже: «Жнива великі, а женців мало» (Матв. 9:37). Чи будеш ти Його співпрацівником?

ГЛАВА 23. ПІДГОТОВКА ҐРУНТУ

Кожен фермер знає, що одним із важливих чинників для успішного посіву є придатний ґрунт. Якщо ґрунт не готовий, урожай буде мізерним. Це й підкреслив Ісус у притчі про сіяча: «Ось вийшов сіяч сіяти. І коли сіяв, одне зерно впало при дорозі... Інше впало на кам'янистий ґрунт... Інше впало в терня... А інше впало на добру землю і давало плід: одне в сто, одне в шістдесят, одне в тридцять разів» (Матв. 13:3-8). Урожай отримали тільки з насіння, посадженого в «добру землю».

Як ми дізналися з попереднього розділу, насіння – це Слово Боже, а земля – людське серце (див. Марка 4:14-20). Перед тим як серце буде готове прийняти насіння істини, воно має бути пом'якшене. В епоху, коли люди, як правило, скептично ставляться до релігії, з ними потрібно налагодити відносини, що вселяють довіру, щоб була можливість для подальшого проростання істини. І зробити це потрібно, перш ніж їхні серця будуть відкриті для її прийняття. Найкраще досягти цієї мети завдяки особистому служінню людям.

Метод Христа

«Перед сіячами Слова стоїть важливе завдання: підготувати людські серця до прийняття євангельської вістки. У служінні Слова буває надто багато проповідування і дуже мало живого звернення від серця до серця. Існує велика потреба в особистій праці для душ, які гинуть. Подібно до Христа, ми повинні зі співчуттям підходити до кожної людини індивідуально, прагнучи пробудити в ній цікавість до великих істин вічного життя. Серця людей можуть бути твердими, як утоптана дорога, і зусилля повернути їх до Христа можуть здаватись даремними; але там, де логіка зазнає поразки і переконливі аргументи безсилі, любов Христа, виявлена в особистому служінні, може пом'якшити кам'яне сер-

це, і в ньому закоріниться насіння істини» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 57).

Особисте служіння було улюбленим методом Христа. «Лише метод Христа принесе справжній успіх у проповіді в Божої істини. Перебуваючи серед людей, Спаситель спілкувався з ними, бажаючи їм добра. Він виявляв до них співчуття. Він служив їхнім потребам і завойовував їхню довіру. І тільки після цього Ісус говорив їм: "Іди за Мною"» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 143). Доктор Філіп Саман у своїй книзі «Тільки метод Христа» узагальнює цей вид служіння словами «спілкування», «співчуття», «служіння» та «спасіння».

Спілкування

Ісус не чекав, поки люди прийдуть до Нього, – Він Сам шукав їх. Наш Спаситель проводив з ними час, виявляв інтерес до того, що їх цікавило. «Він шукав їх на вулицях, біля домашнього вогнища, у човнах, синагогах, на березі озера і на весільній учті. Він знаходив їх за виконанням повсякденних справ, виявляючи зацікавленість їхнім життям» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 151). Христос був як духовною, так і суспільною Людиною, спілкувався з людьми, сподіваючись врешті-решт досягти їхніх сердець Євангелієм.

Цей зразок даний нам як приклад. Ми теж повинні спілкуватися з людьми, щоб показати свою турботу і дізнатися, як ми можемо найкращим чином послужити їм. Йов висловив цю думку так: «Бідарям я був батьком, суперечку ж, якої не знав, я досліджував» (Йова 29:16). Ми повинні прагнути розвивати інтерес до потреб інших. І хоча ті, кого ми намагаємося досягти, можуть не стати відразу ж сприйнятливими до духовних речей, є багато спільних занять, які служать початком для побудови відносин. Допомога вашому сусідові в прибиранні саду, запрошення колеги на обід або спільна прогулянка на велосипедах з невіруючим родичем – це лише декілька прикладів того, як ми можемо наблизитися до тих, для кого ми працюємо. «Своєю товарииськістю і близькістю до людей ви

зможете повернути хід їхніх думок швидше, ніж своїми най-талановитішими проповідями» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 193).

Співчуття

Співчувати означає чуйно ставитися до чийогось горя, до чиїхось переживань. Неможливо співчувати тим, з ким ми не хочемо спілкуватися. «Знайомство із ситуацією пробуджує співчуття, а співчуття є джерелом дієвого служіння» (Е. Уайт. Виховання та освіта, с. 269).

Раніше люди приділяли багато часу спілкуванню, вони знали своїх сусідів, у них були міцні відносини з ними. Але часи змінилися. Ми живемо у відособленому суспільстві. Ми спілкуємося з іншими в основному через sms та електронну пошту. У результаті співчуття до ближнього майже немає, ми все більше стаємо егоцентричними.

Люди відчувають себе занадто втомленими від фінансових проблем, безладу в шлюбі, проблем зі здоров'ям і загальної незадоволеності життям, щоб цікавитися тим, що вони вважають просто іншою релігійною теорією. Вони відчувають, що ніхто не піклується про них і не розуміє їх, а їхня доля – це нести тягар самотужки.

Еллен Уайт говорить: «Якби ми упокорили себе перед Богом, були б добрими, чемними, ніжними і проявляли співчуття один до одного, тоді там, де сьогодні наvertsється і приймає істину одна людина, наvertsалися б сотні» (Свідчення для Церкви, т. 9, с. 189). «Сьогодні світ потребує того самого, чого й дев'ятнадцять століть тому, – одкровення Христа» (Служіння зцілення, с. 143). Як Спаситель завжди перебував біля ліжка хворого, серед найбідніших верств суспільства і прагнув піднести принижених, так і Його послідовники повинні проявляти Його милість, любов і співчуття в спілкуванні зі своїми ближніми.

Служіння

Коли Ісус спілкувався з людьми та співпереживав їхнім тягарям, Він був здатний служити їхнім потребам, оскільки бажав їм добра. І так мають чинити християни – служити потребам людства. Біблія навчає: «Чи ж не це, – щоб вломати голодному хліба свого, а вбогих бурлаків до дому впровадити? Що як побачиш нагого, – щоб вкрити його, і не сховатися від свого рідного? Засяє тоді, мов досвітня зоря, твоє світло, і хутко шкірою рана твоя заросте, і твоя справедливість ходитиме перед тобою, а слава Господня сторожею задньою! Тоді кликати будеш – і Господь відповість, будеш кликати – і Він скаже: Ось Я! Якщо віддалиш з-поміж себе ярмо, не будеш підносити пальця й казати лихого, і будеш давати голодному хліб свій, і знедолену душу наситиш, – тоді-то засвітить у темряві світло твоє, і твоя темрява ніби як полудень стане» (Ісаї 58:7-10).

Пізніше ці настанови повторив Ісус, коли Він сказав: «Бо голодував Я, і ви дали Мені їсти; спраглим був, і ви Мене напоїли; чужинцем був Я, і ви Мене прийняли; не мав одягу, і ви Мене одягнули; хворів, і ви Мене відвідали; у в'язниці був Я, і ви прийшли до Мене! Цар у відповідь скаже їм: Запевняю вас: те, що зробили одному з Моїх найменших братів, ви зробили Мені» (Матв. 25:35, 36, 40). Саме в служінні потребам людей ми завойовуємо їхню довіру і готуємо ґрунт серця для прийняття істини Євангелія.

Спасіння

Завойовуючи довіру людей через спілкування, співчуття та служіння, Ісус пропонував їм: «Ідіть за Мною». Цей заклик був завжди! Коли фермер дбайливо готує ґрунт, він робить це з чітким наміром сіяти.

Існує небезпека дозволити служінню щоденним потребам людей затьмарити собою поширення євангельської вістки. Деякі люди ніколи не йдуть далі служіння фізичним і емоційним потребам. Вони бояться, що проповідь біблійної істини

викличе негативну реакцію співрозмовника. Та якщо ми не пропонуємо слідувати за Ісусом і Його Словом тим, для кого працюємо, то все буде надаремно. Євангеліє є найбільшою потребою у світі. «Не труднощі, не виснажлива праця і не злидні принижують людину. Її принижують почуття вини та гріх. Саме це приносить неспокій і пригнічення. Христос бажає, щоб Його слуги допомагали душам, ураженим гріхом» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 822).

Навіть якщо хтось страждає від хвороби, то все одно найбільшою потребою є зцілення душі. Христос простив гріхи розслабленого, які він учинив, перед тим як зцілити його фізично (Марка 2:1-12). «Паралізований знайшов у Христі зцілення як для душі, так і для тіла. Він потребував душевного здоров'я ще до того, як зміг по-справжньому оцінити здоров'я тілесне. Перш ніж зцілити фізичний недуг, Христос приносить розраду душі та позбавляє її від гріха. Цей урок не слід залишати без уваги» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 77).

Якщо ми спілкуємося, співчуваємо та служимо, але ніколи не спасаємо, ми знаходимо друзів тільки для цього життя. Але Бог бажав би, щоб ми знаходили друзів для вічності.

Практичне застосування

Метод Христа є зразком. Тільки справжнє співчуття і служіння ближнім відкриють серця для отримання та прийняття істини. «Потрібно докладати зусилля зі свого боку, щоб зблизитися з людьми. Якби менше часу віддавалося проповідуванню, а більше – особистому служінню, тоді можна було б отримати значно кращі результати. Бідні потребують допомоги, хворі – догляду, зажурені і скорботні – розради, необізнані – повчання, недосвідчені – поради. Ми покликані плакати з тими, хто плаче, і радіти з тими, хто тішиться. Супроводжувана силою переконання, силою молитви і силою любові Божої, ця робота не може бути і не буде безплідною» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 143).

Зверніть увагу на людей, які пережили горе або живуть у бідності, або борються з хворобами чи спокусою. Запитайте себе, що ви можете зробити, щоб послужити їхнім потребам, допомогти їм нести тягар, надихнути їх і показати співчуття Христа. Пам'ятайте, що «ваш успіх буде залежати не так від ваших знань і способу викладу, як від вашої здатності знаходити шлях до серця» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 122). На цьому тижні знайдіть людину, якій би ви могли допомогти. Роблячи це, ви будете завойовувати серця і готувати їх для прийняття біблійної істини.

Практичні способи «підготовки ґрунту» серця

- Знайдіть час, щоб налагодити дружні відносини; підтримайте розмову і будьте хорошим слухачем.
- Служіть щоденним потребам людей (допоможіть покосити газон, приготувати їжу, якщо хтось хворий, догляньте за дитиною, підвезіть когось і т. д.).
- Подаруйте подарунок «зі змістом».
- Проявляйте особливий інтерес до вашого друга.
- Запросіть ваших друзів на обід.
- Знайдіть час, щоб допомогти в чомусь (у ремонті будинку, садівництві/господарстві, ремонті автомобілів і т. д.).
- Будьте чуйні й уважні, зауважуючи, якщо у вашого друга неприємності чи він пережив стрес. Запропонуйте йому підтримку.
- Моліться про керівництво Святого Духа, щоб Господь підготував серце вашого друга для прийняття біблійних істин.

РОЗДІЛ 24. СІЯННЯ ЗЕРНА

Важливість підготовки ґрунту не можна переоцінити. Фермер не обробляє ґрунт постійно. Він робить це, щоб посіяти насіння. Ісус сказав: «Зерно – то Слово Боже» (Луки 8:11). Має прийти час, коли ми почнемо ділитися біблійною істиною з нашими друзями. Без сіяння зерна не буде врожаю. Тому Біблія радить нам бути «сіячами понад всякими водами» (Ісаї 32:20), говорити про Слово Боже, де б ми не були.

З чого почати?

Перш ніж ми зможемо посіяти насіння, ми повинні знати, де це зробити. Для цього нам потрібно тільки озирнутися. Господь посилає Своїх послідовників у їхні сім'ї, а також надає їм можливість нести Євангеліє сусідам і колегам, щоб досягти інших через їхній вплив (Дії 17:24-28).

Ісус сказав Своїм учням, що вони будуть Його свідками «в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії – і аж до краю землі!» (Дії 1:8). Еллен Уайт пише: «Це урок для всіх, кому дана вістка істини для передачі її світу: спочатку їхнє власне серце має бути наповнене Духом Божим, їхня праця має початися вдома; їхні сім'ї повинні побачити користь від їхнього впливу... Нехай робота розширюється; усі сусіди мають побачити вашу зацікавленість у їхньому спасінні. Світло істини нехай буде правильно представлене їм, бо їхнє спасіння має важливе значення. Коло впливу слуг Божих має розширюватися, доки вістка істини не дійде до краю землі» (Дух пророцтва, т. 3, с. 240).

Домашнє місіонерське поле

Першим і головним місіонерським полем для нас є наша сім'я, але поширення Євангелія серед рідних іноді може виявитися дуже складним завданням. Ті, хто найкраще знайомий з нашим життям, нашими недоліками та слабкостями, можуть

використовувати їх як виправдання, щоб відкинути істину, яку ми представляємо їм. Це те, що Ісус мав на увазі, коли сказав: «Пророк буває без пошани лише у своєму рідному краї, серед своїх рідних і у своєму домі» (Марка 6:4).

З іншого боку, оскільки найближчі люди знають наші слабкі сторони, вони, імовірно, бачать позитивні зміни, які Господь здійснив у нашому житті. Ці зміни можуть вплинути на їхнє ставлення. Дослідження показали, що приблизно троє з чотирьох християн приходять до Христа завдяки впливу друга або родича, і більше половини з тих, які приєднуються до Церкви АСД, роблять це після отриманих запрошень на церковні заходи від своїх знайомих.

Пошук і спасіння загублених

Служіння ближнім має важливе значення, однак Господь розширює сферу нашої діяльності далі, за межі кола друзів і рідних. Велике доручення наказує нам іти й навчати (Матв. 28:19). Метод Ісуса полягав у пошуку (Луки 19:10) тих, хто гине. Біблія говорить: «Хто сіє зі слізьми, зі співом той жне: все ходить та плаче, хто носить торбину насіння на посів, – та вернеться з співом, хто носить снопи свої!» (Псал. 126:5, 6). Ми повинні бути готові вирушити на пошуки, якщо хочемо знайти серця, сприйнятливі до істини. Нам необхідно розвивати напрямок думок Христа: «У його очах кожна душа була надзвичайно дорогоцінною... У кожній людині Він бачив грішника, заради спасіння якого Він прийшов» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с.12).

Бути для більшості людей добрими, намагаючись знайти нових друзів, не є проблемою. Складність полягає в розумінні, як і коли переходити до духовної частини розмови. Багато християн, паралізовані невизначеністю і страхом, зупиняються і не проголошують біблійну істину.

Усі люди різні, тому складно визначити той найкращий час, коли направити тему розмови до духовних речей або коли людина буде позитивно реагувати на наші слова. Незважа-

ючи на це, ми повинні в якийсь момент довіритися Богові й посіяти насіння істини.

Перевірка ґрунту

Деякі люди помилково вважають, що потрібно витратити роки для побудови відносин з кимось, перш ніж людина буде відкрита для духовної істини. Вони вказують на метод Ісуса в служінні людям (див. попередній розділ) і вважають: якщо не виділити тривалого часу для побудови відносин до моменту благовістя (євангельських зустрічей, служіння з дому в дім і т. д.), то всі наші зусилля будуть неефективними. Проте відрізок часу, необхідного для підготовки ґрунту, залежить від конкретної людини. Для одних це справді може потребувати років, але для інших вистачить кількох місяців, тижнів, днів або, як у випадку з жінкою із Самарії, лише декілька хвилин (Івана 4:1-26).

Усе служіння Ісуса тривало тільки три з половиною роки. Він регулярно надавав підтримку особистим служінням, однак не втрачав можливості говорити на духовні теми навіть на початку відносин. Спаситель знав, що одним людям потрібно багато часу, перш ніж вони відкриють свої серця для істини, для навернення інших можна витратити значно менше зусиль, оскільки Дух Святий уже працював у їхньому житті. І сьогодні навколо нас є ті, кого Святий Дух уже приготував для прийняття Євангелія, їм просто потрібен той, хто поділиться з ними істиною.

Найкращий спосіб дізнатися, чи готова людина до прийняття істини, – це «перевірка ґрунту». Просто торкніться духовних питань і подивіться на реакцію. Розкажіть про свої вихідні, у тому числі й коротко про церковні зустрічі, на яких ви були. Згадайте, що ви чули в проповіді або на молитовному зібранні. Запропонуйте помолитися з тим, хто морально пригнічений. Коротко розкажіть про свій досвід з Богом. Якщо реакція позитивна, це може вказувати на певний інтерес до теми. Почніть поступово привносити більше духовних ідей,

біблійних тем у ваші бесіди з цією людиною. Якщо співрозмовник виявляє байдужість, не турбуйтеся. Пам'ятайте, що ситуація може швидко змінитися, тому не бійтеся періодично «перевіряти ґрунт».

Мовчазні вісники

Ділитися духовною літературою або DVD-дисками – це чудовий спосіб «перевірити ґрунт», сіючи насіння Слова Божого. Еллен Уайт радить: «Публікації повинні видаватися і розповсюджуватися, як осінні листя. Ці мовчазні вісники освічують і формують розум величезної кількості людей у кожній країні й кожному народі» (Вісники надії, с. 5).

Словосполучення «мовчазні вісники» найкраще підходить для опису впливу книг і брошур, які не сперечаються з читачем, а просто чекають свого часу. Це «мовчання» дозволяє людині боротися з Богом наодинці, не переживаючи за свою репутацію, як це часто буває, коли вона чує істину від іншої людини. Багато людей буде читати літературу, відкладати її, а потім повертатися до неї знову і знову завдяки спонуканню Святого Духа. Справжня цінність розповсюдження літератури стане відомою тільки у вічності. Еллен Уайт пише: «Наближається час, коли більше тисячі людей буде навертатися щодня, і більшість з них буде завдячувати нашій літературі своєю першою зустріччю з істиною» (Вісники надії, с. 151).

Завдяки розповсюдженню буклетів, книг, журналів і DVD-дисків багато людей, які не могли б в іншому випадку взяти до рук Біблію, роблять це. «Якби було можливо поставити одну роботу вище за іншу, то найважливішою була б та, яка дозволяє нашим публікаціям досягати людей, спонукаючи їх до дослідження Святого Письма» (Е. Уайт. Вісники надії, с. 7).

Якщо ми не впевнені, чи варто давати літературу конкретній людині, найкраще – спробувати. Ми можемо бути здивовані, виявивши сприйнятливие серце там, де найменше цього очікували. «Наша література повинна розповсюд-

жуватися скрізь. Істину слід сіяти всюди, бо ми не знаємо, де вона буде почута. Керуючись своїми власними помилковими судженнями, ми можемо думати, ніби нерозумно пропонувати літературу тій чи іншій людині, хоч насправді саме він або вона прийме істину з найбільшою готовністю. Розповсюджуючи літературу, що повідомляє істину для теперішнього часу, ми не можемо передбачити результати» (Е. Уайт. Вісники надії, с. 4).

Пробудження інтересу

Ми повинні не тільки сіяти насіння істини, щоб знайти тих, хто вже зацікавлений у вічних питаннях. Наше свідчення або розповсюдження біблійної літератури може пробудити інтерес там, де його раніше не було. «У своїй роботі ви зобов'язані не тільки кувати залізо, поки воно гаряче, але і невпинними ударами розігрівати його» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 647).

Ми повинні прагнути зміцнювати довіру завдяки дбайливому служінню іншим, але ми не можемо чекати, поки люди прийдуть і самі попросять літературу, що містить істину. «Я хочу сказати, брати і сестри, що ми повинні працювати для тих, хто заблукав, скрізь, де вони є. Не потрібно чекати, що ті, хто несе на собі сковуючий вплив світу, самі будуть турбуватися про свою душу. Ми повинні робити це за них» (Е. Уайт. Рукописи, т. 18, с. 284).

Вістка життя та смерті

Більшість християн надмірно турбується про те, що подумают про них люди. Однак ті, хто живе для світу, не соромляться розповідати християнам усе, що вони і не хотіли би знати! Вони розповідають про свої пригоди у вихідні дні, про улюблені фільми й багато іншого, що важливо для них. Але ми часто можемо мовчати про те, що важливе як для нас, так і для наших слухачів. Звичайно, ми ніколи не повинні прагнути скривдити людей. Однак ми можемо бути сповнені ентузіазму, кажучи про те, що важливе для нас, як і вони розповіда-

ють нам про те, що їх цікавить. Насамперед ми ніколи не маємо забувати: те, чим живемо ми, украй необхідне людям у цьому світі, щоб вони могли уникнути долі бути втраченими для вічності.

Еллен Уайт писала: «Ви повинні цінувати власну віру, для того щоб успішно представляти її іншим» (Принципи християнського виховання, с. 194). Ісус розумів цінність Євангелія, і Він ділився ним з тими, хто навіть не усвідомлював своєї потреби в ньому. Спаситель сказав жінці-самарянці: «Коли б ти знала Божий дар і Хто Той, що говорить тобі: Дай мені напиться! – ти просила б у Нього, і Він дав би тобі живої води» (Івана 4:10). Христос пояснив: якби вона тільки знала те, що знав Він, то просила б Його поділитися з нею цим!

Господь довірив нам вістку, яка має життєво важливе значення для цього часу. Якби світ знав важливість того, що Бог відкрив нам у Своєму Слові, то люди самі просили б нас розповісти їм про Євангеліє. «Наша вістка є вісткою життя та смерті, і ми повинні дозволити їй постати як великій силі Божій. Нам необхідно представити її у всій своїй виразній силі. Тоді Господь зробить її дією» (Е. Уайт. Рукописи, т. 1, с. 57).

Практичне застосування

У притчі про сіяча Ісус описав людину, яка вийшла сіяти насіння. Деякі зерна впали на узбіччя, інші – на кам'янисту землю, треті – серед колючок, але тільки насіння, яке впало на добру землю, принесло плід. У цій притчі ми виявляємо, що ні сіяч, ні тип насіння, ні спосіб посіву не визначали успіху. Успіх урожаю залежав від виду ґрунту, у який насіння було посіяне. Цей урок повинен надихнути і наставити кожного учня Христа. Не красномовство, спритність, уміння або точна методологія визначають успіх зусиль із завоювання душ. Важливішим є стан серця того, з ким ми працюємо. Чим більше насіння ми сіємо, тим імовірніше, що буде знайдений «доб-

рий ґрунт» – серце, підготовлене для насіння істини, яке зійде та принесе плід спасіння.

Біблія говорить нам: «Хто вважає на вітер, не буде той сіяти, а хто споглядає на хмари, не буде той жати» (Екл. 11:4). Іншими словами, якщо ми відклали духовний посів і жнива, тому що очікуємо ідеального часу або умов, щоб ділитися істиною, то ніколи не побачимо плодів нашої праці. «Як не відаєш ти, яка то путь вітру, як кості зростають в утробі вагітної, так не відаєш ти чину Бога, що робить усе. Сій ранком насіння своє, та й під вечір хай не спочиває рука твоя, не знаєш-бо ти, котре вийде на краще тобі, – оце чи оте, чи обоє однаково добрі» (Екл. 11:5, 6)

Ми не можемо знати, що відбувається в серці іншої людини, не можемо знати ідеального часу, коли почати духовну бесіду чи ділитися літературою. Натхненна порада полягає в тому, щоб сіяти зерно вранці та ввечері. Це вічний принцип: «Втім, хто сіє скупю, той скупю і жатиме, а хто сіє щедро, той щедро і пожне» (2 Кор. 9:6).

На цьому тижні візьміть брошури, журнали, книги і DVD-диски для розповсюдження. Тримайте їх у своєму автомобілі або в іншому місці, звідки їх легко взяти. Почніть практикувати звичку носити кілька брошур у кишені, щоб ви могли розповсюдити їх. Потім виберіть того, кого ви знаєте, і досліджуйте «ґрунт» його серця. Моліться про мудрість і сміливість, про те, щоб Бог організував зустрічі з тими, хто відкритий для істини. Ідіть уперед, щоб сіяти дорогоцінне насіння істини; нехай Бог допоможе вам повернутися зі «співом, хто носить снопи свої» (Псал. 126:6).

Практичні способи посіву насіння істини

- Діліться тим, що Бог здійснив у вашому житті в минулому чи робить зараз.
- Розкажіть про те, як ви прийшли до пізнання Христа і стали адвентистом сьомого дня.

- Запропонуйте своєму другові, родичеві чи знайомому помолитися.
- Діліться біблійними обітницями з тими, хто потрапив у складну ситуацію.
- Розповсюджуйте невеликі брошури, залишаючи їх у громадських місцях, передаючи незнайомим людям або тим, з ким ви вже знайомі.
- Діліться CD- та DVD-дисками, що містять істину, і продовжуйте визначати рівень інтересу людей до духовної тематики.
- Запишіть думки на духовні теми в соціальних мережах, діліться посиланнями на веб-сайтах або в групах, які сприяють поширенню істини.
- Наводьте в розмові вірші з Біблії або факти з тієї теми, яку ви нещодавно вивчили.
- Розповсюджуйте духовні книги або уроки з вивчення Біблії.
- Запрошуйте людей на церковні служіння або заходи (суботнє богослужіння, молитовне зібрання, концерти, семінари, євангельські зустрічі і т. д.).
- Запросіть своїх друзів або знайомих на заходи місцевої конференції (зустрічі жінок або чоловіків, сімейні виїзди для відпочинку, літні табори і т. д.).

РОЗДІЛ 25. ПІДТРИМКА РОСТУ

Після того як ґрунт був підготовлений і насіння було посіяне, починається фаза культивування, процес, який допомагає зростанню рослин. Воно включає в себе вплив сонячного світла і насичення водою, поживними речовинами, видалення бур'янів, які заважають їм рости, і захист їх від шкідливого впливу. Фаза культивування дуже важлива для росту рослин, вона вимагає найбільше часу та праці. У той час як підготовка ґрунту і посів може тривати декілька днів, вирощування нових рослин і дозрівання займає кілька місяців.

Після того як серце було пом'якшене та з'явився інтерес до Слова Божого, наступним кроком є підтримка цього інтересу через регулярні біблійні дослідження. Той, для кого ви працюєте, зростає в розумінні й застосуванні Слова. Істина Слова Божого «забезпечує поживними речовинами», необхідними для росту, і дає світло й силу для видалення «бур'янів» – помилкових учень і гріховних звичок.

Важливість проведення уроків з вивчення Біблії

Одна з найбільших потреб у Церкві сьогодні – це потреба в членах, які будуть формувати духовні звички, проводячи біблійні уроки. Мало хто розуміє, який неймовірний потенціал може бути виявлений у Церкві, коли її члени присвячують себе проведенню біблійних курсів хоча б один раз на тиждень. Хтось може хреститися, жодного разу не відвідавши виставки здоров'я або інших заходів щодо здорового способу життя. Також можливо, що хтось не відвідував канікулярні шкільні заняття або євангельські вечори. Але є одне, що повинен зробити кожний адвентист сьомого дня, перед тим як укладе заповіт з Богом. Кожен має вивчити біблійний курс. Саме на цих уроках істина торкається серця, і людина прий-

має доленосне рішення вірити і слідувати за Христом у повсякденному житті.

У процесі євангелізації проведення біблійних уроків часто є найскладнішим процесом. У той час як більшість членів Церкви добровільно залучена до інших видів служіння, лише деякі готові проводити заняття з вивчення Біблії. Нам легше працювати в будь-якій іншій сфері євангелізації, проте більшість наших громад ніколи не побачать значного збільшення духовного врожаю до того часу, поки більшість їх членів не проводитиме біблійні курси.

Реформи у вивченні Біблії

Сам Бог благословив формат вивчення Біблії у вигляді запитань і відповідей. У Святому Письмі ми бачимо приклади, коли Ісус запитував: «Як читаєш?», а потім указував на біблійні істини. Цей спосіб поширений і в наш час. Практика цього простого методу сягає ранніх років існування Церкви адвентистів сьомого дня.

Це сталося влітку 1883 року; у той час істина поширювалася в основному через брошури й літературу або проповідання великій кількості людей. Пастор С. Н. Хаскелл проповідував на зібранні в наметі в Південній Каліфорнії, коли почалася сильна буря. Гуркіт був таким гучним, що люди не чули промовця, і тому запропонували скасувати зустріч. Однак у пастора Хаскелла раптом з'явилася дана Богом ідея. Він закликав людей зібратися навколо нього в центрі намету і почав ставити запитання, за якими слідували тексти, які люди повинні були знайти. Тоді він називав одного або іншого, щоб вони читали текст уголос. Таким чином він зміг закінчити свій виступ, і ефект був вражаючим! Люди бачили відповіді на свої запитання, взяті з власних Біблій, і були глибоко вражені істиною.

Після того як гості розійшлися, пастор Уільям Уайт розповів свій матері про те, що сталося тієї ночі. Наступного дня Еллен Уайт зустрілася з пастором Хаскеллом та іншими служи-

телями і розповіла їм, що ту зустріч благословив Бог. Господь показав їй видіння, у якому вона бачила тисячі адвентистів сьомого дня, які йшли в будинки і ділилися істиною.

Ось опис видіння з книги «Християнське служіння»: «У видіннях мені був показаний великий реформаторський рух серед народу Божого. Багато людей славало Бога. Хворі зцілялися, і відбувалися всілякі дива. Сотні й тисячі людей відвідували інші сім'ї та відкривали перед ними Слово Боже. Серця людей відчували на собі переконливу силу Святого Духа, людьми опановував дух справжнього навернення» (с. 42). Це яскраве видіння показало Божий план реформи серед Його народу – реформи в дослідженні Біблії.

Ідея з Неба

Пастор Хаскелл був натхненний видінням Еллен Уайт, яке передбачало просте повчання про те, як ділитися біблійними істинами, використовуючи той самий формат запитань і відповідей, який застосовував він сам. У жовтні того ж року він організував десятиденний курс біблійних читань для підготовки рядових членів Церкви (вивчення Біблії тоді називали біблійними читаннями).

Оголошення дали в одній з провідних адвентистських газет. Воно звучало так: «Запрошуються не тільки молоді чоловіки і жінки, але й люди літнього віку; навіть якщо їхні голови білі від сивого волосся, вони не є занадто старими, щоб відвідувати сім'ї, розповідаючи про те, що Бог зробив для них, і читаючи Святе Письмо» (С. Н. Хаскелл. Ознаки часу, 18 жовтня 1883 року, с. 465). Еллен Уайт пізніше написала: «Спільне вивчення Біблії – це план, передбачений Небом. Багато людей може бути задіяно в цій сфері місіонерської діяльності, розвиваючись і стаючи могутніми знаряддями в руці Божій» (Християнське служіння, с. 141).

Варті уваги ті, хто був залучений до викладання біблійних уроків. Це люди похилого віку та молоді, чоловіки і жінки, усі, хто міг розповісти про присутність Бога в їхньому житті і чи-

тати Святе Письмо. Більше Церква не була залежна від служителів, які поширювали істину. Це був метод, який давав можливість тисячам рядових членів стати важливим знаряддям у євангельській роботі.

Величезна сила

Деякі вважають, що викладання біблійних уроків має проводитися в скороченій формі, щоб не бентежити людей доктринами, які викликають суперечки. Але це лише віддаляє людей від істини. Ті, хто дотримується цієї точки зору, не розуміють величезної сили, що міститься у викладанні уроків з вивчення Біблії, які ідеально підходять для задоволення потреб світу, ураженого гріхом.

По-перше, вивчення Біблії використовує силу Слова. Господь обіцяв: «Слово Моє... порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав!» (Ісаї 55:11). Ми ніколи не повинні забувати, що Слово Боже оживляє. Апостол Петро нагадує нам про те, що ми народжені згори, «бо відроджені ви не з тлінного насіння, а з нетлінного, – живим Божим Словом, що перебуває [вічно]» (1 Петра 1:23). Еллен Уайт пише: «У Слові Божому міститься творча енергія, яка викликала до існування світ. Це Слово наділяє силою, породжує життя... Воно перетворює ество, відтворює душу за образом Божим» (Е. Уайт. Виховання та освіта, с. 126). Ця сила міститься в особистому вивченні Біблії!

По-друге, викладання уроків з вивчення Біблії пов'язує нас із серцями тих, для кого ми працюємо. Справи доброти, звичайно, справляють певне враження, але їх не порівняти з любов'ю, переданою через викладання регулярних щотижневих уроків з вивчення Біблії. Людина, з якою ви вивчаєте біблійний курс, не зможе не помітити, скільки часу ви жертвуєте для цих занять. І це справить на неї враження. Крім того, викладання уроків з вивчення Біблії відбувається не просто для поширення інформації, але й для того, щоб допомогти

зрозуміти і прийняти спасіння, запропоноване в Слові Божому. Це досвід, який допоможе будь-якій людині задовольнити найглибші потреби душі.

По-третє, викладання особистих уроків з вивчення Біблії має важливе значення для духовного зростання самого викладача. Ось чому Еллен Уайт писала: «Члени наших церков повинні більше працювати, ідучи з дому в дім, навчаючи людей біблійних істин і розповсюджуючи християнську літературу. Християнський характер може бути всебічно розвинений тільки тоді, коли людина вважає своєю перевагою безплатно працювати у справі проголошення істини і підтримувати справу Божу своїми засобами» (Свідчення для Церкви, т. 9, с. 127). «Проповідникам слід навчати членів громади, що для свого духовного зростання вони повинні нести тягар, покладений на них Господом, – приводити душі до істини» (Християнське служіння, с. 69).

Найкращий спосіб запам'ятати те, що ми вже знаємо, і зростати в нашому пізнанні істини полягає в передачі тих знань, якими ми володіємо. «Хто починає з невеликих знань, але в покорі серця, і розповідає про те, що знає, водночас старанно здобуваючи більші знання, той виявить, що всі небесні скарби чекають його прохань. Чим більшим світлом він прагне поділитися з іншими, тим більше світло одержить. Чим більше ми намагаємося пояснити Боже Слово людям, спонукані любов'ю до них, тим зрозумілішим воно стає для нас. Чим більше ми використовуємо наші знання та вправляємо наші сили, тим більше матимемо знань і сили» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 354).

Не забудьте запитати

Як правило, ми можемо виявити інтерес до вивчення Біблії серед тих, з ким ми вже спілкувалися на ці теми («готували ґрунт і сіяли насіння»). Це можуть бути наші друзі, сім'я, колеги, сусіди, гості церкви, ті, хто був присутній на євангельських зустрічах або іншому церковному заході. Інтерес до

вивчення Біблії також часто проявляється завдяки служінню літературного євангелізму, роботі з дому в дім, через розсилку запрошень для вивчення Біблії. Незважаючи на те, що багато хто говорить: «Люди не цікавляться більше Біблією», ми повинні довіряти словам Ісуса: «Ниви... дозріли для жнив» (Івана 4:35). Він також сказав: «Жнива великі» (Матв. 9:37). Чи віримо ми Йому? Хоч нам потрібно вирушити на пошуки, але у світі не бракує людей, які відкриті для вивчення Біблії.

«Чимало є таких, які читають Писання, але не можуть зрозуміти їхнього справжнього змісту... Душі, що прагнуть світла, благодаті й Святого Духа, зі сльозами приносять до Бога молитви й прохання. Чимало людей перебуває на порозі Царства і лише чекає, коли хтось запросить їх туди ввійти» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 109).

Ось кілька способів, за допомогою яких ви можете запропонувати людям спільне вивчення Біблії:

- «Нещодавно я побачив комплект посібників, які відповідають на найпоширеніші запитання про Біблію. Я хотів би дослідити їх. Чи зможемо ми займатися разом?»
- «Я шукаю того, хто зацікавився б вивченням Біблії разом зі мною, і я подумав про вас. Чи згодні ви зустрічатися раз на тиждень, щоб протягом години вивчати Слово Боже?»

Причина, з якої більшість людей ніколи не знаходять охочих вивчати Біблію, полягає в тому, що вони ніколи не запитують про це. Незалежно від методу, який ви використовуєте, щоб отримати згоду на проходження уроків з вивчення Біблії, просіть!

Як викладати уроки з вивчення Біблії

Викладати уроки з вивчення Біблії значно простіше, ніж припускає більшість людей. Не потрібно бути мудрим знавцем Біблії. Усе, що необхідно, – це готовність серця і любов до людей. Уроки з вивчення Біблії можуть проводитися як

індивідуально, так і в невеликій групі. Існує багато варіантів проведення уроку, також можна вибрати простий формат «запитання – відповіді». Інші ресурси, які можуть бути використані, – це Біблія з позначками, особисті нотатки або відео-презентації. Ось деякі прості кроки для викладання уроків з вивчення Біблії:

1. Підготуйте своє серце. Моліться, щоб Святий Дух явив Свою силу у вашому житті. «Без живої віри в Христа як особистого Спасителя неможливо, перебуваючи в цьому скептичному світі, показати навколишнім людям силу та привабливість вашої віри. Якщо ви бажаєте витягувати грішників з потоку, який стрімко тече, то ваші ноги не повинні стояти на слизькому місці» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 274).

2. Підготуйте урок. Виберіть навчальні посібники з вивчення Біблії та вивчіть перший урок самостійно. Дайте відповіді на запитання, уважно ознайомтеся з ними. Виділіть два або три найважливіших пункти і відповідні запитання. Зробіть особисті нотатки, запишіть свої думки, якими ви можете поділитися під час вивчення.

3. Працюйте з партнером. Запросіть іншого члена Церкви, щоб він підтримував вас у вивченні. Таким чином ви можете надихати і підтримувати один одного. З цих та багатьох інших причин Ісус посилав Своїх учнів по двоє (Луки 10:1; див. також Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 350).

4. Приходьте на заняття вчасно. Це покаже, що ви цінуєте свій час і час вашого учня, що сприятиме зміцненню довіри.

5. Спілкуйтеся до початку заняття. Спілкування є важливою частиною викладання. Це допоможе вам зміцнити ваші відносини, підвищити інтерес до вивчення біблійних уроків. Спілкування перед заняттям, а не після нього також дозволить завершити урок на духовній ноті.

6. Моліться, перш ніж приступити до вивчення уроку. Просіть Святого Духа вести вас до повної істини (Івана 16:13).

7. Продовжуйте підтримувати інтерес до Слова Божого. Поставте кожному з учасників запитання і запросіть до читання тексту, який передбачає відповідь. Потім повторіть запитання і зробіть відповідний висновок, ґрунтуючись на відповіді, яка щойно була прочитана. У разі необхідності ске-руйте учня до відповіді, але намагайтеся не відповідати замість нього. Зробіть так, щоб він знайшов її в Біблії самостійно, адже ви хочете, щоб говорило Слово Боже, а не ви.

8. Не затягуйте урок. Не витрачайте багато часу на кожне запитання. Просувайтесь вперед, приділяючи більше уваги ключовим запитанням, які ви позначили, готуючись до уроку. Ви повинні пройти урок за одну годину, не забирайте час в іншої людини.

9. Будьте щирим і діліться особистим досвідом. Розкажіть кілька особистих досвідів. Вони допоможуть зробити істину, яку ви викладаєте, живою і прихилити до вас слухачів.

10. Не вдавайте, що ви є експертом. Вам будуть ставити запитання, на які ви не зможете відповісти відразу, але не впадайте у відчай. Навіть маленька дитина може поставити дорослому запитання, яке зажене його в глухий кут. Якщо ви не знаєте відповіді, просто скажіть: «Я не думав про це раніше. Дозвольте мені вивчити це питання, і я поділюся своїми висновками під час нашої наступної зустрічі». Якщо питання присвячене одному з наступних уроків, просто скажіть про це.

11. Запитуйте, чи зрозуміло. Коли ви підбиваєте підсумок уроку, запитайте, чи все було зрозуміло. Акцентуйте увагу на основних моментах, наприклад: «Чи зрозуміло з нашого уроку, що мертві сплять в очікуванні воскресіння при Приході Ісуса?»; «Чи зрозуміло, що біблійна форма хрещення – це повне занурення?».

12. Запитайте про прийняття рішення. Більшість біблійних уроків закінчуються запитанням, яке закликає до посвячення і прийняття будь-якого рішення щодо тієї чи іншої

істини. Не пропускайте це питання, дайте можливість людям відповісти на нього.

13. Уточніть час наступного уроку. Ніколи не залишайте невизначеною дату і час вашого наступного заняття.

14. Завершіть вивчення молитвою. Коли ви молитесь, скажіть про вашу зацікавленість продовжувати вивчення Біблії.

Практичне застосування

В одному дослідженні скрипалів умовно розділили на три категорії: відомі скрипалі, хороші виконавці та викладачі. І, як з'ясувалося, єдиний визначальний фактор, що сприяє досягненню успіху, полягав у кількості годин практичних занять. Учителі практикували в середньому чотири тисячі годин гри, хороші виконавці – вісім тисяч годин, а ті, хто став відомим, практикували не менше десяти тисяч годин. Не було жодного скрипаля, який практикував би десять тисяч годин і не став би відомим. Цей час гарантував популярність.

Старе прислів'я говорить: «Практика робить досконалим». Не існує сфери, у якій людина не могла б набути вміння завдяки практиці. Якщо ви не відчуваєте себе впевнено, викладаючи уроки з вивчення Біблії, ідіть на заняття разом з тим, хто стане для вас прикладом у викладанні. Спостерігайте за ним, а потім практикуйте самі. Спробуйте вивчити урок разом зі знайомим членом Церкви. Виберіть другу половину дня в суботу або будь-який вечір протягом тижня і спробуйте застосувати кроки, про які йдеться в цьому розділі. Робіть це стільки разів, скільки буде потрібно, щоб відчувати себе впевнено. Зі щирою молитвою і практикою ви будете процвітати у викладанні уроків з вивчення Біблії, і це стане однією з ваших найбільших радостей.

Не помиліться: «Саме у воді, а не на землі навчаються плавати» (Е. Уайт. Виховання та освіта, с. 268).

Ви ніколи не дізнаєтеся, як викладати уроки з вивчення Біблії, поки не довіритесь Богу і не почнете це робити. Ангели

чекають, щоб благословити ваші зусилля. Прийміть рішення зараз, проявіть інтерес, висловіть бажання викладати Біблію. Господь відкриє шлях і дасть вам силу і мудрість, яких ви потребуєте, якщо тільки підете вперед з вірою.

Практичні кроки для підтримки інтересу до біблійних занять

- Зустрічайтеся раз на тиждень, щоб вивчити разом серію біблійних уроків.
- Проявляйте інтерес до викладання уроків з вивчення Біблії.
- Беріть участь у щотижневому вивченні Біблії в Малих групах.
- Подивіться разом серію DVD-дисків і обговоріть, про що ви дізналися.
- Розкажіть про свій досвід у класі Суботньої школи, попросіть молитовну групу молитися за вас.
- Запросіть на євангельські зустрічі.
- Запросіть людей на табірне зібрання вашої місцевої конференції.
- Заохочуйте інтерес до адвентистських теле- і радіопрограм.
- Регулярно моліться, щоб через вивчення Біблії відчувати силу Христа і глибше пізнавати Його Слово, що змінює життя.

РОЗДІЛ 26. ЗБІР УРОЖАЮ І ЙОГО ЗБЕРЕЖЕННЯ

Найціннішою частиною циклу євангелізму після декількох місяців і навіть років підготовки ґрунту (дружній євангелізм), посіву насіння (поширення істини), підтримки зростання, культивування (уроки з вивчення Біблії) є збір урожаю у вигляді рішень, які змінюють життя, і публічного сповідання Христа через хрещення. Під час цієї фази віра демонструється через практичні дії, і людина бере хрест, щоб слідувати за Ісусом (Матв. 16:24; Луки 9:23). Панує «радість у Божих ангелів» (Луки 15:10), панує вона і в нашому серці, коли ми бачимо людину, яка прийняла таке рішення.

Однак буває і так, що людина, з якою ми працювали, не готова стати частиною Божої Церкви останнього часу. Ісус сказав: «Чи не кажете ви, що за чотири місяці настануть жнива? А Я кажу вам: Підійміть ваші очі і погляньте на ниви, які вже дозріли до жнив» (Івана 4:35). Існує багато тих, хто ніколи не прийме позитивного рішення, – не тому, що не були готовими, а тому, що ніхто не запитав його їхню готовність прийняти це рішення. Ми повинні розуміти важливість заклику, запрошення присвятити себе Христу. Багато відгукнеться, якщо ми звернемося до них.

Важливо пам'ятати, що, незважаючи на поширення істини, на заклики людей слідувати за нею, рішення приймається «не силою й не міццю, але тільки Моїм Духом, говорить Господь Саваот» (Зах. 4:6). Тільки Святий Дух може переконати серце і подарувати силу для змін. Ця сила приходить через Слово Боже (Євр. 4:12). «Дух оживляє, а тіло ніяк не допомагає. Слова, які Я вам сказав, є дух і життя» (Івана 6:63). Нам потрібно усвідомити свою залежність від Бога і Його Слова, щоб відповісти на всі запитання і заперечення та привести людей до

прийняття Христа. Слово Боже може переконати там, де наші слова безсилі!

Публічні заклики

Одна з найкращих можливостей звернутися із закликом прийняти рішення слідувати за Ісусом надається під час загального зібрання, наприклад, суботнього богослужіння або євангельської зустрічі. Тут проповідь Слова переконує людей, а проповідник пропонує слухачам відповісти на запрошення Духа. Ніколи не слід проповідувати, якщо проповідь не включає в себе заклик слідувати за Христом і Його Словом.

Стосовно важливості таких слів Еллен Уайт пише: «І якщо не буде рішучої взаємодії їхніх сердець з істиною, якщо вони своєчасно не почують потрібних слів, що спонукають до прийняття рішення під впливом свідчень, то ті, хто усвідомив свою провину, пройдуть повз, не поєднавши своє життя з Христом. Золота можливість буде втрачена, вони не змиряться і будуть усе більше віддалятися від істини, від Ісуса, так і не ставши на бік Господа» (Євангелізм, с. 283).

Звичка людини відкладати рішення на потім є досить ризикованою. «Коли людей, у серцях яких тільки зароджується переконання, не спонукають до прийняття рішення, з'являється небезпека, що це переконання поступово згасне» (Е. Уайт. Євангелізм, с. 229). Ось чому Святе Письмо звертається до нас: «Сьогодні, коли почуєте Його голос, не зробіть закам'янілими ваші серця» (Євр. 4:7).

Рішення, які приймаються при особистому спілкуванні

Загальні зібрання можуть бути дуже ефективними в прийнятті рішення, однак заклики, зроблені під час відвідування вдома й уроків з вивчення Біблії, ідеально підходять для прийняття як перших рішень, так і підтвердження вже прийнятих раніше. Особистий візит дає можливість поговорити

про конкретну ситуацію, підтримати, обговорити особливі перешкоди.

Ми не покликані змушувати людину або маніпулювати її волею, а розуміти і приймати її вільний вибір, враховувати це, закликаючи до прийняття рішення. Ми можемо спостерігати, як Дух працює над серцем, для того щоб допомогти людині відповісти на Його заклик. Ось деякі прості кроки, які ви можете зробити, щоб сприяти прийняттю рішення:

1. Спостерігайте за реакцією людини, її відгуком. Це можуть бути сльози смутку чи радості, щирі молитви або спокійний вираз обличчя. Якщо людина зволікає, відповідаючи на запитання, уникає відповіді або навіть проявляє в чомусь опір, це також може говорити про прийняття рішення. Відповіді, позитивні чи негативні, повідомляють про небайдуже ставлення і, як правило, свідчать про внутрішню боротьбу.

2. Ставте запитання про посвячення. «Чи існує те, що заважає вам дотримуватися суботи (або повертати десятину Богу, прийняти хрещення, стати членом Божої Церкви Останку і т. д.)?» Це доможе з'ясувати, що заважає слідувати за Ісусом. Допоможіть людині скласти план дій і разом молитесь про силу для руху вперед.

3. Розкажіть про переваги послуху Богові й небезпеку зволікати з прийняттям рішення. Слово Боже містить обітниці для слухняних і попередження для тих, хто відкладає прийняття рішення. Надихайте людину випробувати Божі благословення через послух.

4. Звертайтеся із закликом, який зосереджується на Ісусі. Ісус є найбільшою мотивацією для прийняття будь-якого рішення. Нагадайте людині, що Сам Господь звертається до її серця, а не хтось інший. Наприклад, ви можете сказати: «Ісус запрошує вас наслідувати Його приклад у хрещенні. Як би ви відповіли на Його запрошення?».

Якщо ви робите ці кроки, виявляючи непідробний інтерес і любов, то станете благословенням для людини, з якою ви зай-

маєтеся. Ви – друг, який спонукає до позитивної відповіді на заклик Ісуса. Пам'ятайте, що рішення слідувати Божому Слову необхідні для того, щоб випробувати духовне зростання.

Підготовка до членства

Мета збору врожаю полягає в приєднанні до Останку Божої Церкви через хрещення або визнання віри. Після того як людина приймає це рішення, ви повинні організувати зустрічі й розглянути 28 основних пунктів віровчення Церкви адвентистів сьомого дня. Найпростіший спосіб зробити це – використовувати бланк підготовки до хрещення, у якому коротко викладені наші доктрини. Прочитайте й обговоріть кожен пункт, супроводжуючи це біблійними текстами і ставлячи запитання, щоб оцінити розуміння теми.

Коли ви проходите підготовку до хрещення, розгляньте три основних напрямки, щоб оцінити готовність людини стати членом Церкви:

1. Серце – чи проявляє кандидат справжній інтерес до Ісуса і Його Слова?
2. Розум – чи є у кандидата правильне розуміння основного вчення Біблії?
3. Життя – чи знаходиться життя кандидата в згоді з ученням Слова Божого?

До хрещення слід не тільки розуміти біблійну істину й вірити в неї, варто вже почати втілювати її в життя. Ісус навчав: «А ось ті, які посіяні в добру землю: вони чують слово та приймають, і приносять урожай» (Марка 4:20). Ті, хто чує і приймає Слово, доводять це, приносячи плід послуху. Апостол Павло описує хрещення наступним чином: «Знаємо, що стара наша людина розп'ята разом з Ним, щоби гріховне тіло позбавити влади, щоб ми більше не служили гріхові» (Римл. 6:6). Це означає, що життя згідно з біблійною істиною і відразу до гріха є ознаками справжнього навернення. Хоч кандидати ніколи не будуть досконалими, вони повинні коритися біблійній істині. Тому запитайте, чи почали вони коритися їй. Наприклад, піс-

ля розгляду біблійної істини про суботу ви можете запитати: «Чи почали ви дотримуватися суботи? Чи здійснили ви необхідні зміни?». Підтримуйте людей, коли вони стикаються з перешкодами і труднощами, розповідайте про власний досвід, даючи життєві настанови про те, як здобути перемогу.

Ретельний процес підготовки до хрещення може здатися непотрібним, але він дуже важливий і ним не можна нехтувати. «Занадто багато поспішної роботи виконується у вигляді додавання імен в церковний список. Серйозні дефекти видно в характерах деяких людей, які приєднуються до Церкви. Помиляються ті, хто говорить: "Ми спочатку приведемо їх до Церкви, а потім змінимо їх". Перше, що потрібно зробити, – це зміна. Моліться з ними, говоріть з ними, але не дозволяйте їм об'єднатися з Божим народом у церковному братстві, поки вони не нададуть безперечний доказ того, що Дух Божий працює над їхнім серцем» (Е. Уайт. Рев'ю енд Геральд, 21 травня 1901 р.).

У наших церквах ми потребуємо не великої кількості членів, але істинно навернених учнів Христа. «Господу було б значно приємніше, якби в результаті їхньої праці шестеро людей по-справжньому навернулися до істини, аніж шістдесят людей тільки формально сповідують істину, але не відчули на собі її сили» (Євангелізм, с. 320).

Церковне членство – не головна мета

Головна мета євангелізації полягає в тому, щоб готувати учнів, які будуть приводити інших учнів. Хрещення та прийняття в члени Церкви – тільки перші кроки в цьому процесі. На жаль, часто буває так, що ми спочатку радіємо, коли нові люди укладають заповіт з Господом, але потім забуваємо про них, не навчаючи і не наставляючи в істині. Як часто вони не розуміють, що означає бути справжніми учнями Христа...

Еллен Уайт радить: «Вірні вчителі Слова Божого повинні наставляти новонавернених, щоб ті могли зростати в пізнанні й у любові істини, досягаючи повного зросту в Христі Ісусі.

Таких необхідно оточити впливом, найбільш сприятливим для їхнього духовного зростання» (Євангелізм, с. 337).

Благовістя не закінчується, коли людина звільняється від гріховного способу життя, світських філософій і доктринальних помилок. Далі повинен слідувати процес учнівства, у якому новому члену Церкви дається подальше повчання зі Слова Божого. Він навчається застосовувати отримані знання, заохочується розвиток його духовних звичок, він інтегрується в життя громади, навчається особистого свідчення і церковного служіння. Таким чином, новий член Церкви буде продовжувати зростати, щоб стати живим і активним учнем Христа.

Зберігаючи врожай

Заклучна фаза циклу євангелізму називається збереження. У цій важливій фазі нових членів Церкви наставляють, навчають, а потім їм доручається привести інших учнів. Це дає гарантію, що урожай не буде втрачений, а цикл євангелізму почнеться знову.

Після хрещення новонавернений часто стикається з багатьма проблемами. Невіруючі друзі або родичі можуть противитися тим змінам, які відбулися з ним, він може втратити колишнє коло спілкування. Іноді буває нелегко подружитися з новими людьми та влитися в життя церкви. Жити згідно з високими стандартами Біблії також може бути важко. Можливо, з'являться вітри помилкових учень, погрожуючи бентежити тих, хто щойно навернувся до Бога. Усе це може призвести до розчарування, відчуття залишеності й розгубленості, у результаті чого нові члени залишать Церкву.

Тільки постійно докладаючи невтомні зусилля в учнівстві, можна зберегти врожай. Еллен Уайт радить: «Слід з особливим терпінням і турботою ставитися до тих, хто нещодавно прийшов до віри... Їх не можна залишати наодинці з найсильнішими спокусами сатани; їх потрібно навчати нових обов'язків, добре ставитися до них, вести їх уперед, відвідувати їх вдома і молитися з ними» (Євангелізм, с. 351).

Нові члени Церкви потребують духовних наставників, які допоможуть їм зустрічати проблеми, сприятимуть розвитку нових духовних звичок, допоможуть знайти своє місце в громаді. Цей «Довідник з учнівства» і «Керівництво наставника» спеціально розроблені, щоб сприяти цьому.

Однак учнівство не стане повним, поки новонавернений не буде ділитися своєю вірою з іншими. Ісус узагальнив це так: «Тож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось Я з вами по всі дні аж до кінця віку! [Амінь]» (Матв. 28:19, 20). Зверніть увагу на те, що учні були послані, щоб робити інших учнями. Духовне здоров'я кожного члена Церкви залежить від того, як він ділиться істиною з іншими. Еллен Уайт пише: «Як тільки душі прийдуть до навернення, відразу ж залучайте їх до роботи. Коли вони працюватимуть, використовуючи свої здібності, то стануть сильнішими. Тільки стикаючись із впливом противника, ми зміцнюємося у вірі» (Євангелізм, с. 355). «І нехай усі будуть навчені працювати. Особливо повинні бути навчені співпрацювати з Богом ті, хто прийняв віру нещодавно» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 69).

Практичне застосування

Незалежно від того, як довго ви є адвентистом сьомого дня, ви можете взяти участь у справі придбання душ для Христа. Навколо нас є люди, які шукають істину та світло. Багато «перебувають на порозі Царства і лише чекають, коли хтось запросить їх туди увійти» (Е. Уайт. Дії апостолів, с.109).

Замість того щоб молитися тільки про рясний урожай, Ісус говорить про ще більшу потребу. «Жниво велике, а женців мало; тож благодіть Господаря жнив, щоби послав робітників на Свої жнива» (Луки 10:2). Христос сказав, що наша найбільша потреба – у працівниках. Світ гине через нестачу справжніх учнів, викуплених благодаттю Христа, тих, хто буде відчувати тягар за втрачених.

Залишаючись активними в роботі Божій і наставляючи інших, які нещодавно навернулися до Господа, ви можете продовжити цикл євангелізації, поки Ісус не прийде. «Ціна однієї душі незмірна, про це говорить Голгофа. Душа, яку можна придбати для істини, буде знаряддям для придбання інших, і таким чином результати благословення і спасіння зростатимуть» (Е. Уайт. Християнське служіння, с. 121).

Практичні способи зібрати і зберегти урожай

- Звертайтеся із закликом під час вивчення Біблії в домашніх умовах, запрошуючи ваших учнів повністю присвятити своє життя Христу і Його Слову.
- Наведіть приклади зі свого життя, коли ви отримали благословення, слідуючи біблійній істині.
- Підтримуйте інтерес до євангельських зустрічей і заохочуйте прийняття позитивних рішень.
- Допоможіть своєму другові підготуватися до хрещення.
- Допоможіть організувати наступний цикл євангельських зустрічей у вашій громаді.
- Беріть участь в особистому євангелізмі, запросіть нового члена Церкви допомагати вам у служінні.
- Подружіться з кимось із нових членів Церкви.
- Запросіть нового брата (або сестру) до себе на суботній обід.
- Заохочуйте новохрещених ділитися своїм свідченням.
- Запросіть нового члена громади допомогти вам у церковному служінні, яке ви звершуєте.
- Наставляйте цю людину, використовуючи «Довідник з учнівства».

ДОДАТОК А

ПЛАН ЧИТАННЯ БІБЛІЇ ТА ПРАЦЬ ДУХА ПРОРОЦТВА

План читання

Вступ

Щоденне спілкування з Богом у молитві й вивчення Біблії — це найважливіші духовні звички, які ми можемо розвивати. Праці Еллен Уайт дають натхненні коментарі до Біблії, які можуть допомогти вам відкрити для себе силу і красу Божого Слова. У Додатку ви знайдете щоденний план читання Біблії, який включає в себе відповідні уривки зі Святого Письма та книг вісниць Божої.

Цей план складається з чотирьох розділів і розрахований на 260 днів. Кожен розділ присвячений різним частинам Біблії, а також одній або кільком книгам Еллен Уайт. Підзаголовок кожного розділу вказує на біблійний період, який розглядається. Ви можете почати з будь-якого розділу в плані.

Завдання на день розраховане приблизно на 15-20 хвилин читання. Якщо кожен будній день слідувати цьому плану, то для його повного проходження вам знадобиться чотири роки: по одному року на кожен розділ. Додаткові два дні кожного тижня можна використовувати для читання інших матеріалів, наприклад уроку Суботньої школи. Звичайно, дотримуючись плану сім днів на тиждень або подвоївши щоденні читання, час можна значно скоротити. Ви також можете використовувати інші плани читання.

Використовуйте цей план, читаючи Біблію і відповідні уривки праць Духа пророцтва, зазначені в тому самому рядку.

Ключові місця в щоденному читанні виділені, що допоможе краще запам'ятати їх. Це також може допомогти вам залишатися зосередженими під час читання і легше

знаходити важливі місця. Будь ласка, у кінці розділу напишіть два речення про те, що вас найбільше вразило.

Номери сторінок у списку представляють собою оригінальні номери сторінок книг Е. Уайт. Якщо після номера сторінки йде буква (наприклад, 39а), це означає, що розділ поділений на кілька днів читання. Ви можете зупинитися або почати з відповідного пункту на цій сторінці (39а – перший абзац на сторінці 39, 39б – другий абзац і т. д.). Присвячуйте принаймні 30 хвилин щодня (15 хвилин молитви і 15 хвилин читання) для спілкування з Богом, і нехай Він благословить вас!

РОЗДІЛ 1

БІБЛІЯ: ВІД ТВОРІННЯ ДО ЦАРЯ ДАВИДА

Книги Е. Уайт: «Патріархи і пророки»

ДЕНЬ	УРИВОК З БІБЛІЇ	УРИВОК ІЗ ТВОРІВ Е. УАЙТ	НАЗВА РОЗДІЛУ
1		Патріархи і пророки, вступ, хііі-хvііб	
2		Патріархи і пророки, вступ, хvіів - ххіі	
3		Патріархи і пророки, с. 33-39а	Чому було допущено гріх?
4		Патріархи і пророки, с. 39б-43	Чому було допущено гріх?
5	Бут. 1	Патріархи і пророки, с. 44, 45	Творіння
6	Бут. 2	Патріархи і пророки, с. 46-51	Творіння
7	Бут. 3:1-6	Патріархи і пророки, с. 52-57а	Спокушення і падіння
8	Бут. 3:7-24	Патріархи і пророки, с. 57б-62	Спокушення і падіння
9		Патріархи і пророки, с. 63-67а	План викуплення
10		Патріархи і пророки, с. 67б-70	План викуплення
11	Бут. 4:1-16	Патріархи і пророки, с. 71-79	Випробування Каїна та Авеля
12	Бут. 4:16-5:17	Патріархи і пророки, с. 80-84б	Сиф та Енох
13	Бут. 5:18-6:2	Патріархи і пророки, с. 84в-89	Сиф та Енох
14	Бут. 6:3-13	Патріархи і пророки, с. 90-92б	Потоп
15	Бут. 6:14-7:3	Патріархи і пророки, с. 92в-97в	Потоп
16	Бут. 7:4-19	Патріархи і пророки, с. 97г-101а	Потоп
17	Бут. 7:20-24	Патріархи і пророки, с. 101б-104	Потоп

18	Бут. 8	Патріархи і пророки, с. 105-106а	Після потопу
19	Бут. 9:1-17	Патріархи і пророки, с. 106б-110	Після потопу
20	Бут. 10	Патріархи і пророки, с. 111-116	Буквальний тиждень
21	Бут. 9:18-29; 11:1-4	Патріархи і пророки, с. 117-119а	Вавилонська вежа
22	Бут. 11:5-9	Патріархи і пророки, с. 119б-124	Вавилонська вежа
23	Бут. 11:10-12:5	Патріархи і пророки, с. 125-127б	Покликання Авраама
24	Бут. 12:6-20	Патріархи і пророки, с. 127в-131	Покликання Авраама
25	Бут. 13; 14	Патріархи і пророки, с. 132-136б	Авраам у Ханаані
26	Бут. 15; 17:1-15	Патріархи і пророки, с. 136в-138б	Авраам у Ханаані
27	Бут. 18:1-8, 16-33	Патріархи і пророки, с. 138в-140в	Авраам у Ханаані
28	Бут. 20	Патріархи і пророки, с. 140г-144	Авраам у Ханаані
29	Бут. 16; 17:16-27; 18:9-15; 21:1-21	Патріархи і пророки, с. 145-147б	Випробування віри
30	Бут. 21:22-22:14	Патріархи і пророки, с. 147в-153а	Випробування віри
31	Бут. 22:15-24	Патріархи і пророки, с. 153б-155	Випробування віри
32	Бут. 19:1-3	Патріархи і пророки, с. 156-159а	Загибель Содом
33	Бут. 19:4-22	Патріархи і пророки, с. 159б-161б	Загибель Содом
34	Бут. 19:23-29	Патріархи і пророки, с. 161в-167б	Загибель Содом
35	Бут. 19:30-38; 23	Патріархи і пророки, с. 167в-170	Загибель Содом
36	Бут. 24:1-58	Патріархи і пророки, с. 171-173г	Одруження Ісаака
37	Бут. 24:59-67	Патріархи і пророки, с. 173д-176	Одруження Ісаака

38	Бут. 25:1-26:33	Патріархи і пророки, с. 177-179в	Яків та Ісав
39	Бут. 26:34-27:40	Патріархи і пророки, с. 179г-182	Яків та Ісав
40	Бут. 27:41-28:22	Патріархи і пророки, с. 183-188б	Втеча та вигнання
41	Бут. 29:1-30	Патріархи і пророки, с. 188в-190а	Втеча та вигнання
42	Бут. 29:31-30:24	Патріархи і пророки, с. 190б-192в	Втеча та вигнання
43	Бут. 30:25-31:55	Патріархи і пророки, с. 192г-194	Втеча та вигнання
44	Бут. 32	Патріархи і пророки, с. 195-198б	Ніч боротьби
45	Бут. 33	Патріархи і пророки, с. 198в-203	Ніч боротьби
46	Бут. 34:1-35:15	Патріархи і пророки, с. 204-206в	Повернення до Ханаану
47	Бут. 35:16-36:8	Патріархи і пророки, с. 206г-209а	Повернення до Ханаану
48	Бут. 37	Патріархи і пророки, с. 209б-212	Повернення до Ханаану
49	Бут. 36:9-43; 38		
50	Бут. 39	Патріархи і пророки, с. 213-218	Йосип у Єгипті
51	Бут. 40:1-41:16	Патріархи і пророки, с. 219, 220б	Йосип у Єгипті
52	Бут. 41:17-52	Патріархи і пророки, с. 220в-223	Йосип у Єгипті
53		Патріархи і пророки, с. 224-227а	Йосип та його брати
54		Патріархи і пророки, с. 227б-229а	Йосип та його брати
55		Патріархи і пророки, с. 229б-231б	Йосип та його брати
56		Патріархи і пророки, с. 231в, 232	Йосип та його брати
57		Патріархи і пророки, с. 233-235б	Йосип та його брати

58		Патріархи і пророки, с. 235в-237в	Йосип та його брати
59		Патріархи і пророки, с. 237г-240	Йосип та його брати
60	Йова 1-3		
61	Йова 4-10		
62	Йова 11-14		
63	Йова 15-17		
64	Йова 18-21		
65	Йова 22-24		
66	Йова 25-28		
67	Йова 29-31		
68	Йова 32-34		
69	Йова 35-37		
70	Йова 38; 39		
71	Йова 40-42		
72	Вих. 1:1-2:9	Патріархи і пророки, с. 241-244а	Мойсей
73	Вих. 2:10-22	Патріархи і пророки, с. 244б-251а	Мойсей
74	Вих. 2:23-3:22	Патріархи і пророки, с. 251б-253е	Мойсей
75	Вих. 4:1-26	Патріархи і пророки, с. 253ж-256	Мойсей
76	Вих. 4:27-6:1	Патріархи і пророки, с. 257-260в	Єгипетські кари
77	Вих. 6:2-7:25	Патріархи і пророки, с. 260г-265б	Єгипетські кари
78	Вих. 8:1-9:16	Патріархи і пророки, с. 265в-269б	Єгипетські кари
79	Вих. 9:17-11:3	Патріархи і пророки, с. 269в-272	Єгипетські кари
80	Вих. 11:4-12:17	Патріархи і пророки, с. 273-278б	Пасха
81	Вих. 12:18-33	Патріархи і пророки, с. 278в-280	Пасха
82	Вих. 12:34-14:14	Патріархи і пророки, с. 281-284б	Вихід

83	Вих. 14:15-15:21	Патріархи і пророки, с. 284в--290	Вихід
84	Вих. 15:22-16:3	Патріархи і пророки, с. 291-294в	Від Червоного моря до Синаю
85	Вих. 16:4-36	Патріархи і пророки, с. 294г-297в	Від Червоного моря до Синаю
86	Вих. 17	Патріархи і пророки, с. 297г-300б	Від Червоного моря до Синаю
87	Вих. 18	Патріархи і пророки, с. 300в-302	Від Червоного моря до Синаю
88	Вих. 19	Патріархи і пророки, с. 303-305а	Закон, даний
89	Вих. 20:1-21	Патріархи і пророки, с. 305б-310а	Закон, даний
90	Вих. 20:22-23:19	Патріархи і пророки, с. 310б-311г	Закон, даний
91	Вих. 23:20-24:18	Патріархи і пророки, с. 311д-313б	Закон, даний
92	Вих. 25, 26		
93	Вих. 27:1-28:30		
94	Вих. 30:11-31:18	Патріархи і пророки, с. 313в-314	Закон, даний
95	Вих. 32:1-14	Патріархи і пророки, с. 315-319в	Ідолопоклонство біля Синаю
96	Вих. 32:15-29	Патріархи і пророки, с. 319г-326а	Ідолопоклонство біля Синаю
97	Вих. 32:30-33:18	Патріархи і пророки, с. 326б-328в	Ідолопоклонство біля Синаю
98	Вих. 33:19-34:35	Патріархи і пророки, с. 328г-330	Ідолопоклонство біля Синаю
99		Патріархи і пророки, с. 331-336	Ворожнеча сатани проти Закону
100		Патріархи і пророки, с. 337-342	Ворожнеча сатани проти Закону
101	Вих. 35:1-36:7	Патріархи і пророки, с. 343-347а	Скиння та служіння в ній
102	Вих. 36:8-37:29	Патріархи і пророки, с. 347б	Скиння та служіння в ній
103	Вих. 38, 39	Патріархи і пророки, с. 347в-348б	Скиння та служіння в ній

104	Вих. 40	Патріархи і пророки, с. 348в-350а	Скинія та служіння в ній
105	Вих. 28:31-30:10	Патріархи і пророки, с. 350б-352б	Скинія та служіння в ній
106	Левит 4	Патріархи і пророки, с. 352в-355а	Скинія та служіння в ній
107	Левит 16	Патріархи і пророки, с. 355б-358	Скинія та служіння в ній
108	Левит 1-3; 5; 6		
109	Левит 7-9; 12		
110	Левит 10	Патріархи і пророки, с. 359-362	Гріх Надава й Авігу
111	Левит 13		
112	Левит 14		
113	Левит 11; 15		
114	Левит 17-19		
115	Левит 20-22		
116	Левит 24:1-9; 25		
117	Левит 26	Патріархи і пророки, с. 363-366б	Закон і заповіді
118		Патріархи і пророки, с. 366в-373	Закон і заповіді
119	Числ. 1; 2		
120	Числ. 3; 4		
121	Числ. 5; 6		
122	Числ. 7:1-9:14		
123	Числ. 9:15-10:36	Патріархи і пророки, с. 374-376в	Від Синаю до Кадешу
124	Числ. 11:1-23	Патріархи і пророки, с. 376г-381в	Від Синаю до Кадешу
125	Числ. 11:24-12:16	Патріархи і пророки, с. 381г-386	Від Синаю до Кадешу
126	Числ. 13:1-14:10	Патріархи і пророки, с. 387-390в	Дванадцять розвідників
127	Числ. 14:11-45	Патріархи і пророки, с. 390г-394	Дванадцять розвідників
128	Числ. 15:1-31; 16:1-3	Патріархи і пророки, с. 395-398в	Повстання Корея

129	Числ. 16:4-35	Патріархи і пророки, с. 398г-401в	Повстання Корея
130	Числ. 16:36-17:13	Патріархи і пророки, с. 401г-405	Повстання Корея
131	Левит 24:10-23; Числ. 15:32-41; 20:1	Патріархи і пророки, с. 406-410	В пустелі
132	Числ. 18; 19		
133	Числ. 20:2-5	Патріархи і пророки, с. 411-417а	Удар по скелі
134	Числ. 20:6-13	Патріархи і пророки, с. 417б-421	Удар по скелі
135	Числ. 20:14-29	Патріархи і пророки, с. 422-427г	Подорож навколо Едому
136	Числ. 21:1-20	Патріархи і пророки, с. 427д-432	Подорож навколо Едому
137	Числ. 21:21-23; П. Зак. 1:1-2:31	Патріархи і пророки, с. 433-435а	Завоювання Башану
138	Числ. 21:24-35; П. Зак. 2:32-3:11	Патріархи і пророки, с. 435б-437	Завоювання Башану
139	Числ. 22:1-20	Патріархи і пророки, с. 438-441б	Валаам
140	Числ. 22:21-23:10	Патріархи і пророки, с. 441в-447	Валаам
141	Числ. 23:11-24:25	Патріархи і пророки, с. 448-452	Валаам
142	Числ. 25; 26	Патріархи і пророки, с. 453-456б	Відступництво при Йордані
143	Числ. 31:1-24	Патріархи і пророки, с. 456в-461	Відступництво при Йордані
144	Числ. 27:1–11; 30; 36; Левит 27:1-29		
145	Числ. 31:25-54; 32; П. Зак. 3:12-20; 4:41-49		
146	Числ. 33-35		
147	Числ. 27:12-23; П. Зак. 3:21-4:40	Патріархи і пророки, с. 462, 463	
148	П. Зак. 5:1-7:11	Патріархи і пророки, с. 464-466а	Повторення Закону

149	П. Зак. 28	Патріархи і пророки, с. 466б-468	Повторення Закону
150	П. Зак. 7:12-10:22		
151	П. Зак. 11-13		
152	П. Зак. 14-17		
153	П. Зак. 18-21		
154	П. Зак. 22-26		
155	П. Зак. 27; 29, 30		
156	П. Зак. 31:1-32:47	Патріархи і пророки, с. 469, 470в	Смерть Мойсея
157	П. Зак. 32:48-33:29	Патріархи і пророки, с. 470г, 471в	Смерть Мойсея
158	П. Зак. 34	Патріархи і пророки, с. 471г-478б	Смерть Мойсея
159	Псал. 91	Патріархи і пророки, с. 478в-480	Смерть Мойсея
160	І. Нав. 1:1-3:5	Патріархи і пророки, с. 481-484а	Перехід через Йордан
161	І. Нав. 3:6-5:12	Патріархи і пророки, с. 484б-486	Перехід через Йордан
162	І. Нав. 5:13-6:20	Патріархи і пророки, с. 487-491в	Падіння Єрихона
163	І. Нав. 6:21-7:6	Патріархи і пророки, с. 491г-494а	Падіння Єрихона
164	І. Нав. 7:7-26	Патріархи і пророки, с. 494б-498	Падіння Єрихона
165	І. Нав. 8	Патріархи і пророки, с. 499-504	Благословення і прокляття
166	І. Нав. 9	Патріархи і пророки, с. 505-507в	Союз з гівеонітянами
167	І. Нав. 10:1-39	Патріархи і пророки, с. 507г-509	Союз з гівеонітянами
168	І. Нав. 10:40-12:24	Патріархи і пророки, с. 510, 511б	Розподіл Ханаану
169	І. Нав. 13; 14	Патріархи і пророки, с. 511в-513в	Розподіл Ханаану
170	І. Нав. 15-17	Патріархи і пророки, с. 513г, 514в	Розподіл Ханаану

171	I. Нав. 18; 19	Патріархи і пророки, с. 514г, 515б	Розподіл Ханаану
172	I. Нав. 20; 21	Патріархи і пророки, с. 515в-517г	Розподіл Ханаану
173	I. Нав. 22	Патріархи і пророки, с. 517д-520	Розподіл Ханаану
174	I. Нав. 23; 24	Патріархи і пророки, с. 521-524	Останні слова Ісуса Навина
175	Левит 27:30-34	Патріархи і пророки, с. 525-529	Десятина і дари
176		Патріархи і пророки, с. 530-536	Божа турбота про бідних
177	Левит 23:1-22; Числ. 28	Патріархи і пророки, с. 537-540а	Щорічні свята
178	Левит 23:23-44; Числ. 29	Патріархи і пророки, с. 540б-542	Щорічні свята
179	Суд. 1; 2	Патріархи і пророки, с. 543-545б	Перші судді
180	Суд. 3:1-6:1	Патріархи і пророки, с. 545в	Перші судді
181	Суд. 6:2-40	Патріархи і пророки, с. 545г-548в	Перші судді
182	Суд. 7	Патріархи і пророки, с. 548г-554б	Перші судді
183	Суд. 8:1-9:6	Патріархи і пророки, с. 554в-557а	Перші судді
184	Суд. 9:7-10:18	Патріархи і пророки, с. 557б, 558в	Перші судді
185	Суд. 11:1-13:1	Патріархи і пророки, с. 558г, 559	Перші судді
186	Суд. 13:2-23	Патріархи і пророки, с. 560-562б	Самсон
187	Суд. 13:24-15:20	Патріархи і пророки, с. 562в-564в	Самсон
188	Суд. 16	Патріархи і пророки, с. 564г-568	Самсон
189	Суд. 17; 18		
190	Суд. 19-21		
191	Рут. 1-4		

192	1 Сам. 1:1-23	Патріархи і пророки, с. 569-571а	Отрок Самуїл
193	1 Сам. 1:24-2:11	Патріархи і пророки, с. 571б-574	Отрок Самуїл
194	1 Сам. 2:12-26	Патріархи і пророки, с. 575-577б	Ілій та його сини
195	1 Сам. 2:27-36	Патріархи і пророки, с. 577в-580	Ілій та його сини
196	1 Сам. 3, 4	Патріархи і пророки, с. 581-585г	Захоплення ковчега филистимлянами
197	1 Сам. 5:1-6:18	Патріархи і пророки, с. 585д-589а	Захоплення ковчега филистимлянами
198	1 Сам. 6:19-7:17	Патріархи і пророки, с. 589б-591	Захоплення ковчега филистимлянами
199		Патріархи і пророки, с. 592-596б	Школи пророків
200		Патріархи і пророки, с. 596в-602	Школи пророків
201	1 Сам. 8	Патріархи і пророки, с. 603-608а	Перший цар Ізраїлю
202	1 Сам. 9:1-10:16	Патріархи і пророки, с. 608б-611а	Перший цар Ізраїлю
203	1 Сам. 10:17-11:15	Патріархи і пророки, с. 611б-613б	Перший цар Ізраїлю
204	1 Сам. 12	Патріархи і пророки, с. 613в-615	Перший цар Ізраїлю
205	1 Сам. 13	Патріархи і пророки, с. 616-622	Самовпевненість Саула
206	1 Сам. 14	Патріархи і пророки, с. 623-626	Самовпевненість Саула
207	1 Сам. 15:1-23	Патріархи і пророки, с. 627-631в	Відкинення Саула
208	1 Сам. 15:24-35	Патріархи і пророки, с. 631г-636	Відкинення Саула
209	1 Сам. 16:1-13	Патріархи і пророки, с. 637-642	Помазання Давида
210	1 Сам. 16:14-17:27	Патріархи і пророки, с. 643-645в	Давид і Голіят
211	1 Сам. 17:28-58; Псал. 8; 19; 23	Патріархи і пророки, с. 645г-648	Давид і Голіят

212	1 Сам. 18:1-19:1	Патріархи і пророки, с. 649-652б	Давид-утікач
213	1 Сам. 19:2-24	Патріархи і пророки, с. 652в-654б	Давид-утікач
214	1 Сам. 20	Патріархи і пророки, с. 654в, 655в	Давид-утікач
215	1 Сам. 21:1-22:19; Псал. 133	Патріархи і пророки, с. 655г-659	Давид-утікач
216	Псал. 42; 52; 54; 57; 59; 107; 142; 1 Сам. 22:20-23:15	Патріархи і пророки, с. 660а, б	Великодушність Давида
217	1 Сам. 23:16-25:1; Псал. 11; 121	Патріархи і пророки, с. 660в-664б	Великодушність Давида
218	1 Сам. 25:2-17	Патріархи і пророки, с. 664в-666а	Великодушність Давида
219	1 Сам. 25:18-35; Псал. 120; 141	Патріархи і пророки, с. 666б-667г	Великодушність Давида
220	1 Сам. 25:36-27:4	Патріархи і пророки, с. 667д-673б	Великодушність Давида
221	1 Сам. 27:5-28:2; Псал. 7; 13; 27; 31; 56; 63	Патріархи і пророки, с. 673в, 674	Великодушність Давида
222	1 Хронік 12:1-22; 1 Сам. 28:3-14	Патріархи і пророки, с. 675-679	Смерть Саула
223	1 Сам. 28:15-25; 31; 1 Хронік 10	Патріархи і пророки, с. 680-682	Смерть Саула
224		Патріархи і пророки, с. 683-689	Спіритизм: стародавній і сучасний
225	1 Сам. 29:1-30:8	Патріархи і пророки, с. 690-693в	Давид у Ціклазі
226	1 Сам. 30:9-31; 2 Сам. 1	Патріархи і пророки, с. 693г-696	Давид у Ціклазі
227	1 Хронік 1; 2		
228	1 Хронік 3-5		
229	1 Хронік 6:1-7:19		
230	1 Хронік 7:20- 8:40; 9		
231	2 Сам. 2:1-3:27	Патріархи і пророки, с. 697-699в	Покликання Давида на царство

232	2 Сам. 3:28-5:3; 1 Хронік 11:1-3; 12:23-40	Патріархи і пророки, с. 699г-702	Покликання Давида на царство
233	2 Сам. 5:4-6:11; 1 Хронік 11:4-9; 13, 14; Псал. 30	Патріархи і пророки, с. 703-706б	Царювання Давида
234	2 Сам. 6:12-19; 1 Хронік 15:1-28; 16; Псал. 24	Патріархи і пророки, с. 706в-708г	Царювання Давида
235	2 Сам. 6:20-7:29; 1 Хронік 15:29; 17	Патріархи і пророки, с. 708д-713а	Царювання Давида
236	2 Сам. 8, 9; 1 Хронік 18; Псал. 59	Патріархи і пророки, с. 713б, в	Царювання Давида
237	2 Сам. 10; 1 Хронік 19	Патріархи і пророки, с. 713г-715в	Царювання Давида
238	Псал. 18; 20; 21; 33; 44	Патріархи і пророки, с. 715г-716	Царювання Давида
239	Псал. 9; 10; 101; 2 Сам. 11:1-25	Патріархи і пророки, с. 717-720б	Гріх Давида і каяття
240	2 Сам. 11:26-12:25	Патріархи і пророки, с. 720в-723г	Гріх Давида і каяття
241	Псал. 32; 50	Патріархи і пророки, с. 723д-726	Гріх Давида і каяття
242	2 Сам. 13:1-15:1	Патріархи і пророки, с. 727-729г	Повстання Авесалома
243	2 Сам. 15:2-37	Патріархи і пророки, с. 729д-735	Повстання Авесалома
244	2 Сам. 16	Патріархи і пророки, с. 736-739б	Повстання Авесалома
245	2 Сам. 17; Псал. 3	Патріархи і пророки, с. 739в-742г	Повстання Авесалома
246	2 Сам. 18:1–19:8	Патріархи і пророки, с. 742е-745	Повстання Авесалома
247	Псал. 4, 5; 35; 61; 84		
248	2 Сам. 23:8–39; 1 Хронік 11:10-47		
249	2 Сам. 19:9-20:26; 1 Хронік 20	Патріархи і пророки, с. 746а	
250	2 Сам. 12:26-31; 21; 22		

251	2 Сам. 24; 1 Хронік 21	Патріархи і пророки, с. 746б-749а	Останні роки життя Давида
252	1 Цар. 1	Патріархи і пророки, с. 749б, 750а	Останні роки життя Давида
253	1 Сам. 23-25		
254	1 Сам. 26; 27		
255	1 Сам. 22; 28:1-29:9	Патріархи і пророки, с. 750б-752а	Останні роки життя Давида
256	1 Цар. 2; 1 Хронік 29:10-30	Патріархи і пророки, с. 752б, 753	Останні роки життя Давида
257	2 Сам. 23:1-7; Псал. 72; 89; 103	Патріархи і пророки, с. 754, 755	Останні роки життя Давида
258	Псал. 6; 12; 14-17; 22; 25, 26; 28		
259	Псал. 29; 34; 36-40		
260	Псал. 41; 43; 51; 53; 55; 58; 62; 64		

РОЗДІЛ 2
БІБЛІЯ: ВІД СОЛОМОНА ДО КІНЦЯ
СТАРОГО ЗАВІТУ

Книги Е. Уайт: «Пророки і царі»

ДЕНЬ	УРИВОК З БІБЛІЇ	УРИВОК ІЗ ТВОРІВ Е. УАЙТ	НАЗВА РОЗДІЛУ
1	Псал. 65, 66; 68-71; 77; 86		
2	Псал. 108-110; 122; 124		
3	Псал. 119		
4	Псал. 131; 138-140; 143-150		
5	Псал. 1, 2; 45-49; 67; 73, 74		
6	Псал. 78, 79; 81, 82; 85; 87		
7	Псал. 88; 91-98; 100		
8	Псал. 102; 106; 111-115		
9	Псал. 116-118; 123; 125; 128-130; 132; 134-136		
10		Пророки і царі, с. 15-22	Вступ. Виноградник Господній
11	Псал. 72	Пророки і царі, с. 25-27	Соломон
12	1 Цар. 3:1-15; 2 Хронік 1:1-12	Пророки і царі, с. 27б-31г	Соломон
13	1 Цар. 3:16-4:34; 2 Хронік 1:13-17	Пророки і царі, с. 31д-34	Соломон
14	1 Цар. 5; 2 Хронік 2; Псал. 127	Пророки і царі, с. 35а, б	Храм та його освячення
15	1 Цар. 6; 2 Хронік 3; 4	Пророки і царі, с. 35в, 36	Храм та його освячення
16	1 Цар. 7; 2 Хронік 5:1	Пророки і царі, с. 37, 38а	Храм та його освячення
17	1 Цар. 8:1-11; 2 Хронік 5:2-14	Пророки і царі, с. 38б, 39а	Храм та його освячення
18	1 Цар. 8:12-34; 2 Хронік 6:1-25; Псал. 99	Пророки і царі, с. 39б, 40	Храм та його освячення

19	1 Цар. 8:35-61; 2 Хронік 6:26-7:3	Пророки і царі, с. 41-45а	Храм та його освячення
20	1 Цар. 8:62-9:9; 2 Хронік 7:4-22	Пророки і царі, с. 45б-50	Храм та його освячення
21	1 Цар. 9:10-28; 11:1-4; 2 Хронік 8	Пророки і царі, с. 51-56б	Гордість, породжена успіхом і процвітанням
22	1 Цар. 11:5-8	Пророки і царі, с. 56в-60	Гордість, породжена успіхом і процвітанням
23		Пророки і царі, с. 61-65б	Наслідки беззаконня
24	1 Цар. 10:1-13; 2 Хронік 9:1-12	Пророки і царі, с. 65в-68а	Наслідки беззаконня
25	1 Цар. 10:14-24; 2 Хронік 9:13-23	Пророки і царі, с. 68б-71б	Наслідки беззаконня
26	1 Цар. 10:25-29; 2 Хронік 9:23-28	Пророки і царі, с. 71в-74	Наслідки беззаконня
27	1 Цар. 11:9, 10; Екл. 1; 2	Пророки і царі, с. 75, 76	Розкаяння Соломона
28	1 Цар. 11:11-28	Пророки і царі, с. 77, 78а	Розкаяння Соломона
29	Екл. 3-5		
30	Екл. 6; 7		
31	Екл. 8-10	Пророки і царі, с. 78б, 79а	Розкаяння Соломона
32	Екл. 11; 12	Пророки і царі, с. 79б-86	Розкаяння Соломона
33	Прип. 1-4		
34	Прип. 5-8		
35	Прип. 9-12		
36	Прип. 13-16		
37	Прип. 17-20		
38	Прип. 21-24		
39	Прип. 25-28		
40	Прип. 29-31		
41	П. Пісень 1-4		
42	П. Пісень 5-8		
43	1 Цар. 11:29-12:15; 2 Хронік 9:29-10:15	Пророки і царі, с. 87-90б	Поділ царства

44	1 Цар. 12:16-24; 2 Хронік 10:16-11:17	Пророки і царі, с. 90в-93а	Поділ царства
45	1 Цар. 14:21-31; 2 Хронік 11:18-13:1	Пророки і царі, с. 93б-98	Поділ царства
46	1 Цар. 12:25-13:6	Пророки і царі, с. 99-105б	Єровоам
47	1 Цар. 13:7-34	Пророки і царі, с. 105в-107б	Єровоам
48	1 Цар. 14:1-20; 2 Хронік 13:2-22	Пророки і царі, с. 107в-108	Єровоам
49	1 Цар. 15:1-11, 25-31; 16:1-28; 2 Хронік 14	Пророки і царі, с. 109-112а	Відступництво народу
50	1 Цар. 15:12-24, 32-34; 2 Хронік 15, 16	Пророки і царі, с. 112б-113	Відступництво народу
51	1 Цар. 16:29-34	Пророки і царі, с. 114-116	Відступництво народу
52	1 Цар. 17:1-4	Пророки і царі, с. 119-123а	Ілля Тішб'янин
53	1 Цар. 17:5-7	Пророки і царі, с. 123б-128	Ілля Тішб'янин
54	1 Цар. 17:8-24	Пророки і царі, с. 129-132	Голос суворого докору
55	Псал. 104	Пророки і царі, с. 133-137б	Голос суворого докору
56	1 Цар. 18:1-18	Пророки і царі, с. 137в-142	Голос суворого докору
57	1 Цар. 18:19-29	Пророки і царі, с. 143-150г	Кармел
58	1 Цар. 18:30-40	Пророки і царі, с. 150д-154	Кармел
59	1 Цар. 18:41-19:2	Пророки і царі, с. 155-159в	Від Ізреелю до Хорива
60	1 Цар. 19:3-8	Пророки і царі, с. 159г-166	Від Ізреелю до Хорива
61	1 Цар. 19:9-18	Пророки і царі, с. 167-170б	«Чого ти тут?»
62		Пророки і царі, с. 170в-176	«Чого ти тут?»

63		Пророки і царі, с. 177-183в	«В дусі та силі Іллі»
64		Пророки і царі, с. 183г-189	«В дусі та силі Іллі»
65	2 Хронік 17	Пророки і царі, с. 190-192б	Йосафат
66	1 Цар. 22:1-17; 2 Хронік 18:1-16	Пророки і царі, с. 192в-196а	Йосафат
67	1 Цар. 22:18-36; 2 Хронік 18:17-19:11	Пророки і царі, с. 196б-198в	Йосафат
68	2 Хронік 20:1-19; Псал. 83	Пророки і царі, с. 198г-201в	Йосафат
69	1 Цар. 22:41-50; 2 Хронік 20:20-37	Пророки і царі, с. 201г-203	Йосафат
70	1 Цар. 20:1-21:4	Пророки і царі, с. 204-205в	Падіння дому Ахава
71	1 Цар. 21:5-29; 22:37-40	Пророки і царі, с. 205г-207г	Падіння дому Ахава
72	1 Цар. 22:51-53; 2 Цар. 1	Пророки і царі, с. 207д-212б	Падіння дому Ахава
73	2 Цар. 3; 8:16-24; 2 Хронік 21	Пророки і царі, с. 212в-214а	Падіння дому Ахава
74	2 Цар. 8:25-10:29; 2 Хронік 22:1-9	Пророки і царі, с. 214б, 215б	Падіння дому Ахава
75	2 Цар. 10:30-11:21; 2 Хронік 22:10-23:21	Пророки і царі, с. 215в, 216	Падіння дому Ахава
76	1 Цар. 19:19-21	Пророки і царі, с. 217-221а	Покликання Єлисея
77		Пророки і царі, с. 221б-224в	Покликання Єлисея
78	2 Цар. 2:1-18	Пророки і царі, с. 224г-228	Покликання Єлисея
79	2 Цар. 2:19-22	Пророки і царі, с. 229-234	Оздоровлення води
80	2 Цар. 2:23-25; 4:1-37	Пророки і царі, с. 235-240а	Пророк миру
81	2 Цар. 4:38-44	Пророки і царі, с. 240б-243	Пророк миру
82	2 Цар. 5:1-14	Пророки і царі, с. 244-249в	Нааман

83	2 Цар. 5:15-27	Пророки і царі, с. 249г-253	Нааман
84	2 Цар. 6:8-23; 8:7-15	Пророки і царі, с. 254-258а	Завершення служіння Елісея
85	2 Цар. 6:24-7:20	Пророки і царі, с. 258б-260в	Завершення служіння Елісея
86	2 Цар. 6:1-7; 8:1-6; 13	Пророки і царі, с. 260г-264	Завершення служіння Елісея
87	Йони 1; 2	Пророки і царі, с. 265-269б	«Ніневія, велике місто»
88	Йони 3; 4	Пророки і царі, с. 269в-273а	«Ніневія, велике місто»
89		Пророки і царі, с. 273б-278	«Ніневія, велике місто»
90	Осії 5; 7-10	Пророки і царі, с. 279, 280б	Ассирійський полон
91	Осії 4; 6; 12; Амоса 5	Пророки і царі, с. 280в-282в	Ассирійський полон
92	Осії 11; 13; 14	Пророки і царі, с. 282г-284	Ассирійський полон
93	Амоса 1-4	Пророки і царі, с. 285, 286б	Ассирійський полон
94	Амоса 6-9	Пророки і царі, с. 286в-д	Ассирійський полон
95	2 Цар. 15:8-31	Пророки і царі, с. 287а, б	Ассирійський полон
96	2 Цар. 17; 2 Хронік 30:1-12	Пророки і царі, с. 287в-292	Ассирійський полон
97	2 Цар. 12; 2 Хронік 24		
98	2 Цар. 14; 2 Хронік 25		
99		Пророки і царі, с. 293-297	«Загине через брак знання»
100	Осії 1-3	Пророки і царі, с. 298-300	«Загине через брак знання»
101	2 Цар. 15:1-7, 32-38; 2 Хронік 26, 27	Пророки і царі, с. 303-305а	Покликання Ісаї
102	Ісаї 1-4	Пророки і царі, с. 305б, 306в	Покликання Ісаї

103	Icaï 5; 6	Пророки і царі, с. 306г-310	Покликання Icaï
104	Icaï 8; 10; 13		
105	Icaï 14-16		
106	Icaï 17-21		
107	Icaï 22-24		
108	Icaï 25-28		
109	Icaï 29, 30		
110	Icaï 31-35		
111	Icaï 40	Пророки і царі, с. 311-316в	«Ось — Бог ваш!»
112	Icaï 12; 41; 44	Пророки і царі, с. 316г-321	«Ось — Бог ваш!»
113	Icaï 43; 46; 48		
114	Icaï 50, 51; 55		
115	Icaï 57-59; 61		
116	Icaï 62-65		
117	2 Цар. 16:1-4; 2 Хронік 28:1-4; Михея 1-3	Пророки і царі, с. 322-325б	Ахаз
118	Михея 4-6	Пророки і царі, с. 325в-327в	Ахаз
119	2 Цар. 16:5-20; 2 Хронік 28:5-27; Icaï 7		
120	2 Цар. 18:1-12; 2 Хронік 29:1-19	Пророки і царі, с. 331-333а	Єзекія
121	2 Хронік 29:20-36; Михея 7	Пророки і царі, с. 333б-335б	Єзекія
122	2 Хронік 30:13- 31:21	Пророки і царі, с. 335в-339	Єзекія
123	2 Цар. 20:1-11; 2 Хронік 32:24; Icaï 38	Пророки і царі, с. 340-344а	Посли з Вавилону
124	2 Цар. 20:12-19; 2 Хронік 32:25-31; Icaï 39	Пророки і царі, с. 344б-348	Посли з Вавилону
125	2 Цар. 18:13-17; 2 Хронік 32:1-8; Icaï 36:1, 2	Пророки і царі, с. 349-352в	Звільнення від ассирійського ярма

126	2 Цар. 18:18-19:1; 2 Хронік 32:9-16; Ісаї 36:3-37:1	Пророки і царі, с. 352г-354б	Звільнення від ассирійського ярма
127	2 Цар. 19:2-13; 2 Хронік 32; 17-20; Ісаї 37:2-13	Пророки і царі, с. 354в-355б	Звільнення від ассирійського ярма
128	2 Цар. 19:14-34; Псал. 80; Ісаї 37:14-35	Пророки і царі, с. 355в-361б	Звільнення від ассирійського ярма
129	2 Цар. 19:35-37; 20:20, 21; 2 Хронік 32:21-23, 32, 33; Псал. 75, 76; Ісаї 37:36-38; Єзек. 31:1-9	Пророки і царі, с. 361в-363в	Звільнення від ассирійського ярма
130	Єзек. 31:10-18; Наума 1-3	Пророки і царі, с. 363г-366	Звільнення від ассирійського ярма
131		Пророки і царі, с. 367-371а	Надія для язичників
132	Ісаї 9; 52:1-6; 56	Пророки і царі, с. 371б-373б	Надія для язичників
133	Ісаї 49; 54; 66	Пророки і царі, с. 373в, 374б	Надія для язичників
134	Ісаї 45; 52:7-15; 60	Пророки і царі, с. 374в-376а	Надія для язичників
135	Ісаї 11; 42	Пророки і царі, с. 376б-378	Надія для язичників
136	2 Цар. 21; 2 Хронік 33	Пророки і царі, с. 381-383	Манасія та Йосія
137	2 Цар. 22:1, 2; 2 Хронік 34:1, 2; Авак. 1:1-2:4	Пророки і царі, с. 384-387б	Манасія та Йосія
138	Авак. 2:5-3:19	Пророки і царі, с. 387в, 388	Манасія та Йосія
139	Соф. 1-3	Пророки і царі, с. 389-391	Манасія та Йосія
140	2 Цар. 22:3-11; 2 Хронік 34:3-19	Пророки і царі, с. 392-398в	Книга Закону
141	2 Цар. 22:12-23:1; 2 Хронік 34:20-29	Пророки і царі, с. 398г-400б	Книга Закону
142	2 Цар. 23:2-27; 2 Хронік 34:30-35:19	Пророки і царі, с. 400в-405б	Книга Закону

143	2 Цар. 23:28-30; 2 Хронік 35:20-27	Пророки і царі, с. 405в, 406	Книга Закону
144	Єрем. 1; 2	Пророки і царі, с. 407-409в	Єремія
145	Єрем. 3	Пророки і царі, с. 409г-411а	Єремія
146	Єрем. 4; 6; 17	Пророки і царі, с. 411б-412б	Єремія
147	2 Цар. 23:31-34; 2 Хронік 36:1-4; Єрем. 7:1-24	Пророки і царі, с. 412в-414в	Єремія
148	Єрем. 5; 7:25-34; 15	Пророки і царі, с. 414г-415б	Єремія
149	Єрем. 26	Пророки і царі, с. 415в-419а	Єремія
150	Єрем. 8-10	Пророки і царі, с. 419б, 420а	Єремія
151	Єрем. 11-13		
152	Єрем. 14; 16; 20	Пророки і царі, с. 420б, 421	Єремія
153	2 Цар. 23:35-37; 2 Хронік 36:5; Єрем. 21; 24; 35	Пророки і царі, с. 422-426а	Наближення загибелі
154	Єрем. 23	Пророки і царі, с. 426б-427б	Наближення загибелі
155	Єрем. 22	Пророки і царі, с. 427в-430б	Наближення загибелі
156	Єрем. 19; 25	Пророки і царі, с. 430в-432б	Наближення загибелі
157	2 Цар. 24:1-4; 2 Хронік 36:6; Єрем. 36:1-26	Пророки і царі, с. 432в-436а	Наближення загибелі
158	2 Цар. 24:5-17; 2 Хронік 36:7-10; Єрем. 36:27-32	Пророки і царі, с. 436б-439	Наближення загибелі
159	2 Цар. 24:18; Єрем. 29; 52:1	Пророки і царі, с. 440-442в	Останній цар Юдеї
160	Єрем. 27; 28	Пророки і царі, с. 442г-446	Останній цар Юдеї

161	2 Цар. 24:19, 20; 2 Хронік 36:11-14; Єрем. 52:2, 3; Єзек. 8	Пророки і царі, с. 447-449	Останній цар Юдеї
162	2 Хронік 36:15, 16; Єзек. 12	Пророки і царі, с. 450, 451	Останній цар Юдеї
163	Єрем. 18; 34		
164	2 Цар. 25:1; Єрем. 37:1-16; Єзек. 21	Пророки і царі, с. 452-454а	У вавилонському полоні
165	Єрем. 37:17-21; Єзек. 29, 30	Пророки і царі, с. 454б-455в	У вавилонському полоні
166	Єрем. 38	Пророки і царі, с. 455г-458в	У вавилонському полоні
167	2 Цар. 25:2-21; 2 Хронік 36:17-21; Єрем. 39:1-10; 52:4-30	Пророки і царі, с. 458г-459а	У вавилонському полоні
168	2 Цар. 25:22-30; 2 Хронік 36:22, 23; Єрем. 39:11-18; 52:31-34	Пророки і царі, с. 459б, 460б	У вавилонському полоні
169	Єрем. 40-43		
170	Єрем. 44	Пророки і царі, с. 460в, 461а	У вавилонському полоні
171	Пл. Єрем. 1, 2	Пророки і царі, с. 461б-463б	У вавилонському полоні
172	Псал. 137; Пл. Єрем. 3-5	Пророки і царі, с. 463в-д	У вавилонському полоні
173	Єрем. 32	Пророки і царі, с. 464-472в	Світло в темряві
174	Єрем. 30; 33	Пророки і царі, с. 472г-474г	Світло в темряві
175	Єрем. 31	Пророки і царі, с. 474д-476	Світло в темряві
176	Єрем. 45-49		
177	Єзек. 1-3		
178	Єзек. 4-7		
179	Єзек. 9-11; 13		
180	Єзек. 14-16		
181	Єзек. 17-19		

182	Єзек. 20; 22		
183	Єзек. 23; 24		
184	Єзек. 25-27		
185	Єзек. 28; 32		
186	Єзек. 33, 34; Авдія 1		
187	Єзек. 35-37		
188	Єзек. 38-40		
189	Єзек. 41-43		
190	Єзек. 44-46		
191	Єзек. 47; 48		
192	Дан. 1:1-8	Пророки і царі, с. 479-483б	При вавилонському дворі
193	Дан. 1:9-20	Пророки і царі, с. 483в-485б	При вавилонському дворі
194	Дан. 1:21	Пророки і царі, с. 485в-490	При вавилонському дворі
195	Дан. 2:1-23	Пророки і царі, с. 491-494б	Сон Навуходоносора
196	Дан. 2:24-47	Пророки і царі, с. 494в-499в	Сон Навуходоносора
197	Дан. 2:48, 49	Пророки і царі, с. 499г-502	Сон Навуходоносора
198	Дан. 3:1; 2	Пророки і царі, с. 503-506а	У розпечений печі
199	Дан. 3:3-25	Пророки і царі, с. 506б-509б	У розпечений печі
200	Дан. 3:26-30	Пророки і царі, с. 509в-513	У розпечений печі
201	Дан. 4:1-18	Пророки і царі, с. 514-517а	Справжня велич
202	Дан. 4:19-37	Пророки і царі, с. 517б-521	Справжня велич
203	Дан. 5:1-9	Пророки і царі, с. 522-527б	Невидимий страж
204	Дан. 5:10-29	Пророки і царі, с. 527в-530	Невидимий страж
205	Єрем. 51; Дан. 5:30, 31	Пророки і царі, с. 531, 532б	Невидимий страж

206	Ісаї 47; Єрем. 50	Пророки і царі, с. 532в-534	Невидимий страж
207		Пророки і царі, с. 535-538	Невидимий страж
208	Дан. 6:1-18	Пророки і царі, с. 539-544а	У лев'ячій ямі
209	Дан. 6:19-28	Пророки і царі, с. 544б-548	У лев'ячій ямі
210	Дан. 7	Пророки і царі, с. 551-554а	Повернення з вигнання
211	Дан. 8	Пророки і царі, с. 554б	Повернення з вигнання
212	Дан. 9:1-11:2	Пророки і царі, с. 554в-557б	Повернення з вигнання
213	Дан. 11:3-12:13		
214	Ездри 1; Псал. 126; Ісаї 44:28-45:13	Пророки і царі, с. 557в-559в	Повернення з вигнання
215	Ездри 2; Неєм. 7		
216	Ездри 3:1-11	Пророки і царі, с. 559г-563б	Повернення з вигнання
217	Ездри 3:12, 13; Псал. 105	Пророки і царі, с. 563в-566	Повернення з вигнання
218	Йоїла 1-3		
219	Ездри 4:1-3	Пророки і царі, с. 567-571а	«Божі пророки укріпляли їх»
220	Ездри 4:4-24; Огія 1	Пророки і царі, с. 571б-575в	«Божі пророки укріпляли їх»
221	Ездри 5; Огія 2	Пророки і царі, с. 575г-578	«Божі пророки укріпляли їх»
222	Ездри 6:1-12; Соф. 1, 2	Пророки і царі, с. 579а-581	«Божі пророки укріпляли їх»
223	Соф. 3	Пророки і царі, с. 582-587б	Ісус та ангел
224		Пророки і царі, с. 587в-592	Ісус та ангел
225	Ездри 6:13-22; Соф. 4	Пророки і царі, с. 593-597	«Не військом і не силою»
226	Соф. 5-9		
227	Соф. 10-14		

228	Естер 1; 2	Пророки і царі, с. 598–600б	За днів цариці Естер
229	Естер 3; 4	Пророки і царі, с. 600в, 601	За днів цариці Естер
230	Естер 5-8	Пророки і царі, с. 602а	За днів цариці Естер
231	Естер 9; 10	Пророки і царі, с. 602б-606	За днів цариці Естер
232	Ездри 7	Пророки і царі, с. 607-612а	Ездра – священик і книжник
233	Ездри 8:1-31	Пророки і царі, с. 612б-617	Ездра – священик і книжник
234	Ездри 8:32-9:15	Пророки і царі, с. 618-621	Духовне відродження
235	Ездри 10	Пророки і царі, с. 622	Духовне відродження
236		Пророки і царі, с. 623-627	Духовне відродження
237	Неем. 1:1-2:9	Пророки і царі, с. 628-634	Людина великих можливостей
238	Неем. 2:10-18	Пророки і царі, с. 635-638в	Будівничі стін Єрусалима
239	Неем. 2:19-4:3	Пророки і царі, с. 638г-642а	Будівничі стін Єрусалима
240	Неем. 4:4-23	Пророки і царі, с. 642б-645	Будівничі стін Єрусалима
241	Неем. 5:1-11	Пророки і царі, с. 646-650б	Засудження здирства
242	Неем. 5:12-19	Пророки і царі, с. 650в-652	Засудження здирства
243	Неем. 6:1-14	Пророки і царі, с. 653-656	Змова язичників
244	Неем. 6:15-19	Пророки і царі, с. 657-660	Змова язичників
245	Неем. 8	Пророки і царі, с. 661-665б	Навчені в Божому Законі
246	Неем. 9	Пророки і царі, с. 665в-666б	Навчені в Божому Законі
247	Неем. 10	Пророки і царі, с. 666в-668	Навчені в Божому Законі

248	Неем. 11; 12		
249	Неем. 13:1-22	Пророки і царі, с. 669-673а	Реформи
250	Неем. 13:23-31	Пророки і царі, с. 673б-678	Реформи
251		Пророки і царі, с. 681-688а	Покликання Ісаї
252	Ісаї 53	Пророки і царі, с. 688б-692б	Покликання Ісаї
253	Ісаї 42	Пророки і царі, с. 692в-697	Покликання Ісаї
254	Дан. 9:20-27	Пророки і царі, с. 698-702	Покликання Ісаї
255	Мал. 1; 2	Пророки і царі, с. 703-706б	«Дім Ізраїлю»
256	Мал. 3:7-18	Пророки і царі, с. 706в-710в	«Дім Ізраїлю»
257	Мал. 3:1-6	Пророки і царі, с. 710г-715	«Дім Ізраїлю»
258	Мал. 4	Пророки і царі, с. 716-721	«Дім Ізраїлів»
259		Пророки і царі, с. 722-727в	Видіння майбутньої слави
260		Пророки і царі, с. 727г-733	Видіння майбутньої слави

РОЗДІЛ 3

БІБЛІЯ: ВІД НАРОДЖЕННЯ ІСУСА ДО ЙОГО ПОВЕРНЕННЯ НА НЕБО

Книги Е. Уайт: «Дорога до Христа», «Христос – надія світу», «Небесні принципи щасливого життя», «Наочні уроки Христа»

ДЕНЬ	УРИВОК З БІБЛІЇ	УРИВОК ІЗ ТВОРІВ Е. УАЙТ	НАЗВА РОЗДІЛУ
1		Дорога до Христа, с. 9-15	Любов Божа до людей
2		Дорога до Христа, с. 17-22	Грішник потребує Спасителя
3		Дорога до Христа, с. 23-30а	Покаяння
4		Дорога до Христа, с. 30б-36	Покаяння
5		Дорога до Христа, с. 37-41	Визнання гріхів
6		Дорога до Христа, с. 43-48	Посвячення
7		Дорога до Христа, с. 49-55	Віра і прийняття
8		Дорога до Христа, с. 57-65	Чи належимо ми Христові?
9		Дорога до Христа, с. 67-75	Зростання у Христі
10		Дорога до Христа, с. 77-83	Наше життя і вчинки
11		Дорога до Христа, с. 85-91	Пізнання Бога
12		Дорога до Христа, с. 93-99б	Велика перевага молитви
13		Дорога до Христа, с. 99в-104	Велика перевага молитви
14		Дорога до Христа, с. 105-113	Що робити із сумнівами
15		Дорога до Христа, с. 115-121б	Радість у Господі
16		Дорога до Христа, с. 121в-126	Радість у Господі
17	Матв. 1:18-23; Луки 1:26-38	Христос – надія світу, с. 19-22в	«З нами Бог»
18	Луки 1:39-56	Христос – надія світу, с. 22г-26	«З нами Бог»

19	Матв. 1:1-17; Луки 3:23-38	Христос – надія світу, с. 27-30	Вибраний народ
20		Христос – надія світу, с. 31-38	«Повнота часу»
21	Матв. 1:24, 25; Луки 2:1-20	Христос – надія світу, с. 43-49	«Народився вам Спаситель»
22	Луки 2:21-24	Христос – надія світу, с. 50-55а	Посвячення
23	Луки 2:25-38	Христос – надія світу, с. 55б-58	Посвячення
24	Матв. 2:1-8	Христос – надія світу, с. 59-63а	«Ми бачили Його зорю»
25	Матв. 2:9-23	Христос – надія світу, с. 63б-67	«Ми бачили Його зорю»
26	Луки 2:39, 40	Христос – надія світу, с. 68-74	Дитинство
27	Луки 2:41-44	Христос – надія світу, с. 75-80	Відвідання Єрусалима
28	Луки 2:45-52	Христос – надія світу, с. 81-83	Відвідання Єрусалима
29		Христос – надія світу, с. 84-88б	Дні боротьби
30		Христос – надія світу, с. 88в-92	Дні боротьби
31	Луки 1:1-25, 57-79	Христос – надія світу, с. 97-100б	Голос волаючого в пустелі
32	Матв. 3:1-6; Марка 1:1-6; Луки 1:80; 3:1-6	Христос – надія світу, с. 100в-104	Голос волаючого в пустелі
33	Матв. 3:7-12; Марка 1:7, 8; Луки 3:7-18	Христос – надія світу, с. 105-108	Голос волаючого в пустелі
34	Матв. 3:13-17; Марка 1:9-11; Луки 3:21, 22	Христос – надія світу, с. 109-113	Хрещення
35	Матв. 4:1-3; Марка 1:12-13; Луки 4:1-3	Христос – надія світу, с. 114-120а	Спокушення
36	Матв. 4:4; Луки 4:4	Христос – надія світу, с. 120б-123	Спокушення
37	Матв. 4:5-11; Луки 4:5-13	Христос – надія світу, с. 124-131	Перемога
38	Івана 1:1-34	Христос – надія світу, с. 132-138г	«Ми знайшли Месію»

39	Івана 1:35-51	Христос – надія світу, с. 138д-143	«Ми знайшли Месію»
40	Івана 2:1-10	Христос – надія світу, с. 144-148в	На весільному бенкеті
41	Івана 2:11	Христос – надія світу, с. 148г-153	На весільному бенкеті
42	Івана 2:12-17	Христос – надія світу, с. 154-161а	У Своєму храмі
43	Івана 2:18-25	Христос – надія світу, с. 161б-166	У Своєму храмі
44	Івана 3:1-8	Христос – надія світу, с. 167-173б	Никодим
45	Івана 3:9-21	Христос – надія світу, с. 173в-177	Никодим
46	Івана 3:22-4:3	Христос – надія світу, с. 178-182	«Йому належить рости»
47	Івана 4:4-26	Христос – надія світу, с. 183-190г	Біля криниці Якова
48	Івана 4:27-42	Христос – надія світу, с. 190д-195	Біля криниці Якова
49	Івана 4:43-54	Христос – надія світу, с. 196-200	«Якщо не побачите ознак і чудес...»
50	Івана 5:1-16	Христос – надія світу, с. 201-204г	Віфезда і синедріон
51	Івана 5:17-21	Христос – надія світу, с. 204д-210а	Віфезда і синедріон
52	Івана 5:22-47	Христос – надія світу, с. 210б-213	Віфезда і синедріон
53	Матв. 11:1-6; 14:1-5; Марка 6:17-19; Луки 3:19, 20; 7:18-23	Христос – надія світу, с. 214-218б	Ув'язнення і смерть Івана Хрестителя
54	Матв. 11:7-24; Луки 7:24-35	Христос – надія світу, с. 218в-220д	Ув'язнення і смерть Івана Хрестителя
55	Матв. 14:6-12; Марка 6:20-29	Христос – надія світу, с. 220е-225	Ув'язнення і смерть Івана Хрестителя

56	Марка 1:14, 15; Луки 4:14, 15	Христос – надія світу, с. 231-235	«...Наблизилося Царство Боже»
57	Матв. 13:53-56; Марка 6:1-3; Луки 4:16-27	Христос – надія світу, с. 236-240а	«Чи ж то Він не син теслі?»
58	Матв. 13:57, 58; Марка 6:4-6; Луки 4:28-30	Христос – надія світу, с. 240б-243	«Чи ж то Він не син теслі?»
59	Матв. 4:12-25; Марка 1:16-20; Луки 5:1-11	Христос – надія світу, с. 244-251	Заклик біля моря
60	Марка 1:21-28; Луки 4:31-37	Христос – надія світу, с. 252-256	У Капернаумі
61	Матв. 8:14-17; Марка 1:29-39; Луки 4:38-44	Христос – надія світу, с. 257-261	У Капернаумі
62	Матв. 8:1-4; 9:32-34; Марка 1:40-45; Луки 5:12-16	Христос – надія світу, с. 262-266	«Можеш очистити мене»
63	Матв. 9:1-8; Марка 2:1-12; Луки 5:17-26	Христос – надія світу, с. 267-271	«Можеш очистити мене»
64	Матв. 9:9-13; Марка 2:13-17; Луки 5:27-32	Христос – надія світу, с. 272-275д	Левій Матвій
65	Матв. 9:14-17; Марка 2:18-22; Луки 5:33-39	Христос – надія світу, с. 275е-280	Левій Матвій
66	Матв. 12:1-8; Марка 2:23-28; Луки 6:1-5	Христос – надія світу, с. 281-286б	Субота
67	Матв. 12:9-21; Марка 3:1-12; Луки 6:6-11	Христос – надія світу, с. 286в-289	Субота
68	Марка 3:13-18; Луки 6:12-15	Христос – надія світу, с. 290-293б	«Він призначив дванадцятьох»
69	Матв. 8:18-22; Марка 3:19; Луки 6:16; 9:57-62	Христос – надія світу, с. 293в-297	«Він призначив дванадцятьох»
70	Матв. 5:1, 2; Луки 6:17-19	Христос – надія світу, с. 298, 299в; Небесні принципи щасливого життя, с. vii, viii, 1-5	Нагірна проповідь / На схилі гори
71	Матв. 5:3; Луки 6:20	Христос – надія світу, с. 299г, 300б; Небесні принципи щасливого життя, с. 6-9б	Нагірна проповідь / Блаженства

72	Матв. 5:4; Луки 6:21б	Христос – надія світу, с. 300в, 301в; Небесні принципи щасливого життя, с. 9в-13б	Нагірна проповідь / Блаженства
73	Матв. 5:5, 6; Луки 6:21а	Христос – надія світу, с. 301г, 302б; Небесні принципи щасливого життя, с. 13в-21в	Нагірна проповідь / Блаженства
74	Матв. 5:7, 8	Христос – надія світу, с. 302в, г; Небесні принципи щасливого життя, с. 21г-27б	Нагірна проповідь / Блаженства
75	Матв. 5: 9, 10	Христос – надія світу, с. 302д-305б; Небесні принципи щасливого життя, с. 27в-31а	Нагірна проповідь / Блаженства
76	Матв. 5:11-13; Луки 6:22-26	Христос – надія світу, с. 305в, 306д; Небесні принципи щасливого життя, с. 31б-38б	Нагірна проповідь / Блаженства
77	Матв. 5:14-16	Христос – надія світу, с. 306е, 307б; Небесні принципи щасливого життя, с. 38в-44	Нагірна проповідь / Блаженства
78	Матв. 5:17, 18	Христос – надія світу, с. 307в-310а; Небесні принципи щасливого життя, с. 45-51б	Нагірна проповідь / Духовна природа Закону
79	Матв. 5:19-24	Христос – надія світу, с. 310б, 311б; Небесні принципи щасливого життя, с. 51в-59в	Нагірна проповідь / Духовна природа Закону
80	Матв. 5:25-32; 19:1-12; Марка 10:1-12	Небесні принципи щасливого життя, с. 59г-65	Духовна природа Закону
81	Матв. 5:33-42; Луки 6:29, 30	Небесні принципи щасливого життя, с. 66-73а	Духовна природа Закону
82	Матв. 5:43-48; Луки 6:27, 28, 31-36	Христос – надія світу, с. 311в, 312а ; Небесні принципи щасливого життя, с. 73б-78	Нагірна проповідь / Духовна природа Закону

83	Матв. 6:1-8	Христос – надія світу, с. 312б, в; Небесні принципи щасливого життя, с. 79-87а	Нагірна проповідь / Правдиве спонування до служіння
84	Матв. 6:16-24; Луки 12:32-34	Христос – надія світу, с. 312г-313б; Небесні принципи щасливого життя, с. 87б-95б	Нагірна проповідь / Правдиве спонування до служіння
85	Матв. 6:25-34; Луки 12:22-31	Христос – надія світу, с. 313в-д; Небесні принципи щасливого життя, с. 95в-101	Нагірна проповідь / Правдиве спонування до служіння
86	Матв. 6:9, 10; Луки 11:1, 2	Небесні принципи щасливого життя, с. 102-110а	Молитва Господня
87	Матв. 6:11, 12; Луки 11:3, 4	Небесні принципи щасливого життя, с. 110б-116б	Молитва Господня
88	Матв. 6:13-15	Небесні принципи щасливого життя, с. 116в-122	Молитва Господня
89	Матв. 7:1-5; Луки 6:37, 41, 42	Христос – надія світу, с. 314а; Небесні принципи щасливого життя, с. 123-129а	Нагірна проповідь / Не засуджувати, а виконувати
90	Матв. 7:6-11; Луки 6:38-40	Небесні принципи щасливого життя, с. 129б-134а	Не засуджувати, а виконувати
91	Матв. 7:12-14	Небесні принципи щасливого життя, с. 134б-141а	Не засуджувати, а виконувати
92	Матв. 7:15-23; Луки 6:43-45; 13:24	Христос – надія світу, с. 314б; Небесні принципи щасливого життя, с. 141б-147а	Нагірна проповідь / Не засуджувати, а виконувати
93	Матв. 7:24-29; Луки 6:46-49	Христос – надія світу, с. 314 в, г; Небесні принципи щасливого життя, с. 147б-152	Нагірна проповідь / Не засуджувати, а виконувати
94	Матв. 8:5-13; Луки 7:1-17	Христос – надія світу, с. 315-320	Сотник

95		Наочні уроки Христа, с. 17-27	Повчання у притчах
96	Матв. 13:1-17; Марка 4:1-13; Луки 8:1-11	Наочні уроки Христа, с. 33-37а	«Вийшов сіяч сіяти»
97	Марка 4:14	Наочні уроки Христа, с. 37б-43б	«Вийшов сіяч сіяти»
98	Матв. 13:18-21; Марка 4:15-17; Луки 8:12, 13	Наочні уроки Христа, с. 43в-50б	«Вийшов сіяч сіяти»
99	Матв. 13:22; Марка 4:18, 19; Луки 8:14	Наочні уроки Христа, с. 50в-56а	«Вийшов сіяч сіяти»
100	Матв. 13:23; Марка 4:20-25; Луки 8:15-18	Наочні уроки Христа, с. 56б-61	«Вийшов сіяч сіяти»
101	Марка 4:26-29	Наочні уроки Христа, с. 62-69	«Спершу стебло, потім колос»
102	Матв. 13:24-30, 34-43	Наочні уроки Христа, с. 70-75	Кукіль
103	Матв. 13:31, 32; Марка 4:30-34; Луки 13:18, 19	Наочні уроки Христа, с. 76-79	«Подібне до зерна гірчиці»
104		Наочні уроки Христа, с. 80-89	Інші уроки посіву
105	Матв. 13:33; Луки 13:20, 21	Наочні уроки Христа, с. 95-102	Подібне до закваски
106	Матв. 13:44	Наочні уроки Христа, с. 103-108а	Схований скарб
107		Наочні уроки Христа, с. 108б-114	Схований скарб
108	Матв. 13:45-50	Наочні уроки Христа, с. 115-123	Перлина. Невід
109	Матв. 13:51, 52	Наочні уроки Христа, с. 124-129в	Нове і старе
110		Наочні уроки Христа, с. 129г-134	Нове і старе
111	Матв. 12:22-35; Луки 11:14-23 Луки 11:14-23	Христос – надія світу, с. 321-323а	«Хто Мої брати?»
112	Матв. 12:26-50; Марка 3:28-35; Луки 8:19-21; 11:24-36	Христос – надія світу, с. 323б-327	«Хто Мої брати?»
113	Матв. 11:25-30	Христос – надія світу, с. 328-332	Запрошення

114	Матв. 8:23-27; Марка 4:35-41; Луки 8:22-25	Христос – надія світу, с. 333-337а	«Перестань, ушухни!»
115	Матв. 8:28-34; Марка 5:1-20; Луки 8:26-39	Христос – надія світу, с. 337б-341	«Перестань, ушухни!»
116	Матв. 9:18, 19, 23-31; Марка 5:21-24, 35-43; Луки 8:40-42, 48-56	Христос – надія світу, с. 342-343г	Дотик віри
117	Матв. 9:20-22; Марка 5:25-34; Луки 8:43-47; 17:11-19	Христос – надія світу, с. 343д-348	Дотик віри
118	Матв. 10:1-16; Марка 6:7-13; Луки 9:1-6	Христос – надія світу, с. 349-353	Перші євангелісти
119	Матв. 10:17-42	Христос – надія світу, с. 354-358	Перші євангелісти
120	Матв. 9:35-38; 14:1, 2; Марка 6:14-16, 30-32; Луки 9:7-10	Христос – надія світу, с. 359-363	«Ідіть... та трохи спочиньте»
121	Матв. 14:13-21; Марка 6:33-44; Луки 9:11-17; Івана 6:1-13	Христос – надія світу, с. 364-366а	«Ви дайте їм їсти!»
122		Христос – надія світу, с. 366б-371	«Ви дайте їм їсти!»
123	Матв. 14:22, 23; Марка 6:45, 46; Івана 6:14-17	Христос – надія світу, с. 377-380а	Ніч на озері
124	Матв. 14:24-33; Марка 6:47-53; Івана 6:18-21	Христос – надія світу, с. 380б-382	Ніч на озері
125	Матв. 14:34-36; Марка 6:54-56; Івана 6:22-42	Христос – надія світу, с. 383-387г	Криза в Галилеї
126	Івана 6:43-63	Христос – надія світу, с. 387д-391б	Криза в Галилеї
127	Івана 6:64-71	Христос – надія світу, с. 391в-394	Криза в Галилеї
128	Матв. 15:1-7; Марка 7:1-8; Луки 11:37, 38	Христос – надія світу, с. 395-397г	Перекази
129	Матв. 15:8-20; Марка 7:9-23; Луки 11:39-54	Христос – надія світу, с. 397д, 398	Перекази

130	Матв. 15:21-28; Марка 7:24-30	Христос – надія світу, с. 399-403	Перешкоди усунуті
131	Матв. 15:29-16:4; Марка 7:31-8:13	Христос – надія світу, с. 404-407в	Правдива ознака
132	Матв. 16:5-12; Марка 8:14-26	Христос – надія світу, с. 407г-409	Правдива ознака
133	Матв. 16:13-20; Марка 8:27-30; Луки 9:18-21	Христос – надія світу, с. 410-414	Передвістя хреста
134	Матв. 16:21-28; Марка 8:31-9:1; Луки 9:22-27	Христос – надія світу, с. 415-418	Передвістя хреста
135	Матв. 17:1-13; Марка 9:2-13; Луки 9:28-36	Христос – надія світу, с. 419-425	«Він переобразився»
136	Матв. 17:14-17; Марка 9:14-20; Луки 9:37-41	Христос – надія світу, с. 426-428г	Служіння
137	Матв. 17:18-21; Марка 9:21-29; Луки 9:42-45	Христос – надія світу, с. 428д-431	Служіння
138	Матв. 17:22-27; Марка 9:30-32	Христос – надія світу, с. 432-434д	Хто більший?
139	Матв. 18:1-5; Марка 9:33-40; Луки 9:46-50	Христос – надія світу, с. 434е-438б	Хто більший?
140	Матв. 18:6-20; Марка 9:41-50	Христос – надія світу, с. 438в-442	Хто більший?
141	Матв. 18:21-35	Наочні уроки Христа, с. 243-251	Міра прощення
142	Івана 7:1-5	Христос – надія світу, с. 447-450	На святі кущів
143	Івана 7:6-15, 37-39	Христос – надія світу, с. 451-454	На святі кущів
144	Івана 7:16-36	Христос – надія світу, с. 455-458	Між пастками
145	Івана 7:40-8:11	Христос – надія світу, с. 459-462	Між пастками
146	Івана 8:12-29	Христос – надія світу, с. 463-465	Світло життя
147	Івана 8:30-59; 10:31-42	Христос – надія світу, с. 466-470в	Світло життя

148	Івана 9:1-25	Христос – надія світу, с. 470г-473г	Світло життя
149	Івана 9:26-41	Христос – надія світу, с. 473д-475	Світло життя
150	Івана 10:1-30	Христос – надія світу, с. 476-478г	Божественний Пастир
151		Христос – надія світу, с. 478д-484	Божественний Пастир
152	Луки 9:51-56; 10:1-16	Христос – надія світу, с. 485-490а	Остання подорож із Галилеї
153	Луки 10:17-24	Христос – надія світу, с. 490б-496	Остання подорож із Галилеї
154	Луки 10:25-32	Христос – надія світу, с. 497-503а; Наочні уроки Христа, с. 376-379в	Милосердний самарянин / «Хто є моїм ближнім?»
155	Луки 10:33-37	Христос – надія світу, с. 503б-505; Наочні уроки Христа, с. 379г-382в	Милосердний самарянин / «Хто є моїм ближнім?»
156		Наочні уроки Христа, с. 382г-389	«Хто є моїм ближнім?»
157	Луки 11:5-13	Наочні уроки Христа, с. 139-144б	Просити, щоб давати
158		Наочні уроки Христа, с. 144в-149	Просити, щоб давати
159	Луки 12:1-21	Наочні уроки Христа, с. 252-259	Надбання, що стало втратою
160	Луки 12:49-13:9	Наочні уроки Христа, с. 212-218	«Залиш її ще цього року»
161	Луки 13:10-17, 22-35; 14:1-20	Наочні уроки Христа, с. 219-225б	«Вийди на шляхи та загороди»
162	Луки 14:21-24	Наочні уроки Христа, с. 225в-231	«Вийди на шляхи та загороди»
163		Наочні уроки Христа, с. 232-237	«Вийди на шляхи та загороди»
164	Луки 14:25-35; 15:1-7	Наочні уроки Христа, с. 185-192в	«Він приймає грішників»

165	Луки 15:8-10	Наочні уроки Христа, с. 192г-197	«Він приймає грішників»
166	Луки 15:11-20	Наочні уроки Христа, с. 198-203	«Пропап – і знайшовся»
167	Луки 15:21-32	Наочні уроки Христа, с. 203в-211	«Пропап – і знайшовся»
168	Луки 16:1-9	Наочні уроки Христа, с. 366-371	«Друзі з мамони неправди»
169	Луки 16:10-18	Наочні уроки Христа, с. 371б-375	«Друзі з мамони неправди»
170	Луки 16:19-31	Наочні уроки Христа, с. 260-265г	Велика безодня
171		Наочні уроки Христа, с. 265д-271	Велика безодня
172	Луки 17:1-10; 17:20-22	Христос – надія світу, с. 506-510	«Боже Царство не прийде помітно...»
173	Луки 18:1-8	Наочні уроки Христа, с. 164-171в	«Хіба Бог не захистить вибраних Своїх?»
174		Наочні уроки Христа, с. 171г-180	«Хіба Бог не захистить вибраних Своїх?»
175	Луки 18:9-14	Наочні уроки Христа, с. 150-156	Фарисей і митник
176		Наочні уроки Христа, с. 157-163	Фарисей і митник
177	Матв. 19:13-15; Марка 10:13-16; Луки 18:15-17	Христос – надія світу, с. 511-517	Благословення дітей
178	Матв. 19:16-22; Марка 10:17-22; Луки 18:18-23	Христос – надія світу, с. 518-523; Наочні уроки Христа, с. 390-393а	«Одного бракує тобі!» / Нагорода благодаті
179	Матв. 19:23-30; Марка 10:23-31; Луки 18:24-30	Наочні уроки Христа, с. 393б-396а	Нагорода благодаті

180	Матв. 20:1-16	Наочні уроки Христа, с. 396б-404	Нагорода благодаті
181	Луки 10:38-42; Івана 11:1-16	Христос – надія світу, с. 524-529а	«Лазарю, вийди сюди!»
182	Івана 11:17-37	Христос – надія світу, с. 529б-534а	«Лазарю, вийди сюди!»
183	Івана 11:38-44	Христос – надія світу, с. 534б-536	«Лазарю, вийди сюди!»
184	Івана 11:45-54	Христос – надія світу, с. 537-542	Змова священиків
185	Матв. 20:17-28; Марка 10:32-45; Луки 18:31-34	Христос – надія світу, с. 547-551	Закон нового царства
186	Матв. 20:29-34; Марка 10:46-52; Луки 18:35-43; 19:1-10	Христос – надія світу, с. 552-556	Закхей
187	Матв. 25:14-16; Луки 19:11-14	Наочні уроки Христа, с. 325-333а	Таланти
188		Наочні уроки Христа, с. 333б-339а	Таланти
189		Наочні уроки Христа, с. 339б-346а	Таланти
190		Наочні уроки Христа, с. 346б-353а	Таланти
191	Матв. 25:17, 18	Наочні уроки Христа, с. 353б-360г	Таланти
192	Матв. 25:19-30; Луки 19:15-28	Наочні уроки Христа, с. 360д-365	Таланти
193	Матв. 26:6-9; Марка 14:3-5; Луки 7:36-38; Івана 11:55-12:6	Христос – надія світу, с. 557-560а	Учта в домі Симона
194	Матв. 26:10-13; Марка 14:6-11; Івана 12:7-11	Христос – надія світу, с. 560б-566а	Учта в домі Симона
195	Луки 7:39-50	Христос – надія світу, с. 566б-568	Учта в домі Симона
196	Матв. 21:1-9; Марка 11:1-10; Луки 19:29-40; Івана 12:12-19	Христос – надія світу, с. 569-575а	«Ось Цар твій гряде»
197	Матв. 21:10, 11; Луки 19:41-44	Христос – надія світу, с. 575б-579	«Ось Цар твій гряде»

198	Матв. 21:17-20; Марка 11:11-14, 20, 21	Христос – надія світу, с. 580-582в	Приречений народ
199	Матв. 21:21, 22; Марка 11:22-26	Христос – надія світу, с. 582г-588	Приречений народ
200	Матв. 21:12-16; Марка 11:15-19; Луки 19:45-48	Христос – надія світу, с. 589-593б	Повторне очищення храму
201	Матв. 21:23-31; Марка 11:27-33; Луки 20:1-8	Христос – надія світу, с. 593в-594г; Наочні уроки Христа, с. 272-275б	Повторне очищення храму
202	Матв. 21:32	Христос – надія світу, с. 594д-596а; Наочні уроки Христа, с. 275в-278в	Повторне очищення храму
203		Наочні уроки Христа, с. 278г-283	Слова й діла
204	Матв. 21:33; Марка 12:1; Луки 20:9	Наочні уроки Христа, с. 284-289б	Виноградник Господа
205	Матв. 21:34-36; Марка 12:2-5; Луки 20:10-12	Наочні уроки Христа, с. 289в-293б	Виноградник Господа
206	Матв. 21:37-41; Марка 12:6-9; Луки 20:13-16	Христос – надія світу, с. 596б, 597а; Наочні уроки Христа, с. 293в-295б	Повторне очищення храму/ Виноградник Господа
207	Матв. 21:42-46; Марка 12:10-12; Луки 20:17-19	Христос – надія світу, с. 597б-600; Наочні уроки Христа, с. 295в, 296б	Повторне очищення храму/ Виноградник Господа
208		Наочні уроки Христа, с. 296в-301в	Виноградник Господа
209		Наочні уроки Христа, с. 301г-306	Виноградник Господа
210	Матв. 22:1-14	Наочні уроки Христа, с. 307-312б	Без весільного одягу
211		Наочні уроки Христа, с. 312в-319	Без весільного одягу
212	Матв. 22:15-28; Марка 12:13-23; Луки 20:20-33	Христос – надія світу, с. 601–605а	Суперечка
213	Матв. 22:29-46; Марка 12:24-37; Луки 20:34-44	м Христос – надія світу, с. 605б-609	Суперечка

214	Матв. 23:1-15; Марка 12:38-40; Луки 20:45-47	Христос – надія світу, с. 610-614в	«Горе вам, фарисеї»
215	Матв. 23:16-26; Марка 12:41-44; Луки 21:1-4	Христос – надія світу, с. 614г-617в	«Горе вам, фарисеї»
216	Матв. 23:27-39; Луки 13:34, 35	Христос – надія світу, с. 617г-620	«Горе вам, фарисеї»
217	Івана 12:20-50	Христос – надія світу, с. 621-626	У зовнішньому дворі храму
218	Матв. 24:1-20; Марка 13:1-18; Луки 17:31, 32; 21:5-24	Христос – надія світу, с. 627-630г	На Оливній горі
219	Матв. 24:21-39; Марка 13:19-32; Луки 17:23-30; 21:25-33	Христос – надія світу, с. 630д-634б	На Оливній горі
220	Матв. 24:40-51; Марка 13:33-37; Луки 12:35-48; 17:33-37; 21:34-38	Христос – надія світу, с. 634в-636	На Оливній горі
221	Матв. 25:1-13	Наочні уроки Христа, с. 405-414в	«Виходьте назустріч Молодому!»
222		Наочні уроки Христа, с. 414г-421	«Виходьте назустріч Молодому!»
223	Матв. 25:31-46	Христос – надія світу, с. 637-641	«...Одному з найменших братів Моїх...»
224	Матв. 26:1-5, 14-19; Марка 14:1, 2, 10-16; Луки 22:1-13, 24; Івана 13:1-5	Христос – надія світу, с. 642-645б	Слуга слуг
225	Івана 13:6-17	Христос – надія світу, с. 645в-651	Слуга слуг
226	Матв. 26:20-29; Марка 14:17-25; Луки 22:14-23; Івана 13:18-30	Христос – надія світу, с. 652-655а	«...На спомин про Мене»
227	Луки 22:24-30	Христос – надія світу, с. 655б-661	«...На спомин про Мене»
228	Івана 13:31-14:14	Христос – надія світу, с. 662-668а	«Нехай серце ваше не тривожиться...»

229	Івана 14:15-31	Христос – надія світу, с. 668б-672	«Нехай серце ваше не тривожиться...»
230	Матв. 26:30-35; Марка 14:26-31; Луки 22:31-38; Івана 13:36-38; 15:1-11	Христос – надія світу, с. 673-677б	«Нехай серце ваше не тривожиться...»
231	Івана 15:12-17:26	Христос – надія світу, с. 677в-680	«Нехай серце ваше не тривожиться...»
232	Матв. 26:36-41; Марка 14:32-38; Луки 22:39-46	Христос – надія світу, с. 685-689в	Гефсиманія
233	Матв. 26:42-46; Марка 14:39-42	Христос – надія світу, с. 689г-694д	Гефсиманія
234	Матв. 26:47-56; Марка 14:43-52; Луки 22:47-53; Івана 18:1-12	Христос – надія світу, с. 694е-697	Гефсиманія
235	Матв. 26:57-59; Марка 14:53-56; Івана 18:13, 14, 19-23	Христос – надія світу, с. 698-705в	Перед Анною і судом Каяфи
236	Матв. 26:60-68; Марка 14:57-65	Христос – надія світу, с. 705г-710а	Перед Анною і судом Каяфи
237	Матв. 26:69-27:1; Марка 14:66-15:1; Луки 22:54-71; Івана 18:15-18, 24-27	Христос – надія світу, с. 710б-715	Перед Анною і судом Каяфи
238	Матв. 27:3-10	Христос – надія світу, с. 716-722	Юда
239	Матв. 27:2,11-14; Марка 15:2-5; Луки 23:1-4; Івана 18:28-38	Христос – надія світу, с. 723-727д	На суді Пилата
240	Луки 23:5-12	Христос – надія світу, с. 727е-731д	На суді Пилата
241	Матв. 27:15-23, 27-31; Марка 15:6-13, 16-20; Луки 23:13-22; Івана 18:39-19:5	Христос – надія світу, с. 731е-736а	На суді Пилата
242	Матв. 27:24-26; Марка 15:14, 15; Луки 23:23-25; Івана 19:6-16	Христос – надія світу, с. 736б-740	На суді Пилата

243	Матв. 27:32, 33; Марка 15:21, 22; Луки 23:26-31; Івана 19:17	Христос – надія світу, с. 741-744а	Голгофа
244	Матв. 27:34-44; Марка 15:23-32; Луки 23:32-38; Івана 19:18-24	Христос – надія світу, с. 744б--749в	Голгофа
245	Матв. 27:45; Марка 15:33; Луки 23:39-44; Івана 19:25-27	Христос – надія світу, с. 749г-754в	Голгофа
246	Матв. 27:46-53; Марка 15:34-38; Луки 23:45, 46; Івана 19:28-30	Христос – надія світу, с. 754г-757	Голгофа
247		Христос – надія світу, с. 758-764	«Звершилося!»
248	Матв. 27:54-61; Марка 15:39-47; Луки 23:47-56; Івана 19:31-42	Христос – надія світу, с. 769-774б	У гробниці Йосифа
249	Матв. 20:17-19; 27:62-66	Христос – надія світу, с. 774в-778	У гробниці Йосифа
250	Матв. 28:2-4, 11-15	Христос – надія світу, с. 779-787	Господь воскрес!
251	Матв. 28:1, 5-8; Марка 16:1-11; Луки 24:1-12; Івана 20:1-18	Христос – надія світу, с. 788-790в	«Чого ти плачеш?»
252	Матв. 28:9, 10	Христос – надія світу, с. 790г-794	«Чого ти плачеш?»
253	Марка 16:12, 13; Луки 24:13-33	Христос – надія світу, с. 795-801	По дорозі до Еммауса
254	Марка 16:14; Луки 24:34-48; Івана 20:19-21	Христос – надія світу, с. 802-805б	«Мир вам!»
255	Луки 24:49; Івана 20:22-31	Христос – надія світу, с. 805в-808	«Мир вам!»
256	Івана 21:1-14	Христос – надія світу, с. 809-811а	Знову біля моря
257	Івана 21:15-25	Христос – надія світу, с. 811б-817	Знову біля моря
258	Матв. 28:16-20; Марка 16:15-18	Христос – надія світу, с. 818-822в	«Ідіть і навчіть усі народи»

259		Христос – надія світу, с. 822г-828	«Ідіть і навчіть усі народи»
260	Марка 16:19, 20; Луки 24:50-53; Дії 1:1-12	Христос – надія світу, с. 829-835	«До Отця Мого та вашого Отця»

РОЗДІЛ 4
БІБЛІЯ: ВІД ПЕРШОАПОСТОЛЬСЬКОЇ
ЦЕРКВИ ДО НОВОСТВОРЕННОЇ ЗЕМЛІ

Книги Е. Уайт: «Дії апостолів» і «Велика боротьба»

ДЕНЬ	УРИВОК З БІБЛІЇ	УРИВОК ІЗ ТВОРІВ Е. УАЙТ	НАЗВА РОЗДІЛУ
1		Дії апостолів, с. 9-16	Божий план щодо Його Церкви
2		Дії апостолів, с. 17-24	Приготування дванадцятих
3	Матв. 28:19, 20; Марка 16:15-18; Дії 1:1-12	Дії апостолів, с. 25-34	Велике доручення
4	Дії 1:13-26		
5	Дії 2:1-13	Дії апостолів, с. 35-40	П'ятидесятниця
6	Дії 2:14-47	Дії апостолів, с. 41-46	П'ятидесятниця
7		Дії апостолів, с. 47-56	Дар Духа
8	Дії 3:1-4:4	Дії апостолів, с. 57-62б	Біля воріт храму
9	Дії 4:5-31	Дії апостолів, с. 62в-69	Біля воріт храму
10	Дії 4:32-5:11	Дії апостолів, с. 70-76	Застереження лицедірам
11	Дії 5:12-32	Дії апостолів, с. 77-82б	Перед синадріоном
12	Дії 5:33-42	Дії апостолів, с. 82в-86	Перед синадріоном
13	Дії 6:1-7	Дії апостолів, с. 87-96	Сім дияконів
14	Дії 6:8-7:50	Дії апостолів, с. 97-100а	Перший християнський мученик
15	Дії 7:51-60	Дії апостолів, с. 100б-102	Перший християнський мученик
16	Дії 8:1-25	Дії апостолів, с. 103-107б	Євангеліє в Самарії
17	Дії 8:26-40	Дії апостолів, с. 107в-111	Євангеліє в Самарії

18	Дії 9:1-7	Дії апостолів, с. 112-117в	Із гонителя – в учні
19	Дії 9:8-18	Дії апостолів, с. 117г-122	Із гонителя – в учні
20	Дії 9:19-31; 22:11-21	Дії апостолів, с. 123-130	Дні приготування
21	Дії 9:32-10:16	Дії апостолів, с. 131-136г	Шукач істини
22	Дії 10:17-11:18	Дії апостолів, с. 136д-142	Шукач істини
23	Дії 12:1-11	Дії апостолів, с. 143-148б	Звільнення із в'язниці
24	Дії 12:12-24	Дії апостолів, с. 148в-154	Звільнення із в'язниці
25	Дії 11:19-30	Дії апостолів, с. 155-160а	Євангеліє в Антіохії
26	Дії 12:25-13:3	Дії апостолів, с. 160б-165	Євангеліє в Антіохії
27	Дії 13:4-13	Дії апостолів, с. 166-170в	Провісники Євангелія
28	Дії 13:14-52	Дії апостолів, с. 170г-176	Провісники Євангелія
29	Дії 14:1-18	Дії апостолів, с. 177-183б	Проповідь серед язичників
30	Дії 14:19-26	Дії апостолів, с. 183в-187	Проповідь серед язичників
31	Дії 14:27-15:12	Дії апостолів, с. 188-194б	Євреї та язичники
32	Дії 15:13-35; Гал. 2:11-21	Дії апостолів, с. 194в-200	Євреї та язичники
33	Дії 15:36-16:3	Дії апостолів, с. 201-205в	Звеличення хреста
34	Дії 16:4-6	Дії апостолів, с. 205г-210	Звеличення хреста
35	Дії 16:7-26	Дії апостолів, с. 211-215б	За межами Малої Азії
36	Дії 16:27-40	Дії апостолів, с. 215в-220	За межами Малої Азії
37	Дії 17:1, 2	Дії апостолів, с. 221-225а	Солунь

38	Дії 17:3-10	Дії апостолів, с. 225б-230	Солунь
39	Дії 17:11-21	Дії апостолів, с. 231-236	Верія й Афіни
40	Дії 17:22-34	Дії апостолів, с. 237-242	Верія й Афіни
41	Дії 18:1-7	Дії апостолів, с. 243-249а	Коринт
42	Дії 18:8-18	Дії апостолів, с. 249б-254	Коринт
43	1 Фес. 1; 2	Дії апостолів, с. 255-257в	Послання до солунян
44	1 Сол. 4:13-18; 5:1-11	Дії апостолів, с. 257г-261а	Послання до солунян
45	1 Сол. 3:1-4:12; 5:12-28	Дії апостолів, с. 261б-264а	Послання до солунян
46	2 Сол. 1-3	Дії апостолів, с. 264б-268	Послання до солунян
47	Дії 18:19-28; 1 Кор. 2	Дії апостолів, с. 269-273в	Аполлос у Коринті
48	1 Кор. 3	Дії апостолів, с. 273г-276а	Аполлос у Коринті
49	1 Кор. 4	Дії апостолів, с. 276б-280	Аполлос у Коринті
50	Дії 19:1-7	Дії апостолів, с. 281-285б	Ефес
51	Дії 19:8-20	Дії апостолів, с. 285в-290	Ефес
52	Дії 19:21-20:1	Дії апостолів, с. 291-297	Дні праці і випробувань
53	1 Кор. 1	Дії апостолів, с. 298-303б	Вістка застереження і благання
54	1 Кор. 5:1-6:8	Дії апостолів, с. 303в-306б	Вістка застереження і благання
55	1 Кор. 6:9-8:13	Дії апостолів, с. 306в-308	Вістка застереження і благання

56	1 Кор. 9	Дії апостолів, с. 309-315б	Покликані досягати високих моральних стандартів
57	1 Кор. 10; 11	Дії апостолів, с. 315в-317б	Покликані досягати високих моральних стандартів
58	1 Кор. 12-14	Дії апостолів, с. 317в-319д	Покликані досягати високих моральних стандартів
59	1 Кор. 15; 16	Дії апостолів, с. 319е-322	Покликані досягати високих моральних стандартів
60	2 Кор. 1-2:7	Дії апостолів, с. 323-327а	Прийнята вістка
61	2 Кор. 3; 4	Дії апостолів, с. 327б-332б	Прийнята вістка
62	2 Кор. 5; 9; 10; 13	Дії апостолів, с. 332в-334	Прийнята вістка
63	1 Кор. 9:7-14	Дії апостолів, с. 335-343а	Щедра церква
64	2 Кор. 8	Дії апостолів, с. 343б-345	Щедра церква
65	2 Кор. 11; 2 Сол. 3:8-12	Дії апостолів, с. 346-351в	Працюючи у важких умовах
66	2 Кор. 12	Дії апостолів, с. 351г-358	Працюючи у важких умовах
67		Дії апостолів, с. 359-365б	Посвячене служіння
68	2 Кор. 6	Дії апостолів, с. 365в-371	Посвячене служіння
69	Дії 20:2; Римл. 2, 3		
70	Римл. 4; 5	Дії апостолів, с. 372-374а	Спасіння для юдеїв
71	Римл. 6-8		
72	Римл. 9:1-11:15	Дії апостолів, с. 374б-376б	Спасіння для юдеїв
73	Римл. 11:16-36	Дії апостолів, с. 376в-379в	Спасіння для юдеїв
74	Римл. 1; 12; 13	Дії апостолів, с. 379г-382	Спасіння для юдеїв

75	Римл. 14-16		
76	Гал. 1; 3:1-5	Дії апостолів, с. 383-388а	Відступництво в Галатії
77	Гал. 2; 3:6-29	Дії апостолів, с. 388б	Відступництво в Галатії
78	Гал. 4-6	Дії апостолів, с. 388в, г	Відступництво в Галатії
79	Дії 20:3-38	Дії апостолів, с. 389-396б	Остання подорож Павла до Єрусалима
80	Дії 21:1-16	Дії апостолів, с. 396в-398	Остання подорож Павла до Єрусалима
81	Дії 21:17-19	Дії апостолів, с. 399-403а	Павло – в'язень
82	Дії 21:20-36	Дії апостолів, с. 403б-408а	Павло – в'язень
83	Дії 21:37-23:11	Дії апостолів, с. 408б-413в	Павло – в'язень
84	Дії 23:12-35	Дії апостолів, с. 413г-418	Павло – в'язень
85	Дії 24:1-23	Дії апостолів, с. 419-422б	Суд у Кесарії
86	Дії 24:24-27	Дії апостолів, с. 422в-427	Суд у Кесарії
87	Дії 25:1-12	Дії апостолів, с. 428-432	Павло звертається до кесаря
88	Дії 25:13-27	Дії апостолів, с. 433-435б	«Ти майже переконав мене»
89	Дії 26	Дії апостолів, с. 435в-438	«Ти майже переконав мене»
90	Дії 27:1-20	Дії апостолів, с. 439-442б	Морська подорож і корабельна аварія
91	Дії 27:21-28:10	Дії апостолів, с. 442в-446	Морська подорож і корабельна аварія
92	Дії 28:11-22	Дії апостолів, с. 447-451а	У Римі

93	Дії 28:23-31	Дії апостолів, с. 451б-455	У Римі
94	Филим. 1	Дії апостолів, с. 456-460	У Римі
95		Дії апостолів, с. 461-468	Кесарів дім
96	Ефес. 1-4	Дії апостолів, с. 469, 470а	Листи з Рима
97	Ефес. 5; 6	Дії апостолів, с. 470б, 471а	Листи з Рима
98	Кол. 1:1-3:3	Дії апостолів, с. 471б-476а	Листи з Рима
99	Кол. 3:4-4:18	Дії апостолів, с. 476б-478	Листи з Рима
100	Филп. 1; 2; 4:15-18	Дії апостолів, с. 479-483б	Листи з Рима
101	Филп. 3; 4:1-14, 19-23	Дії апостолів, с. 483в, 484	Листи з Рима
102		Дії апостолів, с. 485-488	На волі
103	Тита 1-3		
104	1 Тим. 1-4		
105	1 Тим. 5; 6	Дії апостолів, с. 489-491	Останній арешт
106		Дії апостолів, с. 492-497	Павло перед Нероном
107	2 Тим. 1-3	Дії апостолів, с. 498-502в	Павло перед Нероном
108	2 Тим. 4	Дії апостолів, с. 502г-508	Павло перед Нероном
109	Євр. 1-3	Дії апостолів, с. 509-513	Засуджений на смерть
110	Євр. 4-7		
111	Євр. 8-10		
112	Євр. 11-13		
113	Якова 1; 2		
114	Якова 3-5		
115	1 Петра 1:1-12	Дії апостолів, с. 514-518б	Вірний співпастир

116	1 Петра 1:13-2:10	Дії апостолів, с. 518в-521	Вірний співпастир
117	1 Петра 2:11-4:19	Дії апостолів, с. 522-525б	Вірний співпастир
118	1 Петра 5	Дії апостолів, с. 525в-528	Вірний співпастир
119	2 Петра 1	Дії апостолів, с. 529-535а	Непохитні до кінця
120	2 Петра 2; 3	Дії апостолів, с. 535б-538	Непохитні до кінця
121		Дії апостолів, с. 539-545	Улюблений Іван
122	1 Івана 2:7-4:16	Дії апостолів, с. 546-550б	Вірний свідок
123	1 Івана 1:1-2:6; 4:17-5:21	Дії апостолів, с. 550в-554а	Вірний свідок
124	2 Івана; 3 Івана; Юди	Дії апостолів, с. 554б-556	Вірний свідок
125		Дії апостолів, с. 557-562а	Перетворений благодаттю
126		Дії апостолів, с. 562б-567	Перетворений благодаттю
127		Дії апостолів, с. 568-577	Патмос
128	Об'явл. 1	Дії апостолів, с. 578-585	Об'явлення
129	Об'явл. 2-4	Дії апостолів, с. 586-589а	Об'явлення
130	Об'явл. 5-11		
131	Об'явл. 12-15	Дії апостолів, с. 589б-591в	Об'явлення
132	Об'явл. 16-18		
133	Об'явл. 19-22	Дії апостолів, с. 591г, 592	Об'явлення
134		Дії апостолів, с. 593-602	Тріумфуюча церква
135		Велика боротьба, v-xii	Вступ автора
136		Велика боротьба, с. 17-24в	Пророцтво про долю світу

137		Велика боротьба, с. 24г-31а	Пророцтво про долю світу
138		Велика боротьба, с. 31б-38	Пророцтво про долю світу
139		Велика боротьба, с. 39-44а	Перші християни
140		Велика боротьба, с. 44б-48	Перші християни
141		Велика боротьба, с. 49-55а	Період духовної темряви
142		Велика боротьба, с. 55б-60	Період духовної темряви
143		Велика боротьба, с. 61-65а	Вальденці
144		Велика боротьба, с. 65б-69в	Вальденці
145		Велика боротьба, с. 69г-73в	Вальденці
146		Велика боротьба, с. 73г-78	Вальденці
147		Велика боротьба, с. 79-83б	Джон Уїкліф
148		Велика боротьба, с. 83в-87в	Джон Уїкліф
149		Велика боротьба, с. 87г-92в	Джон Уїкліф
150		Велика боротьба, с. 92г-96	Джон Уїкліф
151		Велика боротьба, с. 97-103б	Ян Гус та Ієронім Празький
152		Велика боротьба, с. 103в-110б	Ян Гус та Ієронім Празький
153		Велика боротьба, с. 110в-115в	Ян Гус та Ієронім Празький
154		Велика боротьба, с. 115г-119	Ян Гус та Ієронім Празький
155		Велика боротьба, с. 120-125б	Лютер пориває з Римом
156		Велика боротьба, с. 125в-131б	Лютер пориває з Римом
157		Велика боротьба, с. 131в-134в	Лютер пориває з Римом
158		Велика боротьба, с. 134г-139в	Лютер пориває з Римом
159		Велика боротьба, с. 139г-144	Лютер пориває з Римом

160		Велика боротьба, с. 145-150б	Лютер перед сеймом
161		Велика боротьба, с. 150в-155а	Лютер перед сеймом
162		Велика боротьба, с. 155б-160в	Лютер перед сеймом
163		Велика боротьба, с. 160г-164в	Лютер перед сеймом
164		Велика боротьба, с. 164г-170	Лютер перед сеймом
165		Велика боротьба, с. 171-178а	Швейцарський реформатор
166		Велика боротьба, с. 178б-184	Швейцарський реформатор
167		Велика боротьба, с. 185-190в	Розвиток реформації в Німеччині
168		Велика боротьба с. 190г-196	Розвиток реформації в Німеччині
169		Велика боротьба, с. 197-201в	Протест князів
170		Велика боротьба, с. 201г-205г	Протест князів
171		Велика боротьба, с. 205д- 210	Протест князів
172		Велика боротьба, с. 211-215в	Світанок у Франції
173		Велика боротьба, с. 215г-222б	Світанок у Франції
174		Велика боротьба, с. 222в-226б	Світанок у Франції
175		Велика боротьба, с. 226в-230	Світанок у Франції
176		Велика боротьба, с. 231-236	Світанок у Франції
177		Велика боротьба, с. 237-240г	Реформація у Нідерландах і Скандинавії

178		Велика боротьба, с. 240д-244	Реформація у Нідерландах і Скандинавії
179		Велика боротьба, с. 245-249а	Англійські реформатори пізнього періоду
180		Велика боротьба, с. 249б-253а	Англійські реформатори пізнього періоду
181		Велика боротьба, с. 253б-256г	Англійські реформатори пізнього періоду
182		Велика боротьба, с. 256д-260б	Англійські реформатори пізнього періоду
183		Велика боротьба, с. 260в-264	Англійські реформатори пізнього періоду
184		Велика боротьба, с. 265-269а	Біблія і Французька революція
185		Велика боротьба, с. 269б-273а	Біблія і Французька революція
186		Велика боротьба, с. 273б-277а	Біблія і Французька революція
187		Велика боротьба, с. 277б-281а	Біблія і Французька революція
188		Велика боротьба, с. 281б-285б	Біблія і Французька революція
189		Велика боротьба, с. 285в-288	Біблія і Французька революція
190		Велика боротьба, с. 289-293а	У пошуках свободи
191		Велика боротьба, с. 293б-298	У пошуках свободи
192		Велика боротьба, с. 299–305	Вісники світанку

193		Велика боротьба, с. 306-311а	Вісники світанку
194		Велика боротьба, с. 311б-316	Вісники світанку
195		Велика боротьба, с. 317-324б	Американський реформатор
196		Велика боротьба, с. 324в-329а	Американський реформатор
197		Велика боротьба, с. 329б-332	Американський реформатор
198		Велика боротьба, с. 333-337а	Американський реформатор
199		Велика боротьба, с. 337б-342	Американський реформатор
200		Велика боротьба, с. 343-346г	Світло в темряві
201		Велика боротьба, с. 346д-351а	Світло в темряві
202		Велика боротьба, с. 351б-354	Світло в темряві
203		Велика боротьба, с. 355-359а	Велике релігійне пробудження
204		Велика боротьба, с. 359б-362	Велике релігійне пробудження
205		Велика боротьба, с. 363-370а	Велике релігійне пробудження
206		Велика боротьба, с. 370б-374	Велике релігійне пробудження
207		Велика боротьба, с. 375-379а	Наслідки нехтування правдою
208		Велика боротьба, с. 379б-382в	Наслідки нехтування правдою
209		Велика боротьба, с. 382г-386а	Наслідки нехтування правдою
210		Велика боротьба, с. 386б-390	Наслідки нехтування правдою

211		Велика боротьба, с. 391-398б	Пророцтва виконались
212		Велика боротьба, с. 398в-404а	Пророцтва виконались
213		Велика боротьба, с. 404б-408	Пророцтва виконались
214		Велика боротьба, с. 409-415б	Таємницю святині розкрито
215		Велика боротьба, с. 415в-422	Таємницю святині розкрито
216		Велика боротьба, с. 423-428в	У Святому святих
217		Велика боротьба, с. 428г-432	У Святому святих
218		Велика боротьба, с. 433-437а	Незмінний Закон Божий
219		Велика боротьба, с. 437б-441б	Незмінний Закон Божий
220		Велика боротьба, с. 441в-446в	Незмінний Закон Божий
221		Велика боротьба, с. 446г-450	Незмінний Закон Божий
222		Велика боротьба, с. 451-456а	Час реформи
223		Велика боротьба, с. 456б-460	Час реформи
224		Велика боротьба, с. 461-467а	Пробудження в наші дні
225		Велика боротьба, с. 467б-472б	Пробудження в наші дні
226		Велика боротьба, с. 472в-478	Пробудження в наші дні
227		Велика боротьба, с. 479-485а	Судове слідство
228		Велика боротьба, с. 485б-491	Судове слідство
229		Велика боротьба, с. 492-497а	Чому існують зло і страждання?
230		Велика боротьба, с. 497б-504	Чому існують зло і страждання?

231		Велика боротьба, с. 505-510	Ворожнеча між людиною і сатаною
232		Велика боротьба, с. 511-517	Хто такі ангели?
233		Велика боротьба, с. 518-524	Пастки диявола
234		Велика боротьба, с. 525-530	Пастки диявола
235		Велика боротьба, с. 531-537а	Таємниця безсмертя
236		Велика боротьба, с. 537б-543б	Таємниця безсмертя
237		Велика боротьба, с. 543в-550	Таємниця безсмертя
238		Велика боротьба, с. 551-556в	Чи можуть розмовляти з нами мертві?
239		Велика боротьба, с. 556г-562	Чи можуть розмовляти з нами мертві?
240		Велика боротьба, с. 563-567в	Свобода совісті під загрозою
241		Велика боротьба, с. 567г-572а	Свобода совісті під загрозою
242		Велика боротьба, с. 572б-577а	Свобода совісті під загрозою
243		Велика боротьба, с. 577б-581	Свобода совісті під загрозою
244		Велика боротьба, с. 582-586б	Прийдешня боротьба
245		Велика боротьба, с. 586в-592	Прийдешня боротьба
246		Велика боротьба, с. 593-598а	Наш єдиний захист
247		Велика боротьба, с. 598б-602	Наш єдиний захист
248		Велика боротьба, с. 603-607	Останнє Боже застереження
249		Велика боротьба, с. 608-612	Останнє Боже застереження

250		Велика боротьба, с. 613-620б	Час горя
251		Велика боротьба, с. 620в-627а	Час горя
252		Велика боротьба, с. 627б-634	Час горя
253		Велика боротьба, с. 635-640б	Звільнення Божого народу
254		Велика боротьба, с. 640в-646б	Звільнення Божого народу
255		Велика боротьба, с. 646в-652	Звільнення Божого народу
256		Велика боротьба, с. 653-656б	Звільнення Божого народу
257		Велика боротьба, с. 656в-661	Спустошення землі
258		Велика боротьба, с. 662-667в	Боротьба закінчена
259		Велика боротьба, с. 667г-672б	Боротьба закінчена
260		Велика боротьба, с. 672в-678	Боротьба закінчена

ДОДАТОК Б

ЕЛЕКТРОННІ РЕСУРСИ ЦЕРКВИ АСД

Генеральна Конференція Церкви АСД –

www.adventist.org

Український гуманітарний інститут –

<http://ugi.edu.ua/>

Телеканал «Надія» –

<https://tv.hope.ua/>

Радіо «Голос надії» –

<http://radio.hope.ua/>

Видавництво «Джерело життя» –

<http://lifesource.com.ua/>

Школа Біблії –

<http://bible.ua/>

Українська уніонна конференція –

www.adventist.org.ua

Центр спадщини Еллен Уайт –

www.whiteestate.org

Твори Еллен Уайт –

www.egwwritings.org

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК

ВАРТО ДИВИТИСЬ!

Hope.UA
телеканал Надія

**ПОЗИТИВНЕ
ТЕЛЕБАЧЕННЯ
ДЛЯ ВСІЇ РОДИНИ!**

**ЗАВЖДИ НА ЗВ'ЯЗКУ
0 800 30 20 20**

ДИВІТЬСЯ НАС

НА СУПУТНИКУ
ASTRA 4A

SMART TV
LG, PHILIPS, SAMSUNG

В КАБ.МЕРЕЖАХ
ВАШОГО МІСТА

НА МОБ.ДОДАТКАХ
IOS, ANDROID

Радіо, яке дарує НАДІЮ!

Також слухайте нас
на Українському радіо:

- На FM хвилях
- В Інтернеті -
radio.hope.ua
- Через додатки
для Android та iOS
- Через TuneIn
- Через подкасти
- Через супутник
Astra 4A *

- УР1 СБ 17:30
НД 07:50

- УР2 ПН 18:55
ВТ 18:45

**РАДІО
«ГОЛОС НАДІЇ»**

* Дивлячись телеканал «Надія»
через супутник, переключіться
на іншу звукову доріжку

Довідник з учнівства

Директор видавництва В. Джулай

Головний редактор Л. Качмар

Переклад Н. Слободська

Редактор Л. Шаповал

Коректори Ю. Вальчук, О. Мехоношина

Комп'ютерна верстка А. Аптер

Дизайнер обкладинки С. Сибір

Відповідальна за друк Т. Грицюк

Папір газетний. Офсетний друк. Підписано до друку 14.11.2017 р.

Гарнітура Yefimov Serif. Наклад 2 000 примірників.

Видавництво «Джерело життя» 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

тел. (044) 425-6906, факс 467-5064, E-mail: dzhereło@ukr.net, www.adventist.org.ua